

အထဲသို့ ဝင်လော့

ပြင်ပ၌သာ အဘယ်ကြောင့် ရပ်နေသနည်း။

(သမ္မာကျမ်းစာ)

**Does mourning dove
mourn just for me
Because I'm man,
and he is free.**

ချိုးငှက်ကလေး

သုက လွတ်လပ်တယ်

အဲဒါကြောင့်များ

ငါလိုလူသားအတွက်

ကြေကွဲရောသလား... .

"Whispers in the Wind"
by Martin Buxbaum

အပိုင်း (၁)

အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ခိုးမသည် မှိုင်းယုအေးရီနေ၏။
မည်းရိပ်မည်းရောင်သန်းသော သစ်ပင်အုပ်ကြီးများကို ထိုးဖောက်ကာ
တစ်စုံတစ်ရာကိုများ တွေ့ရမလားဟု ‘ရွယ်နု’ တစူးတစမ်း ကြည့်မိသေး
သည်။ ဘာကိုမှ မတွေ့ရချေ။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို လွတ်လပ်ချိုလွင်စွာ ရယ်မောပစ်
လိုက်၏။ မည်သို့သော အရပ်ဒေသကမှန်းမသိ။ (သိပ်တော့လည်း ဝေး
မည်မဟုတ်ချေ။) အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားနေရ၏။

“ဘာသံတွေလဲ”

သော်မော်က သွားတက်လေးပေါ်အောင်ပြုံးပြီး ပြေး၏။

“သစ်ချဆိပ်ဘက်ဆီကပါ. . . အလုပ်သမားတွေ၊ ဆင်တွေ အော်ဟစ်နေကြတာ”

ရှုမြိုက်ရသော လေပြည်ထဲမှာ နှင်းရနံ့တို့ ဆွတ်စိမ့်ပါဝင်နေသလို ခံစားရ၏။ အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှုမြိုက်ပြီး လက်တွေကိုလည်း ကောင်းကင်ကြီးဆီ ဆန့်မြှောက်ပစ်လိုက်သည်။

“အား. . . လှတယ်”

နှုတ်မှ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ညနေခင်းဖြစ်၍ ကောင်းကင်ထောင့်ချိုးတစ်ဖက်မှာ ဆည်းဆာကပင် ညွတ်ဖြာကျနေပြီ။

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်နော်. . . မမ လှတယ်”

“အဲ့လို အမြဲတမ်း တွေ့ရတတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မကြာမကြာတော့ တွေ့ရပါတယ်”

“ပျော်စရာကြီး”

သော်မော်က ရွယ်နုကို ပြုံးချိုချို ငေးကြည့်ရင်း မဝံ့မရဲပြော၏။

“ဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေဆိုရင် နေမလားဟင်”

ရုတ်ခြည်း အပြေရကျပ်သွားသလိုမျိုး ရွယ်နု၏ မျက်နှာလှလှကလေးက အမ်းသွားသည်။ ပြီးမှ ခစ်ခနဲ ရယ်ချရင်း. . .

“နေချင်တိုင်း ဖြစ်ပါ့မလားတော့ မသိဘူးလေ. . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၁

“ဪ... စကားတစ်ခွန်းမျှတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဈေးသီး ကိုတောင် အကုန်အစင် မရိတ်သိမ်းရဘူးတဲ့...”

ရွယ်နု၏ စကားကို သော်မော်က နားလည်ပုံမပေါ်ချေ။ သို့သော် ဘာမှလည်း ဆက်မပြောတော့။ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်စွာပင် ကောင်း ကင်ထက်ဆီမှ နီမှိုင်းမှိုင်း တိမ်အပွင့်များကို ငေးကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

“မီးရောင်ဆိုးပြီး ပွင့်တဲ့တိမ်တွေပဲ”

သော်မော်က နှစ်မြိုက်စွာ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“မမက စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ်ဆို... တွေးတာရော၊ ပြော တာရောကတော့ အရမ်းကဗျာဆန်တာပဲ”

ရွယ်နု ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်...။

ညနေ၏ ဆည်းဆာအလင်းက ရုတ်တရက် ဝင်းတောက်ကျလာ ၏။ ပျော့ပျော့သော အလင်းများအောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိရင်း ရွယ်နုက...။

“သူတို့ လာလုပြီလား”

သော်မော်က ဆံနွယ်မျှင်များကို မော့လှန်တင်ရင်း လမ်းဘက်ဆီ တစ်ချက်ကြည့်၏။

“ဟုတ်တဲ့ မမ၊ ရောက်ကြတော့မှာပါ”

နှစ်ဦးသား အဆောင်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကြ၏။

အဆောင်ထဲဝင်ခါနီးမှာ ရွယ်နုက သော်မော်ကို စူးစူးကြည့်ပြီး

မေး၏။

၁၂ *တာရာမင်းဝေ

“ခု... မေ ရောက်နေတာ ‘ဖိုးကြယ်’ မသိသေးဘူးလား”

သော်မော်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခေါင်းခါပြ၏။ လှပသော်လည်း
အမိပွယ်ခန့်မှန်းရခက်သည့် အပြုံးတစ်စက ချယ်နှုတ် ဖျက်နှာမှာ တစ်
ဝက်တစ်ပျက် ထင်ဟပ်လာသည်။

ဆည်းဆာကတော့ ကောင်းကင်က ပွင့်သော ပန်းပမာ လှပနေ
ဆဲဖြစ်လေသည်။

ရွယ်နု

ထိုနေ့က ‘ရွယ်နု’ ကျောင်းနောက်ကျသည်။ ကျောင်းတက်ချိန်
ကို မဆိုစလောက်သော မိနစ်ကလေးစွန်းထွက်ပြီးမှ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်
သည်။

ထူးခြားစွာပင် ကျောင်းတော်ကြီးက တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကော်ရစ်
ဒါမှ ဖြတ်သွားရင်း စာသင်ခန်းများဆီ ငဲ့စောင်းကြည့်သောအခါ ကျောင်း
သူကျောင်းသားအားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးပြောဆိုနေကြဟန်
တွေ့ရ၏။

“ဘာထူးခြားလို့လဲ. . . ။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသည်လား။ ရွယ်နု
အံ့သြရင်းဖြင့် စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။

စာကြည့်တိုက်အခန်းရွှေက ဖြတ်သည်။ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ဖွံ့ဖြိုးရေးဆရာနှင့်အတူ ကျောင်းသူရွှစ်ယောက်ခန့် ရှိနေသည်။

ရုံးခန်းမှာ ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ်ကို ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်း နေပုံရသည်။ ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရသော ပြဿနာတိုင်းမှာ 'ပတ်သက်သူများကို' ဤစာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ထိုင်ခိုင်းထားတတ်သည်။ လိုသူကို ရုံးခန်းသို့ ခေါ်စစ်သည်။

ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်တိုင်းမှာလည်း စာသင်ခန်းအားလုံး အလိုက်တသိပင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြရသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာမကြီးသည် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ကြာမြင့်စွာ ဖြေရှင်းလေ့ မရှိ။ ကျောင်းကြီး၏ ဟိုထောင့်သည်ထောင့်မှ လွတ်လပ်စွာပေါ်ထွက်လာသည့် အသံဗလံများကို မကြာလှခင်မှာဘဲ ကြားရလေ့ရှိ၏။

ပြဿနာဖြေရှင်း၍ ပြီးသွားသည့်သဘောပင်။

ရွယ်နု ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းရင်း သူမ၏စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အခြားစာသင်ခန်းများနည်းတူ သူမတို့ စာသင်ခန်းသည် လည်း တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

သူမ၏ ခုံတန်းဆီလျှောက်သွားပြီး လွယ်အိတ်ကလေးကို အံ့ဆွဲ ထဲထည့်၏။ ဒါဒါက ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် မေး၏။

“နင် နောက်ကျတာပဲ. . .”

“အေးဟာ. . . အိမ်ကကား ဝပ်ရှော့ဝင်နေရလို့”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၇

“ဒီမှာ ပြဿနာ တက်နေတယ်”

“အေး ငါလည်း မေးမလို့ ဘာပြဿနာလဲ”

“ဖိုးကြယ်လေ”

“ဪ ဖိုးကြယ်လား၊ ဖိုးကြယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွယ်နု စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဖိုးကြယ်က သူမတို့နှင့် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ ပြဿနာတက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကောင်းကောင်းကြီး တက်လောက်အောင် နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သည့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

နဖူးချင်းတိုက်သည်အထိ ဒါဒါနှင့် စကားလက်ဆုံ တီးတိုးကျပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စနေနေ့က ဘောလုံးပွဲ ရှိတယ်လေဟာ၊ ငါတို့ကျောင်းနဲ့ တစ်ခြားကျောင်းနဲ့ ကန်ရတာ”

“ဟုတ်လား ဟေ့အေး . . . ငါ မသိဘူး”

စနေနေ့က ကျောင်းပိတ်သည်ပဲ။ ထို့အပြင် ဘောလုံးပွဲတွေကိုလည်း သူမ ဝါသနာမပါ။ ဘောလုံးပွဲစဉ် ရှိနေမှန်းလည်း မသိ။

“အဲဒီမှာဟာ . . . ”

“အေး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တို့ကျောင်းက ဝက်ဝက်ကွဲ နွဲ့သွားတယ်။ ခုနစ်ရိုး ဂိုးမရှိနဲ့ နွဲ့သွားတယ်. . .”

“အဲဒီမှာ ရန်ဖြစ်ကြလို့လား. . .”

“မဟုတ်ဘူးဟ ဘောလုံးကန်ကြတော့ဟာ တို့ကျောင်းဘက်က ကောင်တွေက ကွင်းထဲမှာ အရူးတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ ရှက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ခြေမမီတာတဲ့။ ဘောလုံးပွဲကို ဖိုးကြယ်က သွားကြည့်တယ်လေ။ ပွဲအပြီးမှာ ဖိုးကြယ်က တို့ကျောင်းက သွားကြည့်တဲ့ ကျောင်းသူ တွေကို ကဗျာတစ်ပုဒ် လိုက်ဝေတယ်တဲ့”

ရွယ်နု မျက်လုံး ပိုင်းသွားသည်။

“ကဗျာ. . . ဟုတ်လား၊ ဒီကောင်က ကဗျာရေးလို့လား”

ရွယ်နုက ကဗျာတွေစာတွေကို ဝါသနာပါသောမိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဖိုးကြယ်ကတော့ ဝါသနာပါဟန် မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် သူမ အံ့သြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါဒါက ခေါင်းလေး ခါပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး ငါ ပြောပြမယ်. . . နားထောင်ဦး၊ ကဗျာက သူရေးတဲ့ ကဗျာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်က ဘောလုံးပွဲမှာ တို့ကျောင်းအသင်း ပုံပျက်ပန်းပျက် နွဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာကို တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်ပုံရတယ်။ အဲဒီကဗျာက သူ အိမ်ကတည်းက ကြိုတင်လာတာ ဖို့တိုစတက်တွေလည်း

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၉
ဆွဲထားတယ်။ ဘောလုံးပွဲလည်းပြီးရော သူက အဲဒီကဗျာစာရွက်တွေ
လိုက်ဝေပါလေရော”

“အဲဒီတော့. . . ”

“အဲဒီတော့ ပြဿနာတက်တာပေါ့ဟာ. . . အဲဒီကဗျာဖတ်ရတဲ့
တချို့ကောင်မလေးတွေကလည်း သူ့ကို စိတ်တိုကြတယ်။
ဘောလုံးသမား တွေကလည်း ဒေါက်နံကြတယ်။ ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့
ဖွံ့ဖြိုးရေးဆရာက အဲဒီ ကိစ္စကို ရုံးတင်လိုက်တယ်။ အခု အဲဒီကိစ္စကို
ဆရာမကြီး စစ်နေတယ်”

“ဖိုးကြယ်ကရော. . . ”

“ရုံးခန်းထဲမှာပေါ့. . . ”

ရွယ်နု မျက်မှောင်ကြုံနေမိသည်။ အဓိက ကျတာကတော့ ကဗျာ
ပဲဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်. . .

“ကဗျာက ဘာကဗျာလဲ. . . ဘာတွေ ရေးထားလဲ”

ဒါဒါက ရယ်ကျဲကျဲကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ‘အဟင်း’ ခနဲ ရယ်သံ
ကလေးနှင့် အစပြုကာ ပြန်ဖြေသည်။

“ကဗျာက ရှေးကဗျာကြီးပါဟာ၊ ဘာပို့လဲ မသိပါဘူး။ အဲဒီပို့
ထဲက စာသားတွေကို တစ်လုံးနှစ်လုံးပဲ လွှဲလိုက်ပြီး သူလိုက်ဝေတာ
နေဦး. . . ”

ဒါဒါက စကားပြောလက်စ တန်းလန်းကိုရပ်ပြီး အတန်းခေါင်း

၂၀ *တာရာမင်းဝေ

ဆောင်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။
အတန်းခေါင်းဆောင် စိုးဝင်းငြိမ်းက ကုတ်ကုတ်ကလေး
ရောက်လာသည်။

“ဒါဒါ ဘာလဲ... ”

“ဟို... ဟိုကဗျာ နှင့်မှာ ရှိသေးလား”

“ဘာလဲ... ဖိုးကြယ်ရဲ့ကဗျာလား”

“အေး... ဟို ‘ဘောလုံးပွဲအစွဲဘွဲ့’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေ၊ အဲဒါ
နှင့် မှာရှိရင် ခဏလောက် ဖေးစမ်းပါ... ”

“အင်း... အဲ... ”

စိုးဝင်းငြိမ်းက ဝေခွဲရခက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်နေသည်။
သူ့ဆံပင် ပုံပျက်အောင်လည်း မကုတ်။ (သူ့ဆံပင်က ခေတ်ဟောင်း
ကောမစ်စာအုပ်ထဲက ‘ကြံ့ဗဟုံး’၏ ဆံပင်ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။ ဒါဒါက ထို
ဆံပင်ပုံစံကို ‘စာရိတ္တမောင်ကေ’ဟု နာမည်ပေးထား၏။)

ခေါင်းကို အတန်ငယ်ကုတ်ပြပြီး တော်လောက်ပြီဟု ယူဆသော
အချိန်တွင် စိုးဝင်းငြိမ်း လက်ပြန်ချ၏။ ပေးမှာလိုလို မပေးဘူးလိုလို အနေ
အထားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်၏။
ထို့နောက်...

“ရှေ့... အဲဒီမှာ... နင်တို့ဖတ်ပြီး ငါ့ ပြန်ပေး... ”

“အေးပါဟာ... ”

ဒါဒါက သွက်သွက်လက်လက် လှမ်းယူလိုက်သည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၁

စိုးဝင်းငြိမ်း ထွက်သွားမှ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖွင့်
ဖတ်လိုက်ကြ၏။

ကဗျာခေါင်းစဉ်က ‘ခွက်ခွက်လန်ပတ်ပျိုး’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို
ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ‘ဘောလုံးပွဲအစွဲအတွဲ’ဟုလည်း ရေးထားသည်။

ကဗျာကလည်း ဒါဒါပြောသလိုပင် ရှေးပတ်ပျိုးတစ်ခုထဲမှ ထုတ်
နှုတ်ယူထားသည်ဟု ထင်ရသည်။

စာသားတွေက ပြောင်မြောက်လေသည်။

“နင့်လင် နင့်သား၊ နင့်ဆွေဝါးလည်း
ဦးမျှင်ထိခိုက်၊ နောက်၌ ရှိလေ
နင့်မအေလည်း၊ သေလုနီးနီး
နင့် ငြီးရိုးကာ၊ စည်းနားငုံလျှိုး
ဝက်သိုးထိုးလိုက်၊ နင့်ဘိုး နင့်ဘေး
လျှောက်ပြေးလေခြင်း၊ ကွင်းပျောက်သလို
နွားစိုအသွင်၊ နင့်လင်တစ်ယောက်
ခြေထောက်နာပြီ၊ နင့်ဘကြီးလည်း
ဟပ်ထိုးလဲကာ၊ နာလှကွေးကွေး
နင့်ပထွေးတော့၊ မပြေးနိုင်ရှာ

နင့်သားလျာက သေခါလုနီး
နင့်မောင်ကြီးကား၊ ခိုင်လူကြီးနားတွင်
ပြားပြားဝပ်လျက်၊ နင့်မောင်ထွေးလည်း
ခွေးတစက်စက်၊ ထွက်သည့်စတေ
မောလေသည်ဆို၊ နင့်ခဲတို့လည်း
ခြေကို ထောက်ကြ၊ နင့်မတ်လှလည်း
ကွကွကုန်းကုန်း၊ ပွဲဆုံးတိုင်ပေ
ရှိရစ်လေ၏။

စာဆိုရှင်သာရဓမ္မစိုးကြည်

ကဗျာအဆုံးမှာ ရွယ်နု ဘယ်လိုမှ မအောင်နိုင်ချေ။ တခစ်ခစ်
ရယ်မိ၏။ ဒါဒါကလည်း ခပ်ဟဟလိုက်ရယ်ရင်း. . .

“တိုးတိုးဟဲ့. . . တိုးတိုး. . . ”

ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး ရယ်ကြရသည်။

“အဲဒါပဲ၊ အဲဒါပဲ၊ ဖိုးကြယ် ခု. . . ရုံးခန်းရောက်နေတာ အဲဒီ
ကိစ္စပဲ. . . ”

“ဆရာမကြီး ဘာပြောမလဲ မသိဘူးနော်”

“စိတ်တိုတာပေါ့ဟ. . . ရယ်လည်း ရယ်တယ်. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၅

နှစ်ယောက်သား ကြိတ်ရယ်မိကြပြန်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စိုးဝင်းငြိမ်းက သုတ်တီးသုတ်ပြာဖြင့် အနားပြန်
ရောက်လာသည်။ ဒါဒါက. . .

“ဘာလဲ. . . နင့်စာရွက် ပြန်ယူတော့မလို့လား. . .”

“ယူလည်း ရတယ်၊ မယူလည်း ရတယ်၊ ကိစ္စက ပြီးသွား
ပြီဟ. . .”

ကျောင်းကြီး၏ ဟိုထောင့်သည်ထောင့်ဆီမှ စုပ္ပန်စုပ္ပန်အသံလေးများ
ပြန်ထွက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

စာကြည့်တိုက်ထဲမှ မိန်းကလေးအချို့လည်း သူတို့ စာသင်ခန်းဆီ
သူတို့ ပြန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဖိုးကြယ်ကိုတော့ အချိန်အယောင် မမြင်ရ
သေး။

စိုးဝင်းငြိမ်းကိုပဲ မေးမြန်းစပ်စုရ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲ”

“အင်း. . . ဖိုးကြယ် ဒဏ်ထိသွားတာပေါ့”

“ဘာတဲ့လဲ. . . ဘယ်လို ဒဏ်ထိတာလဲ”

“ကျောင်းတစ်ဝန်းလုံးကို ခုနှစ်ရက်ဆက်တိုက် အမှိုက်လိုက်
ကောက်ရမယ်တဲ့။ ဖိုးကြယ်က အထွန်ပြန်တက်တယ်။ ဘောလုံးသမား
တွေက တမင်သက်သက် အမှိုက်လိုက်မချရဘူးတဲ့. . .”

ရယ်ကြရပြန်သည်။

၂၆ *တာရာမင်းဝေ

“အဲဒီကောင်တာလေ. . .”

“အေးလေ. . . ဖိုးကြယ်ကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ”

ဖိုးဝင်းငြိမ်းကလည်း ဖိုးကြယ်ကို ခင်သူ ဖြစ်၏။ (ရုံးခန်းထဲမှ)

ဖိုးကြယ် ပြန်အလာကို သူကလည်း မျှော်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

“အဲ. . . ဟိုမှာ. . .”

“အင်း. . . လာပြီ. . . လာပြီ”

ဖိုးကြယ် ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လျှောက်လာနေသည်။ အခြားသူများက သာ သူ့ကိုယ်စား စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ကြရသည်။ သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင်။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ပြန်လာသည်။

ဒါဒါက လှမ်းမေး၏။ ဖိုးကြယ်က စာသင်ခန်းထဲသို့ပင် မရောက်သေးချေ။

“ဖိုးကြယ် ဘယ်လိုတုံး”

“ပျော်လိုက်တာဟာ. . .”

ပြောရင်းဖြင့် ဖိုးကြယ် အခန်းထဲ ရောက်လာသည်။

ရွယ်နုက မျက်စောင်းထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ. . . ဘာပျော်တာလဲ. . . အခုလို ရုံးခန်းထဲသွားပြီး ဒဏ်ပေးခံရတာ ပျော်စရာလား. . .”

“မဟုတ်ပါဘူးဟ ငါ ပျော်တာ သပ်သပ်. . .”

“ဘာလဲ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၇

ဖိုးကြယ်က ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါအနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စိုးဝင်းငြိမ်းကလည်း ထက်ကြပ်ပါလာသည်။

“ငါက ရုံးခန်းစာရေးကြီး ကိုအောင်ကောင်းမြစ်ကို သိပ်ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ငါ့ကို ရုံးခန်းလာခေါ်တာ သူပဲပေါ့။ ငါက မစားရသေးတဲ့ ရေခဲမုန့်ကြီးကိုင်ပြီး ပါသွားတာ။ ဆရာမကြီးဆီ ရောက်ခါနီးတော့ ငါ အဲဒီရေခဲမုန့်ကြီး သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ သူ သဘောတွေကျလို့ . . . နောက်မှ သူ ခံစားရတော့တာပဲ. . . ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ဖိုးကြယ်၏ အနားတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသား အတော်များများ ဝိုင်းအုံနေကြပြီ ဖြစ်၏။ အားလုံး ကလည်း ဖိုးကြယ်၏အဖြေကို စောင့်နေသည်။

ဖိုးကြယ်က . . .

“မင်းဖိနပ် ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

‘စိုးဝင်းငြိမ်း၏ ဖိနပ်’ကို လှည့်မေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ စိုးဝင်းငြိမ်း ကိုယ်တိုင်ပင် ကြောင်သွားသည်။ ဒါဒါလည်း စိတ်တိုသွားသည်။

“ဒီမှာ စကားပြောနေရင်း တန်းလန်း. . . ”

“အေးလေ အကြောင်းအရာက ဘယ်ရောက်သွားရတာလဲ”

ရွယ်နုကပါ ဝင်ကောပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ...အေးအေး”

ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာက သူတို့ဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီလိုဟာ... အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ကောင်းပါပြီ ဆရာမကြီး၊ အဲဒါ
တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေ...”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... စကားစက အဲဒါ မဟုတ်သေး
ဘူး။ ခုနက ပြောတာ အဲဒီမရောက်သေးဘူး”

“ဟေ... ဟုတ်လား... ဘယ်နားမှာ ရပ်ထားတာတုံး”

“ကိုအောင်ကောင်းမြစ်ကို ရေခဲမုန့် ပေးလိုက်တာလေ”

“ဪ အေးအေး၊ ဟုတ်ပြီ အဲဒါဟာ ငါ ပေးလိုက်တုန်းကတော့
သူ သဘောတွေကျလို့ ငါကလည်း ကိုကောင်း ခင်ဗျားပဲ နှာလိုက်တော့ဗျာ
ဆိုပြီး ပေးလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဆရာမကြီးက ငါ့ကို စစ်လား
ဆေးလားလုပ်တော့ သူကလည်း ပြန်ထွက်မသွားရဘူး၊ ဘေးက ရပ်စောင့်
နေရတာ။ ရေခဲမုန့်ကြီးကိုင်လို့ စားလည်းမစားရဲဘူး၊ ဆရာမကြီးရှေ့
ဆိုတော့ ဒီတိုင်းရပ်နေရတာ ရေခဲမုန့်ကြီးကိုင်လို့... ဆရာမကြီး ငါ့ကို
ဆုံးမနေတာလည်း တော်တော်နဲ့ မပြီးဘူး၊ ရေခဲမုန့်ကြီးကလည်း အရည်
တွေပျော်လို့ ကိုအောင်ကောင်းမြစ်က အဲဒါကြီးကိုင်ပြီးရပ်လို့ ဆရာမကြီး
ကို ကြည့်လိုက်၊ အရည်ပျော်နေတဲ့ ရေခဲမုန့်ကြီးကို မသိမသာငုံကြည့်လိုက်
နဲ့ သူ့ခမျာ ကြေကွဲလို့... နောက်ဆုံး ဆရာမကြီးက “အောင်ကောင်းမြစ်
နင့်ရေခဲမုန့်ကြီးက အစက်တွေကျတယ်၊ ကော်ဖီ ပေးကုန်ပြီ” ဘာညာ

နဲ့ ကောတော့တာပဲ။ ကိုအောင်ကောင်းမြစ်ကြီး ပြာသွားတယ်။ “ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြန်သုတ်လိုက်ပါမယ်” ဆိုပြီး ရေခဲမုန့်ကြီးကို စားလည်း မစားလိုက်ရဘဲ ကပ္ပာကယာ သွားလွှင့်ပစ်ပြီး ကော်ဇောပေါ်က အစက်တွေ ကမန်းကတမ်း လာပြန်သုတ်. . . သူ့မှာ အလုပ်ကို ရှုပ်သွားတာပဲ။ ဆရာမကြီးဆိုတာ နားထောင်ရင်း သူ့အဖြစ်ကိုလည်း ငါ ရယ်ချင်လိုက်တာ”

စကားဆုံးတော့ သူ့ဘာသာ တဟိဟိ ရယ်သည်။

“လူကြီးကို သက်သက် သွားခုကွပေးတယ်. . . ”

“အေးလေ နင်ကလည်း ကိုအောင်ကောင်းမြစ်ကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်ဟ”

ဖိုးကြယ်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“အေး. . . နင်တို့လည်း ကောင်းကောင်း သတိထားကြ၊ လူယိုကြီးတွေ သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချက်ပါတယ်. . . ”

“အောင်မာ. . . မသာ”

“ခွေးကောင်”

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

“နေ. . . နေပါဦး. . . နင် တစ်ပတ် အမှိုက်ကောက်ရမယ်ဆို ဟုတ်လား. . . ”

“အင်း... ”

“ဘယ်လို ကောက်ရမှာလဲ ဘယ်အချိန်မှာ ကောက်ရမှာလဲ... မုန့်စားဆင်းချိန်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန် ကောက်ရမှာလဲ”

“အဲဒါ လုပ်စမ်းပါကွာ၊ ငါလည်း လိုချင်လို့”

ဖိုးဝင်းငြိမ်း၏ဖိနပ်ကို ဈေးလှည့်မေးနေပြန်သည်။ ရွယ်နုက စိတ်မချည်လှစွာပင် ဖိုးကြယ်၏နားရွက်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မေးနေတယ်တဲ့ မေးနေတယ်... ”

“အေး... ငါလည်း ဟိုမှာ မေးနေတာ... ”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာက ဖိုးဝင်းငြိမ်းဘက် ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။ ဒါဒါက ‘ဘယ်အချိန်မှာ အမှိုက်ကောက်ရမှာလဲ’ ဟု သူ့ကို မေးသောအချိန်တွင် သူကလည်း ဖိုးဝင်းငြိမ်းကို ‘အရင်ဈေးက ဘယ် လောက်တုံး’ ဟု မေးနေ၏။

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ဖိုးကြယ်က ဖိုးဝင်းငြိမ်းနှင့် ဖိနပ်ဈေးနှုန်းအကြောင်း ဆက်ပြောရင်း သူမတို့သိချင်တာကိုလည်း လှည့်ပြောသည်။

“ကျောင်းမတက်ခင် နာရီဝက် စောရောက်ရမယ်တဲ့။ နာရီဝက်

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၃၁

လုံးလုံး အမှိုက်ကောက်နေရမှာ ကျောင်းဝန်းအနှံ့ပဲ။ ကျောင်းတက်ခေါင်း
လောင်းခေါက်မှ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ရမယ်တဲ့”

“ဟာဟ... ပျော်လိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်၊ နေကြာစေ့တွေ ဝယ်စားမယ်၊ အခွံတွေချမယ်
... ပျော်စရာကြီး...”

သို့သော်...

အစကတည်းက အထင်မသေးမိခဲ့သော ဖိုးကြယ်၏အရည်
အချင်းကို နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် အထင်ကြီးဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ
သည်။

ထိုနေ့သည် ဖိုးကြယ် အမှိုက်စကောက်ရမည့်နေ့လည်း ဖြစ်၏။
ကျောင်းသွားခါနီးတွင် ဒါဒါက ရွယ်နု၏အိမ်သို့ လာခေါ်သည်။
မကြာမကြာ ထိုသို့ဝင်ခေါ်လေ့ ရှိ၏။ သို့သော် ထိုနေ့မနက်ကတော့ ပျော်
ရွှင်တက်ကြွလွန်းစွာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
လမ်းကျမှ ပြောပြသည်။ မပြောခင် ရယ်နေသေး၏။ သူ့ဘာသာ
ရယ်လို့ အားရမှ . . .

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၃၃

“ဟဲ့ ဖိုးကြယ်က ဆရာမကြီးဆီ အယူခံဝင်တယ်ဟဲ့ စာတင်တယ်...”

“အောင်မာ...”

ရွယ်နုရင်ထဲမှာ ပျော်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာတဲ့တုံး...”

“သူ့ကို တုတ်နဲ့ပဲ ရိုက်ဖို့တောင်းဆိုတာဟ... အမှိုက်မကောက်ချင်လို့တဲ့...”

“အာ သူ့အယူခံကြီးကလည်း”

“အောင်မာ ဘယ်လိုရေးထားတယ်ဆိုတာ နင် မသိသေးလို့...”

“ဟယ်... ဟုတ်လား... ဘယ်လိုရေးထားတာတုန်း”

ဒါဒါက ‘ငါပြမယ်’ ဟုဆိုကာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူသည်။

ဒါဒါအမေက ရွယ်နုတို့ ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ဦးပဲဖြစ်၏။ ရွယ်နုတို့ကိုတော့ မသင်ရ။ ဒုတိယကျောင်းအုပ်ပမာ ကျောင်းကို အုပ်ချုပ်နေရသော ဆရာမဖြစ်သည်။

ယခု ဖိုးကြယ်၏ အယူခံလွှာကို ဒါဒါ သူ့အမေထံမှ တစ်ဆင့် ရလာပုံပေါ်သည်။

“အဲဒီမှာ ဖတ်ကြည့်”

သို့... .

လေးစားရပါသော ဆရာမကြီးခင်ဗျား... .

ကျွန်တော် ဤအယူခံလွှာကို သတိကြီးစွာထား၍ တင်သွင်းလိုက်ပါသည်။ ဆင်ခြေတက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောကြားလိုပါသည်။

‘ဆင်ခြေ’ဟူသော စကားလုံးသည် ‘ဂဠုန်’က ငှက်ငယ်သဖွယ် ဖန်ဆင်းပြီး ဆင်၏ ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားရာမှ ဆင်သေသည်။ ဆင်၏ နောက်ဆုံးခြေချရာကို ‘ဆင်ခြေ’ဟု ခေါ်သည်။ . . . ”ဆိုပြီး ရာမညဓမ္မသတ် (နှာ... . ၁၄... . ၁၅) မှာ ဖော်ပြထားပါသည်။ ဘာကြီးမှန်းလဲမသိပါ။ ယုတ္တိမတန်သောကြောင့် ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါ။ ထို ‘ဆင်ခြေ’ကို ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် သုံးလိုစိတ် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဤအယူခံလွှာသည် အယူခံခံခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်ခြေတက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

လေးစားရပါသော ဆရာမကြီးခင်ဗျား

ဆရာမကြီး ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ဘက်က တင်ပြလိုသည်မှာ အမှိုက်မကောက်ခိုင်းဘဲ တုတ်နှင့်သာ ရိုက်၍ ဆုံးမစေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒဏ်’ဟူသော စကားလုံးသည် ‘ဒဏ္ဍ’ဟူသော ပါဠိစကားမှ ဆင်းသက်လာပြီး ‘ဒုတ်’ (တုတ်) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ဒဏ်ပေးခြင်း

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၃၅

ဆိုသည်မှာ တုတ်နှင့် ရွက်သည်ကို ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တုတ်နှင့် ရွက်ခြင်းကသာလျှင် ‘ဒဏ်ပေးခြင်း’ အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

လေးစားရပါသော ဆရာမကြီးခင်ဗျား. . .

ဆရာမကြီးအနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို အမှိုက်ကောက်မခိုင်းဘဲ တုတ်နှင့် ရွက်ခြင်းကသာ သင့်တော်ညီညွတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

လေးစားစွာဖြင့်

သုစင်ကြယ်

သေမတန်း (က)

ဖတ်ပြီး ရယ်ရသေးတော့၏။ အရယ်အဆုံးမှာ သိချင်တာကို လည်း ကသောကမျော မေးရသေး၏။

“ဆရာမကြီး ဒီစာကို ဘာပြောလဲ”

“ဘယ်. . . ဆရာမကြီးဆီ မတင်ပါဘူး။ ငါ့အမေပဲ သိမ်းပြီး ယူ လာခဲ့တာ ညက ငါ့ကိုပြလို့ သားအမိနှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ရတာ. . .”

“ဒါဖြင့်. . . ဖိုးကြယ် အမှိုက်ပဲကောက်ရမှာပေါ့”

“အေး. . . အစစ်ပေါ့”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ဒီကောင် အမှိုက်ကောက်တာကို ဘေးကနေ သေသေချာချာ သွားဟားဦးမယ်”

၃၆ *တာရာမင်းဝေ

“အေး. . . ငါလည်း အဲလိုစိတ်ကူးရှိတယ်”

ရွယ်နုလက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။ ကျောင်းတက်ရန် ဆယ့်ငါး
မိနစ်လိုသေးသည်။ ဖိုးကြယ်က ကျောင်းမတက်မီ နာရီဝက်စောရောက်
ရမည်ဖြစ်၏။ ယခုဆိုလျှင် အမှိုက်ကောက်နေရလောက်ပြီ။

ဒါဒါကလည်း သူမကဲ့သို့ပင် တွေးမိပုံပေါ်၏။

“ဟဲ့. . . ဟိုကောင် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေလောက်ပြီ”

“အေး. . . ခုလောက်ဆိုရင် ငှက်ပျောခွံဆယ်ခုလောက် ကောက်
ပြီးရောပေါ့”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဟဲဟဲ”

“အေးလေ. . . ဟဲ့. . . သူစင်ကြယ်. . . ဒီမှာ အမှိုက်တွေ. . .
ဒီဘက်လည်း လာကောက်ဦးလို့ အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်မယ်. . .
ဟဲဟဲ”

နှစ်ယောက်သား ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာပင် ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ခုန်
ပေါက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“အေး. . . ငါလည်းရှာနေတာ. . . ”

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဖိုးကြယ်
ကိုရှာမိကြ၏။ တော်တော်နှင့်မတွေ့ချေ။ တစ်ဆောင်ပြီးတစ်ဆောင် နှံ့
နေအောင်ရှာရ၏။ နောက်ဆုံးကျမှ. . .

“ဟဲ့. . .”

ရွယ်နု အလန့်တကြား အော်မိ၏။ ဒါဒါမျက်နှာကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဒါဒါကလည်း သူမကြည့်နေရာသို့ပင် မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ. . .”

“အဲ. . . အဲဒါ ဖိုးကြယ်မဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့. . .”

“ဟယ်တော့. . .”

“အေး. . . အေးလေ. . .”

သူမတို့နှစ်ယောက် ဘာပြောရမည်မှန်းမသိပင်ဖြစ်သွား၏။ အမှိုက်လာကောက်ခိုင်းရန် “ဟေ့ သူစင်ကြယ်”ဆိုပြီး သူမတို့အော်ခေါ်ရန် မလိုတော့ချေ။ သူ့ဘက်ကလည်း နာစရာတစ်စက်မှ မရှိတော့။ ချိုးနှိမ် နောက်ပြောင်စရာ ဘာမှမကျန်တော့ချေ။

သူကပင် အဝေးကြီးကတည်းက ရယ်ပြနေ၏။ အကျယ်ကြီးလည်း လှမ်းနှုတ်ဆက်သေးသည်။

“ဟေး. . . ငါဒီမှာ အမှိုက်ကောက်နေတယ်. . .”

ရွယ်နုတို့နှစ်ယောက်ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လျှောက်လာသည်။ ရွယ်နုတို့နှစ်ယောက်လုံး နောက်ကိုတွန့်သွားကြ၏။

“ဟဲ့ဟဲ့. . . အရမ်းမကပ်နဲ့. . .”

“ခွါ. . . ခွါ. . . နည်းနည်းခွါစမ်းပါဦး ဖိုးကြယ်ရယ်. . . နင် ဒီပုံကြီးနဲ့ ငါတို့နားမကပ်နဲ့. . .”

ဖိုးကြယ်က ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူအစိမ်းကို ဘယ်တွင်ခေါက်သိမ်းထားသည်မသိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်စားထားသည်က လမ်းဘေးပလတ်စတစ်ကောက် သမားလေးများ၏ ယူနီဖောင်းဖြစ်၏။ စွတ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ပုဆိုးအစုတ်၊ သံချွန်တပ်ထားသောတုတ်နှင့်ဖြစ်၏။ ပလတ်စတစ်ကောက် သမားများ၏ အသွင်အပြင်အတိုင်း ဆာလာအိတ်အရှည်ကြီးကိုလည်း ကြိုးဖြင့်သိုင်းလွယ်ထားသေးသည်။

“အံ့မယ်လေး... ဖိုးကြယ်ရယ်...”

“နင်မလွယ်ပါလားဟ... တကယ်ပဲ...”

ရွယ်နုတို့ ဘယ်လိုဆက်ပြောရမည်မှန်းကို မသိတော့ချေ။ ဖိုးကြယ်၏ ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“နင်... အဲဒီအိတ်တွေ တုတ်တွေ ဘယ်ကရလဲ...”

“ငါ နီကိုရဲဆီက ငှားလာတာ...”

သူမတို့က မသိချေ။

“ဘယ်က နီကိုရဲလဲ...”

“ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ပလတ်စတစ်ကောက်တဲ့ ကောင်လေး”

ထိုအချိန်မှာပင်

“ဟိုဟာ... ဘယ်သူလဲ...”

ဖိုးကြယ်က မျက်မှောင်ကြုံရင်း ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဖိုးကြယ် ကြည့်ရာသို့ သူမတို့လိုက်ကြည့်မိသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၃၉

လူတစ်ယောက်။

အပေါ်အကျီမပါ။ ဆံပင်အဖြူတစ်ဝက်၊ အနက်တစ်ဝက်ဖြင့် ရေခွက်ကလေးကိုင်ကာ ကျောင်းနောက်ဖေးဘုံဘိုင်ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါလည်း ပထမတော့ ကြောင်သွားသေးသည်။ မျက်မှန်မပါခြင်း၊ ဆံပင်ဆိုးဆေးများကျွတ်နေခြင်း၊ ယခုလို အနေအထားမျိုးဖြင့် မမြင်ဖူးခြင်းကြောင့် ချက်ချင်းမမှတ်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏကြာမှ . . .

“အဲ. . . ဆရာ. . . ”

“ဟယ်တော့. . . ဆရာကိုး. . . ”

ခါတုပေဒဆရာဖြစ်သည်။ ညက ကျောင်းရုံးခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်ရပုံပေါ်သည်။ သူကလည်း ဖိုးကြယ်လိုပဲဖြစ်နေ၏။ ဖိုးကြယ်က သူ့ကိုမမှတ်မိသလို သူကလည်း ဖိုးကြယ်ကို မမှတ်မိ။

မျက်မှောင်ကြုံကြည့်ရင်း ရွယ်နုတို့ကို လှမ်းမေး၏။

“ဟိုဟာ. . . ဘယ်သူလဲ. . . ”

ပြီး ရွယ်နုတို့ရှိရာကို သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ ဖိုးကြယ်ကို ကျောင်းဝန်းထဲ နယ်ကျွံ၍ရောက်လာသော ပလတ်စတစ်ကောက်သမားတစ်ယောက်ဟုထင်ပုံရသည်။

ဆရာအနားသို့ရောက်သောအချိန်တွင် ဖိုးကြယ်က သူ့ကိုမှတ်မိနေပြီဖြစ်၏။

၄၀ *တာရာမင်းဝေ

“ဪ... ဆရာတို့... ကျွန်တော်က ဘယ်သူများလဲ
လို့...”

သူ့နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် ဆရာတွေနဲ့သွားသည်။ မျက်မှောင်က
ကြုံသည်ထက်ကြုံသွား၏။ ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်
ကြည့်ရင်း

“မင်း... ဒီထဲမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“အမှိုက်လာကောက်တာလေ...”

ဆရာက ဖိုးကြယ်ကို မှတ်မိပုံမပေါ်သေး။

“မင်းကို ဘယ်သူကခွင့်ပေးထားလို့ ဒီထဲလာကောက်တာလဲ”

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါ မျက်လုံးဝိုင်းသွားရသည်။ ဖိုးကြယ်ကလည်း ဘာ
ကောင်မှန်းမသိ။

“ဆရာမကြီး ကောက်ခိုင်းတာပါ...”

“ဘာ... ဆရာမကြီးက မင်းကို ဒီဝန်းထဲအမှိုက်လာကောက်
ခိုင်းတယ်... မင်းနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ...”

“ဒီရုံးခန်းမှာလေ...”

“မင်းလိုကောင်ကို ဆရာမကြီးက ရုံးခန်းခေါ်စကားပြောတယ်”

ဆရာမယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ဖိုးကြယ်ကတော့ အေး
အေးပင်။

“ဟုတ်တယ်လေဆရာရဲ့။ မနေ့က ဆရာမကြီး ကျွန်တော့်ကို ရုံး
ခန်းခေါ်စကားပြောတာ တစ်ကျောင်းလုံးသိကြတာပဲ...”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၄၁

ဆရာက ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာထပ်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ရွယ်နုက မနေသာသဖြင့် ဘေးမှဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ... အဲဒါ ဖိုးကြယ်လေ...”

ဖိုးကြယ်က ဆရာကို ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား... ကျွန်တော်က ယူနိုဖောင်း ပြောင်းထားလို့ပါ...”

ဆရာပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... မင်း ဒီလိုကြီးဝတ်ထားတယ်... မင်းရဲ့ကျောင်းဝတ်စုံရော ဘယ်မှာလဲ...”

“ရှိပါတယ်... အခန်းထဲမှာ လွယ်အိတ်ထဲသိမ်းထားပါတယ်”

“မင်း... အခုပုံစံကို ဆရာမကြီးမြင်ပြီးပြီလား...”

“အဲဒီမေးခွန်းကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာမေးကြတယ် ဆရာ၊ မမြင်ရသေးပါဘူး။ ဆရာမကြီးမှ မလာသေးဘဲ... ဆရာတွေထဲမှာတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံးမြင်ရတာလဲ... ဆရာက... (ဖတ်စ်)ပဲ...”

ဆရာက မျက်လုံးပြူကြီးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြ၏။

“ဪ ဪ... ငါက ဒါဆိုအတော်ကံထူးတာပေါ့... ဟုတ်လား...”

ဖိုးကြယ်က ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်နေသည်။ ရွယ်နုက သူ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်၏။

ဆရာက . . .

“မင်းအခု အမှိုက်ကောက်တာဘယ်လောက်ရပြီလဲ၊ အဲဒီအမှိုက်တွေ ဘယ်သွားထားလဲ ဆရာမကြီးလာရင် မင်းပြရမှာ မဟုတ်လား . . .”

“ကောက်တယ် ကောက်နေတယ် အတော်ရပြီ၊ အခု ဆရာဝတ်လာတဲ့ ရေလဲပုဆိုးအစုတ်ကလေးကိုတောင် အမှိုက်အောက်မေ့လို့ ကျွန်တော်ကောက်ခဲ့သေးတယ်။ ကျောင်းစောင့်ကြီးက အဲဒါ ဆရာပုဆိုးဆိုလို့ ပြန်ထားခဲ့တာ . . .”

“ဟေ . . .”

ဆရာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပြန်၏။ လန့်သွားပုံလည်း ပေါ်သည်။ စကားစကိုဖြတ်ပစ်ပြီး သူ့လမ်းသူဆက်သွားရန် ပြင်၏။

“အေး . . . အေး ငါသွားမယ် . . . ငါ ရေသွားချိုးမလို့ . . .”

ဖိုးကြယ်က ဆရာ့ကို ကြင်နာပြနေသေးသည်။

“မနက်စောစောကြီး ဆရာရယ် . . . ရေကို စပ်ချိုးပါလား . . .”

“အာ . . . ရေနွေးကုန်ပါတယ်ကွာ . . .”

ဆရာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရင်း လှည့်ထွက်ရန်ပြင်၏။ သို့သော် ဖိုးကြယ်၏စကားက မဆုံးသေးချေ။

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ရေအေးနဲ့ ရေနွေးစပ်ချိုးဖို့ ပြောတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဆရာက ဓါတုဗေဒဆရာပဲဟာ . . . အောက်ဆီလျင်ဘူးနဲ့ ဟိုက်ဒရိုလျင်ဘူးယူသွားပြီး သူ့အချိုးအစားအတိုင်း ‘ရေ’ရ အောင်စပ်ပြီး ချိုးပါလားလို့ ပြောတာ . . .”

“ဟေ့ . . .”

ဆရာပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပြန်၏။ မချုပ်တည်းနိုင်သဖြင့် ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါလည်း တခပ်ခပ်ရယ်မိကြတော့သည်။

“မင်း . . . တော်တော်ပေါက်ကရပြောတဲ့ ကောင်ပဲ . . .”

ဤမျှသာတုံ့ပြန်ပြောဆိုနိုင်သည်။ ဆရာတစ်ချိုးတည်းလစ်ထွက်သွားတော့သည်။ ရေကို ဤသို့စပ်ချိုးခိုင်းနည်းမျိုးကို ယခုမှ ကြားဖူးပုံပေါ်သည်။

ဖိုးကြယ်လိုကျောင်းသားမျိုးထံမှသာ ကြားရနိုင်သော တောင်းဆိုချက်မျိုးဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကျောင်းတက်တော့ ဒီအဝတ်တွေကို နင်ဘယ်မှာသွားထားမလဲ”

“ရပါတယ် . . . ဘယ်သူမှမခိုးပါဘူး၊ တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့မှာပေါ့ . . .”

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းနေသော အဝတ်အစားများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဒါဒါက . . .

“အေးလေ . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ မခိုးလောက်ပါဘူး . . .”

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အစုံအညီရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ ကျောင်းတက်ချိန်ကလည်း နီးပေပြီ။ ဖိုးကြယ်ကိုကြည့်ပြီး အချို့က မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွားကြ၏။ အချို့က ပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်သွားကြ၏။

အချို့က ခပ်ဝေးဝေးမှခွါသွားပြီး အချို့က ဖက်လွဲတကင်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဖိုးကြယ်လက်ထဲမှ သံချွန်တပ်ထားသောတုတ်ကို ဆွဲယူကိုယ်တွယ်ကြည့်ကြ၏။ ဖိုးကြယ်၏ကျောပေါ်မှ ဆာလာအိတ်အရှည်ကြီးကိုလည်း အပြင်မှ လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်ကြသည်။

ထိုစဉ်အချိန်မှာပင် ကျောင်းရှေ့သို့ ဆရာမကြီး၏ကားလေး ထိုးဆိုက်လာသည်။

ဆရာမကြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာ၏။ ကြိမ်လုံးကြီးလည်း ပါသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးလည်း ပါသည်။ ကြိမ်ဆွဲခြင်းကြီးလည်း ပါသည်။

ကျောင်းသူလေးများက ကြိမ်လုံးကိုယူသူယူ၏။ ကြိမ်ဆွဲခြင်းကိုယူသူယူ၏။ ဆရာမကြီးကလည်း (ပိုက်ဆံအိတ်မှလွဲ၍ ကျန်တာ) အားလုံးကိုဖေးလေသည်။

ရုံးခန်းထဲမဝင်မီ ဆရာမကြီးက ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်၏။ ကျောင်း ဝန်းထဲသို့လည်း အကဲခတ်ကြည့်ရှု၏။

တစ်နေရာတွင် ကျောင်းသားများ စုစုကလေးဖြစ်နေသည်။ ဆရာမကြီးက သူမ၏ခါးပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောက်တင်လိုက်ရင်း ထိုကျောင်းသားအုပ်စုကို ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမကြီး မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဟင် . . .”

ဆရာမကြီးကတော့ သူမ၏သားတပည့်ကို သူမဘာသာ အလိုအလျောက် မှတ်မိလေသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၄၅

ကျယ်လောင်စွာ အသံပြုလိုက်၏။

“ဖိုးကြယ်. . .”

သူတုတ်ချောင်းနှင့် ဆာလာအိတ်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြနေသော ‘ဖိုးကြယ်’ရော စုဝေးလေ့လာကာ နားထောင်နေသော ကျောင်းတော်သားအချို့ရော ‘တုန်’ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟာ. . . ဆရာမကြီး ရောက်ပြီ. . .”

ရွယ်နုက မလှမ်းမကမ်းမှရပ်ကြည့်ရင်း ရင်တုန်နေမိသည်။ ဒါဒါ ကို လှည့်ကြည့်သောအခါ ဒါဒါကလည်း သူမလိုပင် ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။

ဆရာမကြီးက ဖိုးကြယ်ကို လက်ညှိုးထောင်ပြလိုက်သည်။ ဖိုးကြယ်က လက်ညှိုးကို လိုက်ကြည့်၏။

“လက်ညှိုးကို ကြည့်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုကြည့်. . .”

ဆရာမကြီး၏ အော်ငေါက်သံအဆုံးမှာ ဖိုးကြယ်က ဆရာမကြီးထံ အကြည့်ပြောင်း၏။

“မင်းအခု အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ. . .”

“အမှိုက်ကောက်တာဆရာမ. . .”

ဖိုးကြယ်က ရှိရှိကလေး ပြန်ဖြေသည်။

“လာခဲ့စမ်း ဒီကို. . .”

ထိုသို့ပြောခါမှ ဖိုးကြယ်က တစ်ဖက်သို့လှည့်ထွက်သည်။

“အောင်မာ. . . ဟဲ့ကောင်. . . နင့်ကို ငါလာဖို့ခေါ်တယ်မဟုတ်လား. . . ”

ဖိုးကြယ်က ရဲ့ရဲ့ကလေးပင် ပြန်ဖြေပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . ဟို. . . ကျွန်တော်ကောက်ထားတဲ့အမှိုက်တွေ သွားယူမလို့၊ ဆရာမကြီးကို ပြမလို့. . . ”

“အောင်မလေး. . . လေး. . . ထား ထား၊ အဲဒီအမှိုက်တွေ ထားစမ်းပါ။ ငါမကြည့်ချင်ပါဘူး. . . လာ. . . ဒီကိုလာ. . . ဒီကိုတည့်တည့်လာ. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမကြီးရှိရာဆီ ဖိုးကြယ် တရှုးထိုးပြေးဝင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ”

ဆရာမကြီး လန့်ပြီး နောက်ကိုဆုတ်၏။ နံရံနှင့်ကျောက်ကပ်သွားသည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာကာထားရင်း. . .

“ဖြည်းဖြည်းလာလည်းရပါတယ်၊ ခွါစမ်း. . . ခွါစမ်း. . . နင့်ဒီပုံကြီးနဲ့ ငါနားမကပ်နဲ့. . . ”

ဆရာမကြီးက ဖိုးကြယ်ကို အတော်ချစ်၏။ ဖိုးကြယ်က တော်လည်းတော်၊ ဆိုးလည်း ဆိုးသောကျောင်းသားဖြစ်၍ ဆရာမကြီးက ချောတန်ချော ခြောက်တန်ခြောက် ဆုံးမရ၏။

“ဆရာမကြီးပဲ ‘လာ’ဆို . . .”

“လာခိုင်းတာ၊ ကပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး . . .”

ဖိုးကြယ်က ဤပုံစံကြီးနှင့် သူမကိုပွေ့ဖတ်နှုတ်ဆက်မှာ ဆရာမကြီး ဖိုးရိမ်ပုံရသည်။

“နှင့် အဲဒီတုတ်နဲ့ အဲဒီအိတ်ကြီးကို ထားခဲ့၊ လူချည်းပဲ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ . . .”

“ဟုတ် . . .”

ဖိုးကြယ်က အိတ်နှင့်တုတ်ကို ဘေးနားမှာရပ်နေသော ကိုအောင်ကောင်းမြစ်ထံ ပေးလိုက်၏။

ကိုအောင်ကောင်းမြစ် အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ပြီး ယူထားလိုက်မိ၏။ လက်ထဲကတုတ်နှင့် အိတ်ကြီးကို အသေအချာစိုက်ကြည့်ပြီး သတိဝင်သော အချိန်မှာ ဆရာမကြီးနှင့် ဖိုးကြယ်တို့က မရှိကြတော့။

ထိုတုတ်နှင့် အိတ်ကြီးကိုင်ကာ အူလည်လည်ဖြစ်နေသော ကိုအောင်ကောင်းမြစ်ကို မြန်မာစာဆရာက လှမ်းနှောက်၏။

“အောင်ကောင်းမြစ် . . . အလုပ်ပြောင်းသွားပြီဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး . . .”

သူတို့ကြည့်ကာ အားလုံးဝိုင်းရယ်မိကြလေသည်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းခေါက်ပြီး ခဏကြာမှ ဖိုးကြယ်

၄၈ *တာရာမင်းဝေ

စာသင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံအပြည့် ပြန်လဲထားပြီး
ဖြစ်၏။

စိုးဝင်းငြိမ်းက လှမ်းမေး၏။

“ဘယ်လိုလဲ. . .”

ဖိုးကြယ်ကတော့ အေးအေးပင်။

“ဖြစ်မှာပါ. . . အဲဒီအခါကျတော့ ပြောမှာပေါ့. . .”

စိုးဝင်းငြိမ်းက နားမလည်။

“ဘာလဲ. . . ဘာဖြစ်မှာလဲ. . .”

“မင်းလိုဖိနပ်လေ. . . ငါလည်းဝယ်ဖြစ်မှာပါ. . .”

စိုးဝင်းငြိမ်း စိတ်ညစ်သွား၏။

“ဟာကွာ. . . ငါ အဲဒါမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု. . . မင်းကိစ္စက
ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ. . .”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး. . . အမှိုက်မကောက်ခိုင်းတော့ဘူး. . .”

ရွယ်နုက ဝင်မေးလိုက်၏။

“နင့်ကိုချိုက်သေးလား. . .”

ဖိုးကြယ်က သူမကို မျက်လုံးပြူးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“အိုး. . . ဘာလို့ချိုက်ရမှာလဲ. . . ပြေပြေလည်လည်ပြောရင် ရပါ
တယ်. . . ငါ သဘောကောင်းပါတယ်. . .”

“အောင်မာ. . .”

ရွယ်နုက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်၏။

“ငါသာဆရာမကြီးဆို နင့်ကိုရိုက်မှာပဲ. . .”

“အေးလေ. . . နင်သာ ဆရာမကြီးဆိုရင် ငါကလည်း အရိုက်ပဲ
ခံလိုက်တော့မယ်. . . တပည့်မခံတော့ဘူး. . .”

“မသာကောင်. . .”

“ဟဲဟဲဟဲ. . .”

ဤကျောင်းတွင် ရွယ်နုသည် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း သိပ်ရှိ
လှသူမဟုတ်၊ ကိုယ့်အတန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေ၍ မကင်းရာမကင်း
ကြောင်း ခင်မင်ရသည့် စိုးဝင်းငြိမ်းရယ်၊ ထို့နောက် ဤသတ္တဝါ
‘ဖိုးကြယ်. . .’ရယ်၊ သည်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

ဖိုးကြယ်ကိုတော့ ဤကျောင်းတွင် မသိသူမရှိ။ ပြောမည်သာ ပြောရသည်။ ချွယ်နုနှင့် ဒါဒါကိုလည်း မသိသူမရှိကြ။ သူမတို့ကို သိကြသည်ကတော့ လှ၍၊ ချမ်းသာ၍၊ အတွဲညီ၍ ဖြစ်သည်။

ဖိုးကြယ်ကိုကား ထိုသို့မဟုတ်။

ဖိုးကြယ်က ဆင်းရဲသည်။ အဖေအမေမရှိတော့ချေ။ ဦးလေးအိမ်မှာ ကပ်နေရ၏။ သို့သော်လည်း စာတော်သည်။ ဉာဏ်ထက်ပြီး သွက်သွက်လက်လက်ရှိသည်။ သူ့ဘကြီး ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ကျောင်းထားပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူ အတော်များများက ဖိုးကြယ်ကိုခင်ကြသည်။ ဖိုးကြယ်ကလည်း ခင်မင်ဖွယ်ရာကောင်းသူဖြစ်၏။ ဆိုးသည်မှန်သော်လည်း သူ့ဆိုးပုံက ချစ်စရာကောင်းသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၅၁

နှမ်းပါးထူးချွန်သော ကျောင်းသားဖြစ်၍ ဆရာဆရာမများက လည်း ကရုဏာထား၍ ဆက်ဆံကြပါသည်။

အမှိုက်ကောက်ပြဿနာ၏ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဖိုးကြယ် အတန် ငယ်ငြိမ်သွားပါသည်။ စာမေးပွဲကြီးနီးလာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူက ကျူရှင်လည်းတက်သူမဟုတ်၍ သူ့ဘာသာ တကုပ်ကုပ် စာထိုင်လုပ်နေချိန်များပါသည်။

အထူးထုတ်များ၊ မှတ်စုစာအုပ်များ မဝယ်နိုင်သောကြောင့် ရွယ်နုနှင့် ဘီဒါဆီ လာငှားရသည်။ ရွယ်နုတို့ကလည်း အရေးကြီးသော စာအုပ်ဆိုလျှင် သူ့အတွက်တစ်အုပ် သပ်သပ်ပင် ဝယ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

“ကြီးလာရင်တော့ ဘာဖြစ်မယ့်ကောင်မှန်း မသိဘူး... ”ဟု ဖိုးကြယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာအတော်များများ ညည်းခဲ့ကြရဖူးသည်။ ရွယ်နုလည်း တောင်တွေးမြောက်တွေး စဉ်းစားကြည့်ဖူးသေးသည်။

ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါမိ၏။ မရေရာချေ။ စဉ်းစားမရချေ။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး ပြေရသောရက်များသည် ရွယ်နုတို့အဖို့ အခက်အခဲမရှိ ကုန်လွန်ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ဖြေအပြီးမှာ ပေါ့ပါးကြည်လင်စွာ ကျောင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရ၏။

“ဖြေနိုင်လား... ”

“ဖြေနိုင်တယ်... ”

ဤစကားကလည်း ဖြေနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ရသူများကို ရွှေးမေးရ

၅၂ *တာရာမင်းဝေ

ခြင်းဖြစ်၏။ မဖြေနိုင်သူကို မေးမိက ကိုယ်ပါ စိတ်ညစ်ရသည်။

“မရဘူး၊ မဖြေနိုင်ဘူး. . .”

[စာမှ မကျက်ပဲ]

“ဘာတွေ မေးမှန်းကိုမသိဘူး. . .”

[ဘာတွေဖြေလိုက်မှန်းလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး]

“ဒီနှစ်ကတော့ သတ်တာပဲဟယ်. . .”

[နောက်နှစ်လည်း အဲလိုပဲ ပြောဦးမှာပဲ. . .]

“မတိုးဘူးဟာ. . .”

[တိုးမယ်လို့ သူ့ဘယ်သူပြောလဲ. . .]

ဒါဒါနှင့်အတူ ကျောင်းနံဘေးက အအေးဆိုင်မှာ စိတ်အေးလက်
အေး ထိုင်နေမိကြသည်။

“ကောင်မလေးတွေ ဖြေနိုင်လား. . .”

“ဟာ. . . ဖြေနိုင်တယ်ဆရာ. . .”

သမိုင်းဆရာ ဦးအောင်ကျော်ဦးဖြစ်သည်။ စာအသင်အပြကောင်း
သောဆရာဖြစ်၍ တပည့်များက ချစ်ကြသည်။

“ဆရာ. . . လာထိုင်လေ. . . အအေးသောက်ပါဦးလား. . .”

“အေး. . . ငါလည်း အအေးသောက်မလို့လာတာ. . . ညည်းတို့

နဲ့တွေ့နေတာ. . . ထိုင်မှာပေါ့. . . သောက်မှာပေါ့. . .”

ဆရာနှင့် စကားလက်ဆုံပြောနေမိကြသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၅၃

“အောင်စာရင်းထွက်ဖို့က ညည်းတို့ တော်တော်စောင့်ရဦးမှာ. . .
ညည်းတို့ကတော့ အောင်မှာပါ. . . ကြားထဲမှာ အားနေတယ်. . .
ဘာလုပ်ကြမလဲ. . .”

ရွယ်နုတို့လည်း မျက်လုံးလေးတွေ ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြစ်သွား
ကြသည်။

ဒါဒါက. . .

“သမီးက အေးဖိုးဗစ်ကချင်တာ. . . သင်တန်းတက်ချင်တက်ရမှာ
ပေါ့. . .”

“အေး. . . ကောင်းတယ်. . .”

ဆရာက ရွယ်နုကို ဆက်မေး၏။

“ညည်းကရော. . .”

“သမီးက. . . အင်း. . . သမီးက. . .”

လွယ်အိတ်ကိုဝိုက်ပြီး ရွယ်နု စဉ်းစားနေလိုက်သေးသည်။
ပြီးမှ. . .

“သမီးက စာရေးဆရာမ ဖြစ်ချင်တာ. . . အဲဒါဘာလုပ်ရမလဲ
မသိဘူး. . .”

“စာများများဖတ်ပေးပေါ့. . . အင်္ဂလိပ်စာလည်း လေ့လာ. . .
သင်တန်းတက်ရင်တက်ပေါ့. . .”

“အင်းနော်... ဆရာ... အဲလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ...”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒါဒါက...

“ဟဲ့... ဟိုမှာ ဖိုးကြယ်... ဖိုးကြယ်...”

ဖိုးကြယ်မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သွားသဖြင့် ရွယ်နုတို့ လက်ခုပ်တီးပြီး လှမ်းခေါ်ရသည်။ လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်မြဲဖြူနှင့်ဝင်လာသည်။

ဆရာကို အရင်နှုတ်ဆက်၏။

“ဆရာ... ဖြေနိုင်လား...”

ဆရာက ဖိုးကြယ်၏လက်မောင်းကို လှမ်းထိုးသည်။ ခုံမှာ ဆွဲထိုင်ခိုင်း၏။

“ငါတို့စကားပြောနေကြတာ... တစ်နှစ်လုံး ခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတော့တယ်...”

“အင်းနော်... ဆရာ... ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့...”

ဖိုးကြယ်ကအရင် ဆရာကိုမေးလေ၏။

“နွေကျောင်းပိတ်လို့ စာမသင်ရရင် ဆရာတို့ အားနေမှာပေါ့... ဒီနွေမှာ ဆရာ ဘာလုပ်မတုံး...”

“အမ်...”

ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦး ကြောင်သွားသည်။ သူကပင် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းဖြစ်ဖြစ်၊ အေမိုးဗစ်သင်တန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝင်တက်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၅၅

“ဖိုးကြယ်ကတော့ လုပ်လိုက်ရင် ပြောင်းပြန်ချည်းပဲ. . .”

“အေးလေ. . . အဲဒါ ဆရာက နှင့်ကိုမေးရမယ့် မေးခွန်းတဲ့. . .”

“ဪ. . . ငါက ဖြေရမှာလား. . .”

ဆရာက ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“အေးလေ. . . ငါက မင်းကိုမေးမလို့ တက္ကသိုလ်မတက်ခင် ကြား
ထဲမှာ မင်းဘာလုပ်မလဲလို့. . .”

ဖိုးကြယ်က မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်မွေး ထားမယ်ဆရာ. . .”

အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

“ဘာရယ်. . . ဘာထားမယ်. . .”

“မုတ်ဆိတ်. . . မုတ်ဆိတ်မွေးထားမလို့. . .”

“ဟယ်. . .”

ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦး ခေါင်းကုတ်မိလေသည်။

ရွယ်နုတို့ကတော့ [ဘာတွေ ရှေ့ဆက်ပြောကြမလဲဆိုတာကို] သူ
တို့နှစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိ၏။

“ဘာကိစ္စ မင်းက. . . မုတ်ဆိတ်ထားချင်တာလဲ. . .”

“ကောင်းမယ်ထင်လို့ဆရာ. . .”

“အင်း. . . ဘယ်လို ကောင်းမယ်ထင်လို့လဲ. . .”

“ဪ. . . ဆရာရယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးထားတာဟာ ယောက်ျား

၅၆ *တာရာမင်းဝေ

တစ်ယောက်အတွက် ခုံညားခြင်း၊ ရင့်ကျက်ခြင်း၊ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးမားခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတွေကို ဆောင်တာကိုး . . . ဆရာလည်းထားပါလား . . . ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့် အတူတူပေါ့ . . . ”

“အင်း . . . အဲ . . . မလုပ် . . . မလုပ်ပါနဲ့ကွာ . . . မထားချင်ပါဘူး . . . ”

ရွယ်နုကလည်း ဝင်ပြောမိပြန်သည်။

“ဖိုးကြယ်ရာ . . . ဘာစိတ်မျိုးပေါက်ပြန်တာလဲ . . . ”

“ဘာမှ မရူးဘူး၊ အတည်ပြောနေတာ . . . ”

“နင့်မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးနဲ့ပုံကို ငါ့မျက်စိထဲက မြင်ယောင်ကြည့်တာ ရယ်စရာကြီးဟာ . . . ”

ရွယ်နု၏စကားအဆုံးမှာ ဒါဒါကလည်း ဝင်ခွပ်လိုက်၏။

“မုတ်ဆိတ်မွေးထားရင် နင် ဆိတ်နဲ့တူမှာပေါ့တဲ့ . . . မုတ်ဆိတ်မွေးဆိုတာ ရှေ့က မုတ် . . . ဖြုတ်ရင် ဆိတ်မွေးပဲ . . . ”

ဖိုးကြယ်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးပင်။

“အေးပါဟာ မပြုတ်အောင် ငါသတိထားပါ့မယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးပဲဟာ . . . ဆိတ်မွေးမှ မဟုတ်ဘဲ . . . ”

ရွယ်နုက . . .

“မထားစမ်းပါနဲ့ဟာ . . . မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးက လှလည်းမလှဘူး . . . နင့်ကို ဝိုင်းကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့ . . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၅၇

ဖိုးကြယ်က ပေစောင်းစောင်း ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူက ကဲ့ရဲ့မှာလဲ. . . ဘာဖြစ်လို့ ကဲ့ရဲ့မှာလဲ. . . မုတ်ဆိတ်
မွေးထားတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ. . . ”

ဒါဒါက သူ့စကားကို သံယောင်လိုက်၏။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေး. . . ဟုတ်”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . မုတ်ဆိတ်မွေးထားတယ်ဆိုတာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ. . . ”

တစ်ဆက်တည်းမှာ ဖိုးကြယ်က ဆရာကို လှည့်တိုင်တည်လိုက်
သေးသည်။

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဆရာ. . . ဒါ. . . ကျွန်တော့်ရဲ့ လွတ်
လပ်စွာ မုတ်ဆိတ်မွေးထားခွင့်ပဲ. . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား. . . ”

ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦးက ခေါင်းကုတ်ပြန်သည်။ စကားလုံး ရွှေ့
ချယ်နေသလို နှုတ်ခမ်းက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပြီးတော့မှ. . .

“ဒီလိုမျိုးတယ် ဖိုးကြယ်ရ. . . မင်းကိုယ်မင်း လွတ်လပ်တယ်ထင်
နေလား. . . ”

“ဗျာ. . . ”

ဖိုးကြယ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာစကားကို နား
လည်ပုံမပေါ်ချေ။ ရွယ်နှုတ်လည်း နားမလည်ကြ။ ဖိုးကြယ်က ဆရာမျက်
နှာကို အဝေးသား ဝေးကြည့်နေပြီးမှ ပြန်မေးသည်။

၅၈ *တာရာမင်းဝေ

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လွတ်လပ်တယ်ထင်တယ်
ဆရာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . မလွတ်လပ်ဘူးလား. . . ”

ဆရာက အမိပွယ်ပါပါ ပြုံးသည်။

“ဒီလိုကွာ. . . မင်းကို ဆရာတစ်ခုပြောမယ်. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြောပါဆရာ. . . ”

“အခု မင်းလွတ်လပ်တယ်ပေါ့ကွာ. . . သွားချင်ရာ သွားလို့ရ
တယ်။ လာချင်ရာလာလို့ရတယ်။ ဘယ်သူကမှ မင်းကို ချုပ်နှောင်ထား
ဘူး။ အကြမ်းဖျင်းကြည့်ရင်တော့ လွတ်လပ်တယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ ဟုတ်
လား. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . . ”

“အေး. . . ဒါပေမယ့်. . . တစ်ခုရှိတယ်ကွ. . . တို့လူသားအား
လုံးဟာ တို့ထင်သလောက် မလွတ်လပ်ကြဘူး။ ချည်နှောင်ထားတာ မခံ
ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အကန့်အသတ်ထဲမှာပဲ နေကြရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို
Unbounded but Limited လို့ခေါ်တယ်. . . ”

“ကျွန်တော် သိပ်နားမရှင်းသေးဘူးဆရာ. . . ”

“မင်း. . . ဒိုင်းမင်းရှင်းသဘောတွေကို နားလည်တယ် မဟုတ်
လား. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . နားလည်ပါတယ်ဆရာ. . . ဖတ်ဖူးတယ်. . . ”

“မင်း. . . မင်းကိုယ်မင်း လွတ်လပ်တယ်၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်လို့ရ

တယ်ထင်ပေမယ့် မင်းလုပ်သမျှအားလုံးဟာ Three Dimension ထဲမှာ
ပဲရှိတယ်။ Three Dimension ထဲက မင်းမလွတ်ဘူး. . . ဥပမာကွာ. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . . ”

“မင်းဟာ ရှေ့ဘက်ကိုလျှောက်လို့ရမယ်။ နောက်ဘက်ကို နောက်
ပြန်လျှောက်လို့ရမယ်. . . အပေါ်ကို မြောက်သလောက်အတိုင်းအတာ
အထိ ခုန်လို့ရမယ်. . . အဲဒီလို သုံးနေရာလောက်ကိုပဲ မင်းရွှေ့လို့ရမယ်၊
မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုအားလုံးဟာ Three Dimension ကိုမလွန်ဘူး. . . ”

“အမ်. . . ”

ဖိုးကြယ် တွေသွားသည်။ ဆရာက ဖိုးကြယ်၏ မျက်နှာကို ပြုံး
ကြည့်နေရင်း. . .

“မယ့်ရင် မင်းစမ်းကြည့်လေ. . . မင်းအလျားအတိုင်း ရွှေ့လို့ရ
မယ်. . . အနံအတိုင်း ရွှေ့လို့ရမယ်. . . အမြင့်အတိုင်း နည်းနည်းခုန်လို့
ရမယ်. . . ဒီနယ်ကိုကျော်လွန်ပြီး ဒီထက်ကျော်လွန်ပြီး မင်းလုပ်လို့မရ
ဘူး၊ တို့အားလုံးဟာ Three Dimension နယ်ထဲမှာ ပိတ်မိနေတယ်. . . ”

“ဟင်. . . ”

ဖိုးကြယ် အကြီးအကျယ်ကို ငိုငွေ့ စဉ်းစားသွားသည်။ အတော်
ကြာသည်အထိ ဆရာကိုလည်း ဘာမှပြန်မမေးချေ။ သူ့စဉ်းစားနေပုံက
ကြောက်စရာပင် ကောင်းသည်။ (မုတ်ဆိတ်ကို မေ့သွားပြီ)

အတော်ကြာမှ. . .

၆၀ *တာရာမင်းဝေ

“ဆရာ. . .”

“ဟေ. . . မေးလေ. . . ဘာမေးမလို့လဲ. . .”

“အဲဒီ Three Dimension နယ်ထဲက လွတ်မြောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . .”

ဆရာက ရယ်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ လူစုခွဲကြသည်။

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါ အတူပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“ဖိုးကြယ် တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်နော်. . .”

ထိုမှတ်ချက်ကို နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူချမိကြ၏။ ထို့ထက်ပို၍ကား မမှန်းဆခဲ့မိကြ။ အဝေးကို မျှော်ကြည့်မိသည်။

ငှက်တစ်ကောင် အမြင့်သို့ ထိုးပျံသွားလေသည်။

'The Garden Pool'

Where one looks down to see the sky and fish go
swimming through the clouds.

from..."Whispers in the Wind"

by 'Martin Buxbaum'

ကောင်းကင်ကိုမြင်ချိ

တစ်ယောက်က အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်

အဲဒီမှာ

တိမ်ပွင့်တွေကို ခွဲဖြတ်ပြီး

ငါးတွေ ကူးခတ်နေကြရဲ့။ ။

မာတင်ဘေ့ခ်ဘမ်၏

'လေထဲက တီးတိုးသံများ'တဗျာစုမှ...။

အပိုင်း (၂)

စားပွဲကလေးပေါ်မှာ ရွှံ့ပန်းပုရုပ်ကလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။
ရွယ်နု မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပျော်သွားပုံလည်း
ရသည်။

“ဟာ. . .”

ပန်းပုရုပ်ကလေးကို တယုတယပြေးကိုင်၏။ ရွှန်းရွှန်းစားစား
လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း

“ဒီအရုပ်ကလေးက ခုထိရှိသေးတာကိုး. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဲဒါ ဆရာအရုပ်ကလေးလေ. . .”

သော်မော်က ဖိုးကြယ်ကို ‘ဆရာ’ဟု ခေါ်၏။ ရွယ်နုလက်ထဲမှ
ပန်းပုရုပ်ကလေးကိုလည်း အခုမှမြင်ဖူးသလို ကြည့်ပြီး ‘သော်မော်ကတော့
ဘာအရုပ်မှန်းကို မသိဘူး’ဟု ပြော၏။

“လူလေ...လူရုပ်...”

“မမကလည်း လူရုပ်မှန်းတော့ သိတာပေါ့... ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ... ဘယ်သူ့ရုပ်ပုံလဲဆိုတာကို မသိတာ...”

အရုပ်က တစ်ကိုယ်လုံး သံကြိုးတွေခတ်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်က သံကြိုးများကို ဖြုတ်ဖြည်ရန် ကြိုးစားနေပုံဖြစ်သည်။ ရွယ်နုက အရုပ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်ပြီး...

“သော်မော်ဆရာက ပြောမပြဘူးလား...”

သော်မော်က ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ပြုံးကာ...

“ဟင့်အင်း... ဆရာက တစ်လနေလို့ စကားတစ်လုံးပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာနေတာ...”

ပြတင်းပေါက်ဆီမှ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရွယ်နုစိတ်တွေ ‘တစ်ရံတစ်ခါ’ဆီ သတိရနေပုံပေါ်သည်။

“သူ့ဟာသူထုတဲ့ ရွှံ့ပန်းပုလေ...”

“ဪ... ဆရာကိုယ်တိုင်ထုတာလား...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်... မျက်လှည့်ဆရာကြီး ဟယ်ရီဟွန်နီရဲ့ ရုပ်တုကလေးပေါ့။ အဲဒီမျက်လှည့်ဆရာက သူ့ကို သံကြိုးတွေခတ်ထားတဲ့ ကြားထဲက ရအောင်ရုန်းထွက်ပြနိုင်တယ်။ သူ့ကို Escape Artist လို့ ခေါ်တယ်။ လွတ်မြောက်ရေးအနုပညာရှင်ပေါ့။ ဖိုးကြယ်က အဲဒီလူကို သဘောကျပြီး ဒီအရုပ်ကလေးကို ထုထားခဲ့တာ... သူ့ကိုယ်သူလည်း

Escape Artist တစ်ယောက်လို့ ဖိုးကြယ်က မြင်တယ်။ သူ့ရုန်းထွက်တာ ကတော့ သံကြိုးတွေဆီက မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ... ”

ရွယ်နုစကားကို ရပ်လိုက်၏။ ဆက်ပြောပြရန်လည်း မလိုတော့ ပါ။ သော်မော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေ၏။ ပန်းပုရုပ်ကလေးကို လည်း ငေးကြည့်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဖြစ်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြံဝင်းဝဆီမှ သာယာသော တူရိယာသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထူးခြား သည်မှာ တူရိယာသံများက ဝေးရာမှ နီးလာသလို ကြားနေရခြင်းဖြစ် သည်။

ရွယ်နုက မေးခွန်းထုတ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် သော်မော်ကို ကြည့်၏။ သော်မော်က...

“တံတားပေါ်မှာ လူလျှောက်လာလို့ မေ...။ တံတားအောက်မှာ တူရိယာပစ္စည်းတချို့ တပ်ထားတယ်။ တံတားပေါ်လူလျှောက်ရင် တံတား က ဂီတသံတွေထွက်လာတတ်တယ်။ ‘သံသာတံတား’လို့ခေါ်တယ်... ”

“ဟင်... တို့လာတုန်းကတော့... ”

“အဟဲဟဲ... အဲဒါက ဒီလိုလေ... အခုဝင်လာတဲ့သူနဲ့ မမနဲ့က ဝင်ပေါက်ချင်းမတူလို့... မမဝင်လာတဲ့အပေါက်မှာ သံသာတံတားမရှိ ဘူး...”

“ဪ... ”

ရွယ်နု အားမလိုအားမရဖြစ်သွား၏။ ထိုတံတားပေါ်မှ ဖြတ်မလာ
ခဲ့ရခြင်းကို နှမောသွားမိလေသည်။

စန္ဒရားခလုတ်များပေါ်မှာ တက်လျှောက်လာရသလို ပျော်စရာ
ကောင်းလိမ့်မည်ထင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု လင်း
ခနဲဝင်လာသည်။

“သော်မော်. . . ”

“ရှင် မမ. . . ဘာပြောမလို့လဲ. . . ”

“အခု. . . တံတားက အသံမြည်တော့. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“လူဝင်လာနေပြီပေါ့. . . ”

သော်မော်က မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ. . . တစ်ယောက်တော့ ထပ်ရောက်လာပြီ. . .

ဘယ်သူလဲမသိဘူး. . . ”

ရွယ်နုပျော်သွားသည်။ သော်မော်လက်ကို ဆွဲကာ. . .

“လာ. . . သွားကြည့်ရအောင်. . . ”

အပြင်သို့ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မတွေ့ရ။ ရွယ်နု
ကြောက်တက်တက်ဖြစ်သွားသည်။ သော်မော်ကို လှည့်ကြည့်တော့ သော်
မော်က တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းခံကြ
သလို သစ်ပင်ကိုင်ကိုင်ကြီးများ မှီဆိုင်ပေါက်ရောက်နေရာ လမ်းတို
လေးတစ်ခုဆီသို့ ဖြစ်၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၆၉

“ဟေး. . .”

ရွယ်နု ပြေးထွက်သွားလိုက်၏။

“ဒါဒါ. . .”

ဒါဒါက အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဝင်းချင်းလှပစွာ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ရွယ်နုကိုတွေ့တော့ ပြုံးစူစူဖြင့် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်မှ သူမအပါးသို့ ရောက်လာသော ရွယ်နုကိုဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး

“မြေမိုးသာယာတယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ကြယ်ဖိုကြယ်မက မြေကြီးပေါ် ဆင်းလာတာကိုး. . . ဟုတ်လား ကြယ်မကလေး. . .”

‘အောင်မာ’ဟူသော အသံကလေးနှင့်အတူ ရွယ်နု၏ ဒေါသက သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၁

“ရွယ်နဲ့”

“ဘာလဲ”

“နင်. . . ကြောင်ချစ်တတ်တယ်ဟုတ်လား. . . ”

“အင်း. . . အေး. . . ချစ်တာပေါ့. . . ဘာဖြစ်လို့. . . လဲ”

“ခွေးရော. . . ချစ်လား. . . ”

“အင်း. . . ချစ်ပါတယ်. . . ”

“ကြောင်နဲ့ခွေးနဲ့ နင်ဘယ်သူ့ပိုချစ်လဲ. . . ”

“အဲဒါကတော့. . . အင်း. . . ”

ရွယ်နဲ့က ဘောလ်ပင်ကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

ဒါဒါ့ကိုလည်း မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်၏။ ဒါဒါက. . .

“ငါသိချင်နေတာဟ. . . ”

သူမ၏စကားကြောင့် ရွယ်နုက မေးခွန်းထုတ်သောမျက်လုံးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“လူတွေဟာ ကြောင်နဲ့ခွေးနဲ့ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်ကြသလဲလို့. . . ”

“ချစ်တော့ ချစ်ကြတာပဲဟ. . . အတူတူပဲနေမှာပေါ့. . . ”

“ဟုတ်ဘူးဟ. . . တချို့က ကြောင်ကိုပိုချစ်ပြီး တချို့က ခွေးကို ပိုချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်. . . ဘယ်အုပ်စုက ပိုများသလဲလို့. . . ”

ရွယ်နုက တုံ့ပြန်မေးခွန်းထုတ်သည်။

“နင်ကရော. . . ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ. . . ”

ဒါဒါက လှလှကလေး ပြုံးရင်း. . .

“ခွေးပေါ့. . . ”

ရွယ်နုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ဒါဒါမေးထားသော မေးခွန်းကို တွေးတွေးဆဆပြန်ဖြေပေး၏။

“ငါကတော့ ကြောင်ကို ပိုချစ်တယ်. . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“မသိဘူး. . . နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ခွေးကိုပိုချစ်တာလဲ. . . ”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး. . . ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ အရယ်တစ်ဝက်နှင့်ပင် ‘ပြိုင်’ လိုက်ကြသေး၏။

“ငါက ကြောင်ကို ပိုချစ်တယ်. . .”

“ငါက ခွေး. . .”

“ဟယ်. . . နင်ကခွေး. . . ဟုတ်လား. . .”

“ရွယ်နဲ့ အစုတ်ပလုတ်နော်. . .”

ရယ်ကြရပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ပွင့်လှရောက်လာ၏။

“ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ. . .”

အမေးစကားနှင့်အတူ သူမတို့နှစ်ဦးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူမတို့
ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်နေသည်။

ပွင့်လှသည် သူမတို့တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် စတက်မှ တွေ့ထိရင်းနှီး
ရသော သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ လှပခေတ်မီသည်နှင့်အမျှ အေးဆေးတည်ငြိမ်
မှုလည်းရှိသော ‘ပွင့်လှငယ်’သည် သူမတို့နှင့် အတွဲညီခဲ့ပေသည်။

“ပွင့်လှကိုလည်း မေးရဦးမယ်. . .”

ပွင့်လှကလည်း ပြေချင်နေပုံရသည်။

“မေး. . . ဘာမေးမှာလဲ. . .”

“နင်. . . ကြောင်နဲ့ခွေးနဲ့ ဘယ်သူကိုပိုချစ်လဲ. . .”

“အာ. . .”

ပွင့်လှငြိမ်သွားသည်။ မျက်တောင်လေးတဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း စဉ်း
စား၏။ ခဏကြာမှ ရှက်ပြုံးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“မသိဘူးဟာ ငါကတော့ နှစ်ကောင်လုံး တူတူချစ်တာပါပဲ. . .”

“အဲဒါဆို... နင်သူတို့ကို အဖြေပြန်ပေးဖို့ ခက်နေတယ်ပေါ့... နင့်သည်းဦးပန်းကို ဘယ်သူ့ကို ပန်ဆင်ခွင့်ပေးရမလဲ ဝေခွဲရခက်နေတယ် ပေါ့...”

အမှတ်မထင် ဖြတ်ဝင်လာသော စကားသံနှင့်အတူ ဖိုးကြယ် ရောက်လာသည်။ သုံးယောက်သား လန့်သွားမိကြ၏။ ပွင့်လှဆီလျှင် အူ ကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်သွားသေးသည်။

“အောင်မာ ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့... ဘာစကားပြောတာလဲ...”

ဖိုးကြယ်က ပြုံးတုံးတုံးဖြင့်...

“ငါကြားလိုက်ပါတယ်။ နင်နှစ်ယောက်လုံးကိုပဲ အတူတူချစ်လို့ ဝေခွဲရခက်နေတယ်ဆိုတာ...”

ပွင့်လှက ဖိုးကြယ်ကို လက်ထဲမှ ခေါက်ထီးဖြင့်ရိုက်ရန် ပြင်သည်။ ဖိုးကြယ်က ခေါင်းကို ပုဝပ်လိုက်ရင်း...

“အေးပေါ့ဟာ... အခုတော့ နင်က ငါ့ကို လုပ်ရက်ပြီပေါ့။ နှစ်ယောက်တောင်ရှိနေပြီကိုး၊ ထီးနဲ့တောင် ရွယ်ရက်ပြီပေါ့... ငါကတော့ ကြွေရတော့မှာပေါ့... အင်း... ကြယ်ကြွေတယ်ဆိုတာ ဒါပဲနေမှာပဲ...”

“လာလာချည်သေး... ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ဒါဒါတို့ ရယ်ကြရသေးသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်ပြီးမှ ဖိုးကြယ်နှင့် ပွင့်လှတို့ ရင်းနှီး

ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခုရှိသည်က ဟိုတုန်းက ဖိုးကြယ်ဆိုးခဲ့ပုံများကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသူမဟုတ်၍ ပွင့်လှ ဖိုးကြယ်အပေါ် မြင်ပုံသည် ဒါဒါတို့နှင့် မတူလှချေ။

ဖိုးကြယ်ကလည်း ဖိုးကြယ်ဖြစ်၏။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဖိုးကြယ်နှင့် သူမတို့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြ။ ရံဖန်ရံခါမှသာ ဆုံခဲ့ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးကြယ်၏ အပြောင်းအလဲကို မိအောင်မလိုက်နိုင်ခဲ့ကြ။

တက္ကသိုလ်မှာ ပြန်ဆုံကြသောအခါကျမှသာ အရင်ကနှင့်မတူ တော့ဘဲ ဖိုးကြယ်ပုံစံပြောင်းနေသည်ကို တွေ့ကြရတော့၏။

ဖိုးကြယ်က ထူးခြားစွာ တည်ငြိမ်မှုရှိလာသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေထိုင်သည်မှန်သော်လည်း နောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်နက် ရှိုင်းသော တည်ငြိမ်မှုတစ်ခုရှိလာသည်။

သူ့ဟန်ပန်ကို ပွင့်လှက အလွန်သဘောကျလေသည်။ ဖိုးကြယ် ကလည်း ပွင့်လှကို ရင်းနှီးခင်မင်လှ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် သမီး ရည်စားလည်း မဖြစ်ကြချေ။

“ဒီမှာ . . . ငါက ဒါဒါအမေးကို ဖြေနေတာ . . . ”

ပွင့်လှ၏ စကားမဆုံးမီမှာ . . . ဒါဒါက . . .

“နေဦး . . . နေဦး . . . မိပွင့် . . . ငါ ဒီကောင်ကိုလည်း မေးလိုက် ဦးမယ် . . . ”

ဦးကြယ်က မျက်လုံးပြူနှင့် မေးဝေါပြသည်။

“ဘာမေးမှာလဲ. . .”

“နင်. . . နင် ခွေးနဲ့ကြောင်နဲ့ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ. . .”

“အာ. . . အဲဒါက လုံးထွေးပြောလို့ မရဘူးဟ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“ခွေးတိုင်းလည်း ချစ်စရာမကောင်းဘူး၊ ကြောင်တိုင်းလည်း ချစ်စရာမကောင်းဘူး. . . ချစ်စရာကောင်းတဲ့ခွေး. . . ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကြောင်ဆိုရင်တော့ ချစ်တာပေါ့. . .”

“အေး. . . ထားပါတော့. . . ထားပါတော့. . . အဲဒီချစ်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးရယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကြောင်ရယ် ‘ပျို’လာရင် နင်ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်မလဲ. . .”

ဦးကြယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါသည်။

“နေဦးဟ. . . အဲဒါဆို ငါ ဖြတ်ပြောဦးမယ်. . . ငါအတည်ပြောမှာ. . . နင်တို့မရယ်နဲ့ပေါ့ဟာ. . .”

သူ မရယ်နှင့်ဆိုမှ ဒါဒါတို့သုံးယောက်လုံး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရသည်။

“အေးပါ. . . ပြောပါ. . . မရယ်ပါဘူး. . . အဟီး. . .”

“အေးလေ. . . အဟဲ. . .”

“ဟင်. . . နင်တို့ကလည်း. . . မရယ်ဘူးသာပြောတာ ခုကတည်းက. . .”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၇၉

အားလုံးရယ်ဖြစ်ကြတော့သည်။ ရယ်သံများအဆုံးမှာ ပွင့်လှက

“ပြောပါ. . . နင်ပြောမှာသာ ပြောပါ. . . ”

“ဒီလိုဟ. . . ”

“အင်း. . . ”

“ငါ့အနေနဲ့က အဲဒီတိရစ္ဆာန်တွေအပေါ်မှာ ချစ်တယ်ဆိုတာထက်
မေတ္တာထားလို့ရတယ်ဆိုတာက ပိုမှန်မယ်. . . အဲဒီနှစ်ခုမတူဘူး. . . နင်
တို့နားလည်မှာပါ. . . အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို လူသားတစ်
ယောက်အနေနဲ့ ငါ နွေးနွေးထွေးထွေး မေတ္တာထားဆက်ဆံမှာပဲ. . . နင်
တို့ချစ်ကြပုံတွေနဲ့တော့ တူချင်မှ တူမယ်. . . ”

“အလဲ့. . . ”

ဒါဒါတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြ
သည်။ ဖိုးကြယ်ကို ပြန်မနောက်မိ။ ဖိုးကြယ်ပြောသောအချက်သည် သူမ
တို့မတွေးမိသောအချက်ဖြစ်၏။ အတန်ကြာမှ. . . ဒါဒါက. . .

“အင်း. . . နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ငါတို့က ခွေးကိုချစ်တဲ့လူနဲ့ ကြောင်ကိုချစ်တဲ့လူ ဘယ်သူပိုများလဲလို့
သိချင်တာ. . . ”

“ခွေးကိုချစ်ကြတာ ပိုများတယ်လေ. . . ”

ဖိုးကြယ်က ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေခြင်းပဲ ဖြစ်၏။ သူမတို့နားရွက်
ထောင်သွားကြရသည်။

“ဟင်... တကယ်...”

“အေးလေ...”

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ... သေချာလို့လား...”

ဖိုးကြယ်က သူမတို့ကို အပြုဖြင့် ငဲ့ကြည့်၏။

“စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်လေဟာ... မကြားဖူးဘူးလား...”

“ဘာစကားလဲ...”

“ကြောင်တွေကတဲ့... သူတို့ကိုယ်သူတို့ သခင်လို့ထင်တယ်...”

လူကို ကျွန်လို့ထင်တယ်။ သူတို့ဝေယျာဝစ္စအကုန်လုံးကို လူက လိုက်လုပ်
ပေးနေရတာတဲ့... အဟင်း... ခွေးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်လို့ထင်
တယ်... လူကို သူ့သခင်လို့ သတ်မှတ်တယ်။ သခင်အမိန့်ကိုလည်း
အရမ်းနာခံတတ်တယ်တဲ့... ဘယ်လိုလဲ... အဲဒီစကားကို သဘောတူ
လား...”

သုံးယောက်သား တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့်ပင် ပြေမိကြ၏။

“အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်...”

“အဲဒါကြောင့်... ခွေးကို ချစ်တဲ့သူ ပိုများတယ်...”

“အဲဒါနဲ့ ‘များ’ရောလား...”

ဖိုးကြယ်က ထူးခြားစွာ ပြောပြန်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် ခွေးကိုချစ်တဲ့သူ ပိုများ
တယ်... လူတွေမှာ အတ္ထုပ္ပတ္တိတယ်ဟ... ခွေးကိုမွေးထားရတာ တန်

တယ်... သူ့ခိုင်းတာလုပ်တဲ့ သူ့အမိန့်ကိုနာခံတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ရှိနေတာဟာ သူ့ကို အရှင်သခင်ဘဝ တွန်းပို့ပေးတာပဲ။ ခွေးတစ်ကောင်ကိုရင်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ အရှင်သခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ‘ဇာတ်သွင်း’လို့ ရတယ်လေ... သိသိသာသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိမသာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူတွေက အဲဒါမျိုးကို သာယာတတ်ကြတယ်...”

ဖိုးကြယ်က စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ဆက်မပြောတော့။ ဒါဒါတို့လည်း ဆက်မမေးဖြစ်တော့။ သူ့စကားမှာ အတွေးတွေ ဆင့်ပွားရင်း ငြိမ်သွားကြရတော့သည်။

“ငါသွားဦးမယ်ဟာ... ဖိုးဝင်းငြိမ်းကို စာသွားပြပေးရဦးမယ်... နင်တို့လည်း ဒီလှေကားသစ်ပေါ်မှာ ထိုင်မနေကြနဲ့... လူတွေက နဂိုကမှ နင်းစရာရှာနေတာ နင်းသွားရင်တော့ သူတို့အပြစ်မဟုတ်ဘူး...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဖိုးကြယ်ထွက်သွားသည်။ မည်သည့်စကားကိုမှပင် တုံ့ပြန်ချိန် မရလိုက်။ မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။

“အဲဒီ ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့ဟာလေ...”

ပွင့်လှက နှုတ်ခမ်းကလေးစုရင်း ညည်းသည်။ သူ့ မထိုင်နှင့်ပြောသော်လည်း ဒါဒါတို့ ဆက်ထိုင်နေကြသေး၏။

“ဗိုးဝင်းငြိမ်းက ဒီကောင်ကို စာမေးလေ့ရှိလို့လား. . . ဟုတ်လား. . .”

“အေး. . . ဒီကောင် သွားသွားပြပေးနေရတယ်. . .”

ဗိုးဝင်းငြိမ်းက ဒုတိယနှစ်မှာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တတိယနှစ်သို့ ပါမလာ။ မေဂျာတူသော ဖိုးကြယ်က စာကူပြပေးနေရ၏။

ဗိုးဝင်းငြိမ်းက ဖိုးကြယ်အား “ငါလိမ်မာချင်ပြီကွာ” ဟု အာလုတ်သံကြီးဖြင့် ပြောကြောင်းလည်း ကြားရ၏။

“ဟေ့. . . နင်တို့ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ. . .”

လင်းဝဏ္ဏရောက်လာသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၈၃

“နင်တို့ ဒီမှာထိုင်နေမယ့်အစား ငါတို့ရဲ့ ပန်းချီပြပွဲလေးကို သွား
ကြည့်ကြပါလား. . . ”

လင်းဝဏ္ဏက ပန်းချီဝါသနာပါသည်။ ဆရာကြီးဗရီအောင်ဖိုး၏
တပည့်ဖြစ်၏။

“ဟင်. . . နင်တို့ ပန်းချီပြပွဲက စပြီလား. . . ”

လင်းဝဏ္ဏ အတော်ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“အေး. . . ဒီနေ့နောက်ဆုံးပဲ. . . ”

“ငါတို့မသိလို့ဟ. . . မကြည့်ရသေးဘူး. . . ”

“ငါတို့ကားကို စိတ်မဝင်စားရင်တောင်ဟာ ဖိုးကြယ်ရဲ့ကားကို
တော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ နင်တို့သူငယ်ချင်းပဲဟာ. . . ”

သုံးယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

“ဟင်. . . ”

“ဖိုးကြယ်. . . ”

“ဘာပြောတယ်. . . ”

လင်းဝဏ္ဏတောင် လန့်သွားပုံရသည်။

“နင်တို့ကလည်း အလန့်တကြား. . . ”

ပွင့်လှက. . .

“အခု နင်ဘယ်သွားမှာလဲ. . . ”

“ပြပွဲသွားမလို့ပေါ့. . . ”

“အေး... ငါတို့လိုက်ခဲ့မယ်... လာဟာ... ငါတို့လိုက်သွား
ကြရအောင်...”

ဒီနေ့နောက်ဆုံးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ရယ်၊ ဖိုးကြယ်၏ ပန်းချီကား
ကြောင့်ရယ်... ဒါဒါတို့သုံးယောက် ချက်ချင်းထလိုက်သွားကြ၏။

“အင်း မိုက်တယ်နော်...”

ပန်းချီကားများကိုကြည့်ကာ သူမတို့ မှတ်ချက်ချမိ၏။ မော်ဒန်ပန်း
ချီကားများဖြစ်သည်။ သိပ်နားမလည်သော်လည်း ခံစား၍ရ၏။

“ဘယ်မှာလဲ... ဖိုးကြယ်ရဲ့ပန်းချီကား...”

ဒါဒါက လင်းဝဏ္ဏကို မေးသည်။ ရွယ်နုက ထောင့်ဘက်ဆီမှ လှမ်း
ခေါ်၏။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ...”

ဒါဒါနှင့် ပွင့်လှတို့ ရွယ်နုညွှန်ပြသော ပန်းချီကားကို သွားကြည့်
မိကြသည်။

“ဖိုးကြယ်ဆွေတာလား...”

“အင်း... လက်မှတ်ထိုးထားတယ်... ဖိုးကြယ်တဲ့...”

ပန်းချီကားကိုကြည့်ကာ ‘ပွင့်လှ’က သဘောကျစွာပြုံးသည်။
‘ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့’က အလာကြီးပဲဟုလည်း ပြောသည်။

မော်ဒန်ဟန်ဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားပဲဖြစ်၏။ ကောင်း
ကင်ပေါ် လက်အစုံဆန့်မြှောက်ထားသော လူတစ်ယောက်၏ပုံကို ရေးဆွဲ

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၈၅

ထားသည်။ သို့သော် ထိုလူကို ထုထည်သဘောမရေးဆွဲဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်
နေသည့် ဗလာသဘောဖြင့် ရေးဆွဲထားသည်။ မျက်လုံးများကလည်း
အဖြူထည်သက်သက် မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပါယ်တစ်စုံတစ်ရာရှိသည်ဟု ခံစားကြရ၏။

“ပန်းချီကားနာမည်လည်း မပါဘူး. . . ”

“ကတ်တလောက်ထဲမှာ ပါမှာပေါ့. . . ”

ကတ်တလောက်ထဲ ကြည့်ကြရသည်။

“တွေ့ပြီ. . . တွေ့ပြီ. . . ”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်. . . ”

ဖိုးကြယ်က သူ့ပန်းချီကားကို ‘မြေကြီးကို ထီးဆောင်းပေးချင်တဲ့
ကောင်လေး’ဟု ပေးထား၏။

“လင်းဝဏ္ဏ. . . ”

“ဟေ့. . . ဘာတုံး. . . ”

“ဖိုးကြယ်က ပန်းချီဆွဲလို့လား. . . ဘယ်တုန်းကတည်းက ဆွဲတာ
လဲ. . . ”

“သိဘူးလေ. . . ”

ဖိုးကြယ်ပန်းချီဆွဲသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လင်းဝဏ္ဏထံမှ ဘာမှ
မေးမရ။ လင်းဝဏ္ဏ ဘာမှလည်း သိပုံမပေါ်။

သူမတို့ စိတ်လျော့လိုက်ရသည်။ ဖိုးကြယ်၏ ပန်းချီကားကိုသာ

စေ့ငုံကြည့်ရှုရင်း ငြိမ်သက်နေမိကြ၏။

ပန်းချီပြပွဲမှာ ပြန်လာရာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သုံးယောက်သား ငြိမ်သက်နေမိကြ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့မသိ။ သုံးယောက်သား တူညီခဲ့ကြတာ တစ်ခုရှိသည်။

ထိုအချက်မှာ ဖိုးကြယ်၏ ပန်းချီကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖိုးကြယ်ကို ဘာမှ မမေးကြခြင်းပဲဖြစ်သည်။ [ဖိုးကြယ်ကလည်း ဘာမှမပြော]

“ဖိုးကြယ်က လျှို့ဝှက်တယ်နော်. . .”

ပွင့်လှ၏ ထိုစကားကို ဒါဒါတို့ မည်သို့မျှ မကန့်ကွက်မိကြ။ တစ်နေ့မှာတော့ ဖိုးကြယ်၏ ငယ်မူငယ်သွေးကို အရိပ်အငွေ့ပြန်တွေ့လိုက်ရသလို ရှိ၏။

ထိုနေ့သည် ကျောင်းပိတ်သောနေ့ဖြစ်၏။ ဒါဒါတို့သုံးဦးသား
အလှူတစ်ခုသို့သွားရန် ထွက်လာကြသည်။ အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ဖြစ်၏။

“အဲဒီအိမ်က လူကြီးကို ငါက သိပ်ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး
ဟ. . .”

“အေး. . . ငါလည်း အတူတူပဲ. . .”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကြောင့်သာ သွားရသည်။ သူငယ်
ချင်း၏ ဦးလေးဖြစ်သူကို ကိုယ်စီကိုယ်၌ မျက်မုန်းကျိုးမိကြ၏။ သူမတို့၏
အပြစ်ဟုတော့ မထင်မိချေ။ ထိုလူကြီးကိုက မုန်းစရာကောင်းခြင်း ဖြစ်
သည်။

၈၈ *တာရာမင်းဝေ

ထိုလူကြီးသည် အတ္တအလွန်ကြီးလေသည်။

“မြန်မြန်ပြန်မယ်နော်... အဲဒီလူကြီးနဲ့ စကားသိပ်မပြောချင်ဘူး... လေလုံးသိပ်ထွားတာပဲ...”

“အေးလေ... သိပ်ကြွေးတာပဲ...”

“သူ့ဘာသာ ကြွေးရုံမဟုတ်ဘူး၊ သူများကိုကျတော့ နှိမ်လိုက်တာ...”

ထိုသို့ထိုပုံ မေတ္တာပို့ရင်း ထိုလူကြီး ကျွေးမည့်မွေးမည့်အလှူသို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

အလှူအိမ်နားရောက်ခါနီးမှ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသော ဖိုးကြယ်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟယ် ဟိုမှာဖိုးကြယ်...”

“ဟယ်... ခေါ်ခေါ်...”

“ဒီကောင်ကိုပါ အလှူခေါ်သွားမယ်...”

ဖိုးကြယ်ကလည်း သူမတို့ကို မြင်သွား၏။ လမ်းချိုးမှာ ဆုံမိကြသည်။

“နင်တို့ကဘယ်လဲ...”

“ငါတို့က အလှူသွားမလို့... နင်ကရော...”

“ငါ မောင်နီဦးဆီက ပြန်လာတာ... သိတယ်မဟုတ်လား... ကဗျာဆရာမောင်နီဦး(မင်းဘူး)လေ...”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၈၉

“သူက ဘယ်မှာနေလို့လဲ. . . မင်းဘူးမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ ရန်ကုန်
ရောက်နေလို့လား. . . ခဏလာလည်နေလို့လား. . . ”

ဒါဒါက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မောင်နီဦးဆိုတော့ နူးအီနေတဲ့ မောင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်
လည်း ကဗျာဆရာဖြစ်တာနေမှာပေါ့၊ အဲဒါထားလိုက်ပါဟာ. . . ငါတို့
အလှူသွားမလို့. . . နင်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ. . . ”

“ဘာကျွေးမှာလဲ. . . ”

မည်သည့်အိမ်က မည်သူ့အလှူလဲ. . . ဟု မမေးချေ။ ဘာကျွေး
မလဲသာ မေး၏။

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကောင်းစားကျွေး
မယ်တော့ ထင်ရတယ်၊ သူဌေးတွေဟာ. . . ”

“သွားလေ. . . ”

ဖိုးကြယ်က ရှော့ရှော့ရှုရှုလိုက်လာလေ၏။

“ငါတို့အခန်းထဲက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ဟာ. . . နင်နဲ့
တော့ မသိပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် ဟိုရောက်ရင် နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး
မယ်. . . ”

ရွယ်နုကပြောသည်။ ဖိုးကြယ်က စိတ်မဝင်စားချေ။ လိုက်သာ
လိုက်လာသည်။

“ရှေ့မှာ ရောက်ပြီဟာ. . . ဟို‘ဉာဏ်ရှင်’ဆိုတဲ့ အိမ်ပဲ. . . ”

ဒါဒါက လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ သားနားထည်ဝါလှသော အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတစ်လုံးပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ဝဲ အုတ်တိုင်တွင် ‘ဉာဏ်ရှင်’ ဟူသောစာသားကို ထွင်းထားသည်။

ဖိုးကြယ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မေး၏။

“သူ့အိမ်နာမည်က ‘ဉာဏ်ရှင်’လား. . . ”

ဒါဒါ အမ်းသွားသည်။ အနည်းငယ် အဖြေကျပ်သွားပြီးမှ. . .

“မဟုတ်ဘူးဟ. . . အိမ်က ‘ဝံနန်းတော်’တဲ့၊ ဒီ‘ဉာဏ်ရှင်’ဆိုတာ က ဒီအိမ်ရှင်လူကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ရည်ညွှန်းပြီး ထိုးထားတာ. . . ”

“ဘာ. . . ဘာရယ်. . . ”

ဖိုးကြယ် အံ့သြသွားသည်။ ရွယ်နုနှင့် ပွင့်လှက ရယ်သည်။ စကား ဆက်ရန် ခက်နေသော ဒါဒါ့ကို ‘ပြောပြလိုက်၊ ပြောပြလိုက်’ဟု တွန်း၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးကြယ်က ဒါဒါ့ကို မျက်လုံးပြူးနှင့် မေး၏။

“ဘာလဲဟ. . . ဘာတွေလဲ. . . ”

ဒါဒါက နားသယ်စပ်က ဆံပင်လေးတွေကို လက်နှင့်တုတ် ရင်း. . .

“ဟိုဟာ. . . ဒီအိမ်ကလူကြီးက ‘ဘဝင်’ကြီးဟ. . . အောက်ခြေ လွတ်နေတယ်. . . သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းအထင်ကြီးတာ. . . နင်. . . ဟို ရောက်ရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်. . . ”

ဖိုးကြယ် ဘာမှပြန်မပြော။ သူမတို့နှင့်အတူ အလှူအိမ်ထဲသို့ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်လိုက်လာတော့သည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၉၁

အကျွေးအမွေးက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ၊ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရှိလှ၏။ ကြေး
ရတက်အလှူဖြစ်၍ နည်းသည်က ကျဲသည်။

“ဟယ်... လာကြ... လာကြ...”

ကလပ်စ်မိတ် Classmate ဖြစ်သူ သူငယ်ချင်းက ဝမ်းသာအားရ
ဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

ဖိုးကြယ်ပါလာသည်ကိုတော့ အံ့သြပုံရ၏။ သို့သော် ဒါဒါတို့ မိတ်
ဆက်ပေးစရာမလိုချေ။ သူ့ဘာသာ ဖိုးကြယ်ကို ဘယ်တုန်းကတည်းက
ကြိတ်ခင်နေသလဲမသိ။ တရင်းတနှီးကြီးကို နှုတ်ဆက်လေသည်။

ဖိုးကြယ်က လိုက်လိုက်လျောလျော ပြန်ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်၍
သူနှင့် ထိုမိန်းကလေးသည် ဘေးလူအမြင်တွင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သဖွယ်
ဖြစ်နေသည်။

ဒါဒါတို့က ပွင့်လှကို မျက်ရိပ်မျက်ကဲဖြင့် လှမ်းစ၏။ ပွင့်လှက
မျက်နှာမဲ့ပြသည်။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးက သူတို့ဝိုင်းတွင် အကြာကြီးထိုင်မနေအား၊
အလုပ်တွေရှိသောကြောင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

သူထွက်သွားမှ ဖိုးကြယ်က...

“ငါ... ခွေးတွေကို မျက်စိနောက်တယ်ဟာ...”

ဖိုးကြယ်ပြောလည်း ပြောစရာပင်။ အလှူရှင်မွေးထားသော
တယ်ရီယာခွေးလေးများက နည်းသည်တွေကြားမှာ လပ်လျားလပ်လျား
လုပ်နေသည်။

ခွေးတွေက လှတော့လှသည်။ လည်ပတ်မှာလည်း နှင်းဆီတစ်ပွင့်
စီထိုးထားသည်။ အလှူရှင် 'ဉာဏ်ရှင်'ကလည်း ထိုခွေးများကိုခေါ်ပြီး
နည် သည်တွေရွှေ့မှာ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြခိုင်းနေ၏။

တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်နေကြ၏။

“အဲဒီခွေးတွေရဲ့လည်ပတ်မှာလေ... နှင်းဆီပန်းတပ်ထားတာ
အကြောင်းမှီတယ်သိလား...”

ရွယ်နုက တိုးတိုးပြော၏။ ဒါဒါနှင့် ပွင့်လှက ဦးခေါင်းကိုငုံ့ကိုင်း
ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာအကြောင်းလဲ...”

“ဒီလူကြီးရဲ့ ဖီးပွားရေးပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်က ရင်ဘတ်မှာ အမြဲ
တမ်း နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ထိုးထိုးထားတတ်တယ်။ အဲဒီလူကို နာမ်နှိမ်ချင်
လို့ သူ့ခွေးသူ ဒီလိုလုပ်ထားတာ...”

“မိုက်ရိုင်းတာ...”

“စိတ်ပုပ်တာ...”

ဒါဒါတို့တင်မဟုတ်၊ ဖိုးကြယ်ပင် မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးဉာဏ်ရှင်က ဒါဒါတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။

“ဥမ္မာသူငယ်ချင်းတွေလား... ဟုတ်လား...”

ဥမ္မာဆိုသည်က ဒါဒါတို့သူငယ်ချင်း သူတို့မကိုပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ရွယ်နုက...

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၉၃

“ဟုတ်ကဲ့. . . ”

“အေးအေး. . . စားကြကွာ. . . စိတ်တိုင်းကျအောင် လုပ်ပေးထားပါတယ်။ လူတစ်ယောက် အပြင်မှာ ဒီလိုမျိုး စိတ်တိုင်းကျစားနိုင်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ. . . ”

ဒါဒါတို့ အောင့်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိ၏။
ဖိုးကြယ်ကိုင်လာသော စာအုပ်ကို တင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဉာဏ်ရှင်က-

“ဒီကောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ. . . ”

ကျမ်းပြုသူ စာရေးဆရာကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးကြယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ. . .

“မင်းဖတ်တာလား. . . ဟုတ်လား. . . ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ”

“ဒီကောင်နဲ့ မင်းနဲ့သိလား. . . ”

“မသိပါဘူး. . . ”

ထိုစာရေးဆရာနှင့် ဦးဉာဏ်ရှင် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်ကောင်းမှန်နိုင်သော်လည်း ထိုစာရေးဆရာကို ‘ဒီကောင်’ဟု ခေါ်ခြင်းကတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ နားထဲမှာ ရှိနေသည်။

“မင်း. . . ဒီကောင်စာအုပ်တွေ ဘယ်နှအုပ်ဖတ်ဖူးလဲ. . . ”

“မပြောတတ်ဘူး. . . ဖတ်တော့ဖတ်ပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စာဖတ်တာက ‘သေတ္တာဖွင့်ကြည့်သလို’ ဖတ်တာ. . . ”

ဖိုးကြယ်က အေးအေးပဲ ပြန်ပြော၏။

ဦးဉာဏ်ရှင်က သဘောမပေါက်ချေ။

“သေတ္တာဖွင့်သလို ဟုတ်လား. . . ဘာပြောတာလဲ. . . ”

“ဪ. . . ကျွန်တော်စာဖတ်တာက စာရေးဆရာ အစွဲမထားဘူးလို့ ပြောတာပါ။ သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဖွင့်ကြည့်သလိုပဲ အထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲလို့ လေ့လာလိုက်တာပါ။ ဒီသေတ္တာက ဘယ်သူပိုင်တဲ့သေတ္တာလဲ. . . ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲဆိုတာ စိတ်မဝင်စားဘူး။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရာမှာလည်း ဒီလိုပဲ. . . ရေးသူထုတ်သူကို စိတ်မဝင်စားလှပါဘူး. . . ”

“သဘောမတူဘူး. . . ဒီအယူအဆကို သဘောမတူဘူး. . . ”

ပွင့်လှက ဝင်အော်၏။

[ဦးဉာဏ်ရှင်]က. . .

“အဲဒါ မင်းအယူအဆလား. . . ဘယ်သူ့အယူအဆလဲ. . . ”

“ကျွန်တော့်အယူအဆပါ. . . ”

[ဦးဉာဏ်ရှင်]က သူမူလစကားကို ပြန်ဆက်သည်။

“အဲဒီကောင်ဟာ . . . ကျောင်းတုန်းက ကိုယ်စာပြပေးရတဲ့ကောင်. . . မွဲချင်လို့ စာရေးဆရာဝင်လုပ်တာ. . . တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းမှာတွေ့တယ်. . . စုတ်ပြတ်နေတာပဲ. . . ဒီကောင်. . . ကိုယ့်ကို မခေါ်ရဲဘူး။ ဘယ်ခေါ်ရဲမလဲ. . . ကိုယ့်ခရိုင်ဘာကတောင် သူ့ဆယ်ဆ သားနား

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၉၅

တယ်လေ. . . အခု. . . ဒီအလှူလည်း သူ့ကို ကိုယ်ဖိတ်ပါတယ်။ ဘယ်
လာလိမ့်မလဲ. . . အိမ်အဟန့်က ရှိသေးတယ်. . . တော်ရုံတန်ရုံလူမဝင်
ရဲဘူး. . . ”

ဒါဒါတို့ အတော်နားကြားပြင်းကပ်လာသည်။ ရွယ်နုက တွန်းတင်
ပေး၏။

“အန်ကယ်လ်ကတော့ ဘာလုပ်လုပ် ‘တစ်’ပဲနော်။ အမြဲတမ်း
ပထမနေရာမှာ ရှိနေတာပဲ. . . ”

[ဦးဉာဏ်ရှင်] က ဝင့်ကြားစွာ ပြုံး၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချရင်း
ညည်းသလို ပြန်ပြော၏။

“အင်း. . . အန်ကယ်လ်ကတော့ အမြဲတမ်း ‘တစ်’ပဲ။ အခုမှမ
ဟုတ်ဘူး။ မွေးကတည်းက. . . ”

ဖိုးကြယ်က ပြုံး၏။ သူ့အပြုံးက နားလည်ရခက်သောအပြုံးမျိုး
ဖြစ်သည်။

[ဦးဉာဏ်ရှင်] ကို ဖြတ်မေး၏။

“အန်ကယ်လ်. . . တစ်က. . . သူ့ဘာသာသူဆို ဘယ်လောက်
ရှိလဲ. . . ”

ဒါဒါရင်ထိတ်သွား၏။ ဖိုးကြယ်‘တွယ်’တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ငယ်
သူငယ်ချင်းဝီသစွာ နားလည်လိုက်၏။

[ဦးဉာဏ်ရှင်] ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ ဖိုးကြယ်ကို အထင်
သေးသလို ကြည့်ကာ. . .

“တစ်ပါဆိုမှ တစ်မျှတာပေါ့ကွ. . .”

ဖိုးကြယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ အန်ကယ်လ်ရဲ့. . .”

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ ခွက်ရောက်များကိုလက်ညှိုးထိုးပြကာ. . .

“ဒီမှာခွက်တစ်ခွက်. . . ဒီမှာခွက်တစ်လုံး. . . ဒီမှာလည်း ခွက်တစ်ခု. . . တစ်တွေချည်းပဲ. . .”

[ဦးဉာဏ်ရှင်] မျက်နှာတင်းသွား၏။

ဖိုးကြယ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“တစ်တော့ တစ်ချည်းပဲ. . . ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကကြီးတယ်. . .”

ခွက်အကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

“ဒီတစ်ကတော့ သေးသေးလေး. . .”

ခွက်အသေးလေးကို ပြသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နောက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ညွှန်ပြကာ. . .

“ဒီတစ်ကတော့ မကြီးမငယ်ပေါ့. . . ‘တစ်’ဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ. . . ‘တစ်’ထဲမှာလည်း ဆိုက်အမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ရှိနေကြတယ်. . . အန်ကယ်လ်က ဘယ်လို ‘တစ်’လဲ. . .”

“ဟင်. . .”

[ဦးဉာဏ်ရှင်]၏ မျက်နှာကြီးက မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ။

အတော်ပင် အကြည့်ရဆိုးလာတော့သည်။ မျက်ထောင့်ကြီးကို နှိလို့. . . ။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၉၇

ဥမ္မာကလည်း မရှိတော့. . . သူ့ဦးလေးနှင့် ဖိုးကြယ်မှာဖြင့် ‘တွေ့’
ကြပြီ။ [ဦးဉာဏ်ရှင်] စိတ်ဆိုးလာသည်မှာတော့ သေချာပြီဖြစ်၏။

ဒါဒါတို့ ပြေးပေါက်ရှာနေရပြီ။ ဖိုးကြယ်တစ်ယောက်တည်း အေး
အေးဆေးဆေး ရှိနေသည်။ ဆက်တရားဟောလိုက်သေး၏။

စားပွဲပေါ်မှ သူ့စာအုပ်ကိုဆွဲဖွင့်သည်။ ကမ္ဘာ့မြေပုံပါလာသော
စာမျက်နှာကို ထောက်ပြ၏။

“ဒီမှာ ကမ္ဘာ့မြေပုံအန်ကယ်လ်. . . ”

[ဦးဉာဏ်ရှင်]က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ကမ္ဘာ့မြေပုံတွေ အများကြီးပဲ. . . မင်း
လိုချင်ရင်တောင် ပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ်. . . ဘာလုပ်မလို့လဲ. . . ”

“မလိုပါဘူး၊ ဒီမြေပုံနဲ့တင်ရပါတယ်. . . ဒီမှာ မြေထဲပင်လယ်၊
ဒီမှာ အာရှတိုက်၊ ဒီမှာ မြန်မာပြည်. . . အန်ကယ်လ်ကို ကျွန်တော်မေးစရာ
ရှိလို့. . . ”

“ဘာလဲ. . . ဘာမေးမှာလဲ. . . သိချင်တာရှိရင် မေး. . . ”

“ဒီမြေပုံကြီးထဲမှာ အန်ကယ်လ်အိမ်ကို ရှာပေးစမ်းပါ။ ဘယ်
လောက်ကြီးသလဲ. . . အန်ကယ်လ်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ဒီမြေ
ပုံပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ရှာပြစမ်းပါ. . . ”

“ဘာ. . . ”

“နောက်ပြီး အန်ကယ်လ်ရဲ့ အစွမ်းအစကို ကျွန်တော်သိချင်သေး

၉၈ *တာရာမင်းဝေ

တယ်. . . ဒီမြေပုံထဲမှာပဲ အန်ကယ်လ်ထောက်ပြစမ်းပါ. . . အခု ဒီနေရာကနေ အန်ကယ်လ် ထပြေးရင် ဘယ်လောက်ဝေးထေးရောက်နိုင်မလဲ. . . အန်ကယ်လ် သံကုန်ညှစ်ပြီးအော်ရင် ဘယ်လောက်ထေးထေးထိ အသံရောက်နိုင်လဲ. . . အဲဒါလေး သိချင်လို့. . . ”

“မင်း. . . မင်း. . . ”

[ဦးညဏ်ရွှင်] ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ဒါဒါတို့လည်း မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနေကြသည်။ [ဦးညဏ်ရွှင်]က မျက်လုံးအရောင်တဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။ အေးအေးဆေးဆေးရှိသည်မှာ ဖိုးကြယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။

ဖိုးကြယ်က တယ်ရီယာခွေးလေးတစ်ကောင်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်၏။ လည်ပတ်မှ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ဖြုတ်သည်။ ခွေးတို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

“ဒီအလှူမှာ အခုလို ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ကျွေးတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်ကယ်လ်. . . ကျွန်တော်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကို အန်ကယ်လ်ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထပ်ပြောဦးမယ်. . . ”

လက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို မြှောက်ပြ၏။

“ဒီနှင်းဆီပွင့်ကလေးကို အန်ကယ်လ် ဟိုးခြံထောင့်က ဝါးပင်ကြီးမှာ သွားချိတ်ထားဖို့ကောင်းတယ်. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၉၉

ခြံထောင့်မှာ ဝါးပင်မြင့်တိုင်းတိုင်းကြီးကို ညွှန်ပြ၍ ပြောခြင်းဖြစ်
၏။

“အဲဒီဝါးပင်ဆိုရင် အမြင့်ကြီးပဲ... မြင့်ပေမယ့် ကိုင်းညွတ်ပေး
တတ်တယ်။ လေးစားစရာကောင်းတယ်... အန်ကယ်လ်က သူ့လောက်
မြင့်တာမဟုတ်ဘူး... အတင်းကြီး ခေါင်းမောဆန့်ထုတ်နေတာ ရုပ်ဆိုး
တယ်... အန်ကယ်လ် သူများနဲ့ပြိုင်စရာမလိုဘူး... အဲဒီဝါးပင်ကြီးနဲ့
ပဲပြိုင်စမ်းပါ... ဒါ... ကျွန်တော်စေတနာနဲ့ပြောတာပါ...”

စကားအဆုံးမှာ ထိုင်ရာက ထ၏။

“ကဲ... အန်ကယ်လ် ခွင့်ပြုပါဦး... ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါ
ဦးမယ်... ဟေ့... လာ... ပြန်ကြမယ်...”

အားလုံး [ဦးဉာဏ်ရှင်]၏ ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒါဒါတို့သုံးယောက်က ဖိုးကြယ်တို့၏ တိုက်ပွဲအကြောင်းပြောပြီး
တခစ်ခစ်ဖြစ်နေကြသည်။ ဖိုးကြယ်ကတော့ သူ့ဘာမှမလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း
အေးအေးဆေးဆေးပဲရှိနေသည်။ လမ်းဆုံတစ်ခုအရောက်မှာ...

“ကဲကဲ... မချောတို့ သွားကြတော့... ငါလည်း ငါ့လမ်းငါဆက်
သွားလိုက်ဦးမယ်...”

ထွက်ခွါသွားသော ဖိုးကြယ်၏နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်ရင်း
ပင့်သက်ကို ဖြည်းဖြည်း ရှိုက်မိကြသည်။

“ဖိုးကြယ်က တစ်မျိုးပဲနော်...”

၁၀၀ *တာရာမင်းဝေ

“အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . တစ်မျိုးပဲ. . . အဲဒီစကားကိုလည်း
ပြောရတာ ခဏခဏမှိုနေပြီ. . . ”

ရယ်ဖြစ်ကြ၏။

ညအိပ်ရာဝင်တော့လည်း အလှူအိမ်မှအဖြစ်အပျက်များကို
သတိရနေမိသည်။ နောက်နေ့မှာ ဒါဒါနှင့် ဖိုးကြယ်တွေကြသေးသည်။

ဒါဒါက ညနေခင်းမို့ လေညင်းခံလမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဖိုးကြယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထအလာနှင့် ဆုံသည်။

“ငါလမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ လိုက်ခဲ့တာ. . . ”

“သွားလေ. . . ”

ဖိုးကြယ်ကို အဲဒါတွေ ခင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အလွန်ပေါ့ပါးသည်။
ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှမထား။ ယခုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူပင် သူမနှင့်အတူ
ပါလာတော့၏။

ညနေက ချိုအေးမွှေးမိုးနေသည်။ နေရောင်ခပ်ပါးပါးတို့က ကမ္ဘာ
မြေကို စိုရုံကလေး ဖျန်းပက်ထားသည်။

လူသူကျပါးသော လမ်းဘက်မှ ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။
လမ်းနံဘေးမှာ အရိုင်းပန်းတွေ ဝေနေအောင် လွင့်ဖွားပြန်ကြ၏။ ညနေ
ခင်း၏ လေညင်းဖြူဖြူကို သူမအလွန်နှစ်ခြိုက်လေသည်။

တစ်နေရာတွင် ရပ်၏။

ဝင်လုဆဲဆဲနေဝန်းကို အလှပဆုံး မြင်ရသည့် အရှေ့ယွန်းယွန်း
နေရာဖြစ်သည်။ ပြာလွင်သော ကောင်းကင်မှာ တိမ်မျှင်တိမ်တန်းတွေ
လွင့်ပျော့ရစ်သန်းနေသည်ကိုလည်း တစ်မျှော်တစ်ခေါ်တွေ့မြင်နေရ၏။

“ဒီမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်ဟာ. . . ”

“သဘောလေ. . . ”

ဖိုးကြယ်ကတော့ မည်သည့်အခါမှ ငြင်းဆန်သူမဟုတ်။ ရှင်းသန့်
သော မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်နေရာ
စီ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့်စကားမှ မပြောဖြစ်ကြချေ။ မြေ
ကန္တာ၏ ညနေခင်းရသကို ခံစားပျော်ဝင်နေမိကြ၏။

နောက်မှ ဒါဒါက. . .

“ဖိုးကြယ်. . . ”

ဖိုးကြယ်က အထေးကို ငေးကြည့်နေရင်း ပြန်ထူးသည်။

“ဘာလဲ. . . ”

“မနေ့ကလေ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၀၃

“အင်း... ဘာလဲ...”

“နင်က စာအုပ်ကို သေတ္တာလို ဖွင့်ဖတ်တယ်ပြောတော့ ပွင့်လှက သဘောမတူဘူးတဲ့...”

ပြီး ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာကို ပြုံးစိစိဖြင့် သူမကြည့်နေလိုက်မိသည်။
ဤသို့ပင် ဖိုးကြယ်နှင့် ပွင့်လှကို သူမတို့ နောက်ပြောင်နေကျ ဖြစ်၏။

ဖိုးကြယ်ကလည်း ယောင်ယောင်ကလေးပြုံးသည်။

“ဘာဖြစ်လဲဟ... သူ့မှာ သဘောမတူခွင့်ရှိတာပဲ...”

“နင်... ဘာမှ မခံစားရဘူးလား...”

ဖိုးကြယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြန်မေးသည်။

“ဘာခံစားရမှာလဲ...”

“စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်တာတို့ ဘာတို့ပေါ့...”

“ဟာ... ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ... ကလေးတွေမှမဟုတ်တာ...”

Agree to disagree ပေါ့...”

ဒါဒါက သဘောမပေါက်ချေ။

“ဘာလဲ... နင်ပြောတာ... ငါနားမလည်ဘူး...”

“သူ့သဘောမတူတာကို ငါသဘောတူပါတယ်လို့ပြောတာ... သူ့
ဘက်က သဘောမတူခွင့်ကို ငါအသိအမှတ်ပြုတယ်။ သူ့ရဲ့ သဘော
မတူမှု ကို ငါသဘောတူပါတယ်လို့ ပြောတာ Agree to Disagree ”

ဒါဒါဘဝင်ကျသွားသည်။

“အံ့မယ်. . . တယ်ဟုတ်တဲ့ အတွေးအခေါ်ပါလား. . . ”

“ဘာမှဆန်းတဲ့ အတွေးအခေါ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ. . . ”

စကားစ ခေတ္တပြတ်သွားသည်။ ဒါဒါက သူ့လက်ထဲမှ နှိုးတံရှည် မြက်ပင်ကလေးကို လိမ်ကျစ်ဆော့ကစားရင်း ငှက်တွေပျံသွားတာကို လိုက် ကြည့်နေသည်။

ခဏကြာမှ. . .

“မနေ့က[ဦးဉာဏ်ရှင်]ကို နင်ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာတွေအတွက် အားမနာမိဘူးလား. . . ”

ဖိုးကြယ်ကတော့ အေးအေးပင်။

“နာပါဘူး. . . ”

ဒါဒါ ခပ်ခနဲရယ်မိ၏။

“နင် သူ့ကျေးတာမွေးတာတွေ စားပြီးတော့. . . ”

ဖိုးကြယ် ဘာမှပြန်မပြောချေ။ ထို့ကြောင့် ဒါဒါက အထွန့်ဆက် တက်လိုက်သည်။

“တစ်လုတ်စားဖူး. . . သူ့ကျေးဇူးတဲ့ဟဲ့. . . နင်က သူ့ကျေးဇူးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား. . . ”

“မစိုက်ဘူး. . . ”

ဖိုးကြယ်က ပြတ်တောင်းတောင်းဖြေ၍ ဒါဒါရယ်ရသေးသည်။

ပြီးမှ ဖိုးကြယ်က သူမကို လှည့်ကြည့်ရင်း. . .

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၀၅

“အဲဒီအလှူပွဲကြီးက ဒါနမမြောက်ပါဘူးဟ. . . ”

“ဟင်. . . ဘာ. . . ”

သူ့စကားကြောင့် ဒါဒါလန့်သွားသည်။ မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ပြန်မေးမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“အဲဒီလူကြီးက အတ္တကြီးတယ်ဟ. . . ”

“အေး. . . ဟုတ်ပါတယ်. . . အဲဒါတော့ လူတိုင်းသိပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် သူ့အလှူကတော့ အလှူပဲပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါနမမြောက်ရမှာလဲ. . . ”

“မဟုတ်ဘူး. . . သူကျွေးတာ စေတနာမပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဒါနမမြောက်တာ. . . ”

ဒါဒါပြုံးရင်း ပြန်ပြောမိ၏။

“နင်ကလဲဟာ. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါတကယ်ပြောနေတာ. . . ဒီလူကြီးက အရမ်းလူအထင်ကြီးခံချင်တာ. . . လူတွေကလည်း ကျွေးနိုင်မွေးနိုင်တဲ့သူ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေခင်းကျင်းပြနိုင်တဲ့ လူမျိုးကို သိပ်အထင်ကြီးတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူဟာ လူတွေကိုဖိတ်ပြီး ဒီအလှူကြီးလုပ်လိုက်တာပဲ. . . ”

“အမ်. . . ”

သူ့စကားနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေသည်။ ဒါဒါတွေ့နိုင်စဉ်းစားနေမိ၏။
ဖိုးကြယ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအလှူပွဲဟာ မွန်မြတ်တဲ့ ဒါနပွဲတော်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ထူထောင်နိုင်ဖို့ ဖန်တီးရင်း ဖြစ်လာရတဲ့. . .”

စကားကို ခေတ္တရပ်သည်။ လက်ထဲမှ မြေစိုင်ခဲလေးဖြင့် အဝေးကို လှမ်းပေါက်၏။ ထို့နောက်မှ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့အတ္တရဲ့ ‘ဘေးထွက်ပစ္စည်းကြီး’ပဲ. . .”

“သူ့အတ္တရဲ့ ဘေးထွက်ပစ္စည်း. . . ဒီအလှူကလေး. . .”

ဒါဒါ သံယောင်လိုက်ပြောသည်။ စိုးကြယ်၏ အပြောကိုလည်း သဘောကျမိ၏။

ထို့နောက် ဘာစကားကိုမှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။

လေစီးတို့ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ဖြတ်ပြေးသည့်အခါတိုင်းမှာ မြက်ခင်းထဲမှ အရိုင်းပွင့်တို့၏ မွှေးရနံ့က. . . သင်းတရှုရှုမွှေးလွင့်ထွက်လာ၏။

ညနေသည် ရွှေစက်ရွှေရည်များ တောက်ပလျက် လွမ်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် လှနေသည်။ နှစ်ယောက်သား အဝေးကို ငေးမဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

“နင် သူ့ကို အလှူမှာ အဲဒီလိုလျှောက်ပြောတုန်းက မကြောက်ဘူးလား. . .”

“မကြောက်ပါဘူး. . .”

“တော်ကြာ. . . ဟိုက ထရိုက်မှဖြင့်. . .”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၀၇

ဖိုးကြယ်က ပေစောင်းစောင်း ပြန်ကြည့်သည်။

“မိုက်ရဲမယ်အားကြီးကြီး . . . အဲဒီလို အတ္ထုကြီးတဲ့လူတွေဟာ သိပ်
ကြောက်တတ်တာ . . . ”

“ဟုတ်လို့လား . . . ”

သူပြောသမျှ ဒါဒါအတွက်တော့ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေ
တော့သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . အတ္ထုတွေ ထောင်လွှားပြီး ‘ငါကွ’လို့ ခဏခဏ
အော်နေတဲ့သူဟာ တကယ်တော့ သူများကိုကြောက်လို့ သူများက သူ့ကို
ဂရုမစိုက်မှာ၊ အထင်သေးမှာ၊ အဲဒါမျိုးကို အရမ်းကြောက်လို့ . . . အဲဒါ
ကြောင့် သူ့မှာ ‘ငါကွ’လို့ အားတင်းပြီး အော်အော်နေရတာ . . . ”

ဒါဒါ နှာခေါင်းကို လက်နှင့်ပွတ်နေ၏။

“အဲဒီ . . . ငါကွလို့ ကြုံးဝါးသံဟာ တကယ်တော့ သူ့ကြောက်စိတ်
က ဟပ်တဲ့ရောင်ပြန်ပဲ . . . ”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်။ သူ့ကတော့ မရယ်၊ ဒါဒါမှာသာ တွေး
တစ်မုံစီမုံ ရယ်နေမိသည်။

သူပြောတာတွေကို သူမလက်ခံပါသည်။ သို့သော် တစ်ခွန်းတော့
ပြန်ထောက်မိသည်။

“ဒါပေမယ့်ဟယ် . . . သူ့ကို နင်ဘာမှမပြောဘဲ ‘ဖော်လို’နေခဲ့ရင်
လည်း ရတာပဲ . . . သူမကောင်းရင် သူ့ဘာသာခံရလိမ့်မပေါ့ . . . ကိုယ်
ဝင်ပြောတော့ ကိုယ်အမုန်းခံရတာပေါ့ . . . ”

“ဒါဒါ. . .”

“ဟင်. . .”

“နင်ငယ်ငယ်က ကပြီးလမ်းလျှောက်ဖူးလား. . .”

“ဟင်. . . ဘာပြောတယ်. . . ငါနားမလည်ဘူး. . .”

“ဒီလိုဟာ ကျောင်းကနေ အိမ်အပြန်တို့ဘာတို့မှာပေါ့. . .”

“အင်း. . . ဘာဖြစ်လဲ. . .”

“လမ်းလျှောက်ပြန်တာကို ဖိုးဖိုးတန်းတန်းမပြန်ဘဲနဲ့ ကခုန်ပြီး ပြန်ဖူးလား၊ လမ်းလျှောက်တာကို ကပြီးလျှောက်တာမျိုးလေ. . .”

ဒါဒါ ရှက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ. . . ဘယ်မှတ်မိမလဲဟ. . .”

“အခု အဲလိုပြန်ရဲမလား. . . လမ်းလျှောက်ရင်းက’သွားလေ. . . အခု. . . နင်အိမ်ပြန်မှာပဲဟာ. . .”

“ဟာ. . . မသာကောင်. . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ အဲလိုပြန်ရအောင် ငါက အရူးမှမဟုတ်တာ. . .”

ဖိုးကြယ်က သိပ်သိပ်သည်းသည်း ပြုံး၏။

“အေးနော်. . . အရူးတွေသာ လျှောက်ချင်လျှောက်ကြမယ်. . . အသိတရားရှိတဲ့လူတွေကတော့ အဲလိုမလျှောက်ကြဘူး. . . ငါပြောချင်တာကလည်း အဲဒီသဘောပါပဲဟာ. . . ဒီမယ် ဒါဒါ. . .”

“အင်း. . . ပြော. . .”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၀၉

“လူသက်တမ်းက ခုဆို အနှစ်တစ်ရာတန်းပေါ့. . . အခွင့်အခါကြုံ
လို့ ဒီလူ့ဘဝကြီးကို ဖြတ်သန်းရတဲ့အခိုက်မှာ ငါဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းပဲ
လမ်းလျှောက်သွားလိုက်ချင်တယ်။ အစွဲလိုလို အနှမ်းလိုလို ကပြီးလျှောက်
နေတဲ့သူတွေကို တွေ့ရင် သူတို့ကျောကို ဖြန်းခနဲပုတ်ပြီး ‘မလုပ်ရဘူး’လို့
ပြောတယ်။ ဒါပါပဲ. . . သတိပေးတာပါ. . . ”

“နင်ကလဲဟယ်. . . ”

မသက်မသာဖြင့် ရယ်ရသေးသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်
ပဲဟု တွေးမိသည်။ ဖိုးကြယ်ပြောသမျှက သူ့အမြင်နှင့်သူတော့ ရှင်းပြတ်
ပြတ်ရှိလှ၏။

နေဝင်တော့မည်။

အဝေးဆီမှာ ဝင်လုဆဲ နေမင်းကြီးက နီဝါဝါအဆင်းကို နှုတ်ဆက်
ဖြန့်ခင်းပြ၏။

“မှောင်တော့မယ်. . . ပြန်ကြစို့. . . ”

အိပ်တန်းဝင်မည့် ငှက်ကလေးများနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
ဖိုးကြယ်က သူမအိမ်နားအထိ လိုက်ပို့ပေး၏။ ထို့နောက် လေကလေးချွန်
ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်ရက်တွေမှာ သူမ ဖိုးကြယ်ကို မတွေ့မြန်။ သူမတင်မဟုတ်။
ရွယ်နုနှင့် ပွင့်လှတို့ကလည်း မတွေ့မိဟု ပြောသည်။ ဖိုးကြယ်က ထိုသို့
ပင် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည်။

အတော်ကြာအောင် မတွေ့ရဘဲနေပြီးမှ ပြန်ဆုံတွေ့ကြလျှင်လည်း
ဝမ်းသာအားရရှိသည် မထင်ပါနှင့်။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ စောစောကပင်
လမ်းခွဲပြီး ယခုပြန်တွေ့ကြရသလို သူက အေးအေးဆေးဆေးရှိလှသည်။

သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကျောင်းသားနှင့်လည်း မတူ။ ဘာနှင့်တူလဲ
ဟု မေးလာလျှင်လည်း အဖြေရကျပ်မည်။ ဘာနှင့်မှလည်း မတူ။ ဘာ
ကောင်မှန်းလည်း မသိ။

ဘာပဲပြောပြော သူ့လို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိသည်ကတော့
အနည်းဆုံးအားဖြင့် အပျင်းပြေသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၁၁

တစ်လလောက်အကြာမှာ တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံရှေ့၌ ဖိုးကြယ်နှင့် သူမတို့သုံးယောက် တွေ့ကြသည်။ သူမတို့ သုံးယောက်က အအေးဆိုင် မှာထိုင်ပြီး ‘ငယ်မပြန်’နေကြချိန်ဖြစ်၏။

ကိုယ့်အသက်ကြီးသလောက်ကလေးနှင့် ရသလောက် ငယ်မပြန် ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။

‘ငါက အစ်ကိုကြီးတမ်း အစ်မကြီးတမ်း ပြန်ကစားချင်တာ. . .’

သူမ၏စကားကို ရွယ်နုကလည်း အားကျမခံ တုံ့ပြန်၏။

‘ငါက ငါ့ကို အမေချီပြီး လျှောက်သွားနေတာကို သဘောကျ တယ်။ အဲဒီလို ပြန်နေချင်တယ် ဟဲဟဲ. . .’

ပွင့်လှကကျတော့လည်း တစ်မျိုး

“ငါက တူတူပုန်းတမ်း ကစားချင်တာဟ. . .”

“အေးနော် . . . အဲဒါလည်းကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လုံအောင်ပုန်းပြီး ရှာမယ့်သူကို ‘တူ’လို့ လှမ်းအော်ရတာ အရသာပဲ. . .”

စကားကောင်းနေတုန်း ဖိုးကြယ်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ. . .”

“တူတူပုန်းတမ်းကစားမလို့ လူစုနေတာ. . . နင်ရောက်လာတာ နဲ့အတော်ပဲ. . .”

ဖိုးကြယ်က မည်သို့မှပြန်မပြောဘဲ ခုံတစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်သည်။
ပွင့်လှက. . .

“ဘယ်လိုလဲ. . . နင်ပါမယ်မဟုတ်လား. . . ”

“မပါပါဘူး. . . ”

“ပါပါဟ. . . ပျော်စရာကောင်းပါတယ်. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . ငါက ငယ်ငယ်တည်းက တူတူပုန်းတမ်းကစားရတာကို မကြိုက်ဘူး. . . ”

“ဘာလဲ. . . နင်ပုန်းရင် မိတာပဲလား. . . ”

ရွယ်နုအမေးကြောင့် ရယ်ရသေးသည်။

“ဘာကြောင့်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး. . . တူတူပုန်းတမ်းကစားရတာကြီးကို ငါမကြိုက်ပါဘူး. . . ”

ဒါဒါက မှတ်မှတ်ရရဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မပုန်းချင်ဘူးတဲ့ဟေ့. . . ပုန်းလည်း သနီးခိုင်းမင်းရှင်းထဲက လွတ်မှာမဟုတ်လို့တဲ့. . . ”

သူမနှင့် ရွယ်နုရယ်သည်။

ပွင့်လှက အူကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်နေ၏။ ဖိုးကြယ်က မရယ်။ သူ့အတွက်ရောက်လာသော အအေးခွက်ကို ငုံ့သောက်နေသည်။

“ဟိုမှာ. . . ဇိုးဝင်းငြိမ်း. . . ”

ဇိုးဝင်းငြိမ်းရောက်လာသည်။ မျက်နှာတည်နေ၏။ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ခုံတစ်လုံးဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ထူးခြားနေသော သူ့အမူအယာကြောင့် အားလုံးကလည်း ငြိမ်ကြည့်နေမိကြသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၁၃

အတန်ကြာမှ စိုးဝင်းငြိမ်းက . . .

“နင်တို့ မသိသေးဘူးထင်တယ် . . . ”

ဒါဒါတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြ၏။

ဖိုးကြယ်လည်း သိပုံမပေါ်။

“ဘာကိုလဲ . . . မသိသေးဘူး . . . ”

စိုးဝင်းငြိမ်းက ချက်ချင်းမှာ အဖြေမပေး။ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်နေသည်။

ပြီးမှ . . . ဆိုင်းမပါ။ ဗုံမဆင့် ပြောချ၏။

“ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦး ဆုံးပြီ . . . ”

“ဟင် . . . ”

“ဟယ် . . . ”

ဒါဒါနှင့် ရွယ်နု အထိတ်တလန့်ပင် ခံစားလိုက်ရ၏။ ဆရာ
ဦးအောင်ကျော်ဦးနှင့် ပြီးခဲ့သည့် သုံးရက်လောက်ကပင် တွေ့သေးသည်။
ကျန်းကျန်းမာမာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲဖြစ်၏။

“ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်တာ . . . တဲ့ . . . ”

စိုးဝင်းငြိမ်း၏ စကားအဆုံးမှာ အားလုံးအသက်မဲ့သလို ငြိမ်သက်
နေမိကြသည်။ ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦးကို မရင်းနှီးလှသော ပွင့်လှသည်
ပင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဖိုးကြယ်က အထေးသို့ ထေးသွားသည်။

ခင်မင်စရာကောင်းသော ထက်မြက်ပြည့်ဝသော ဦးအောင်ကျော်
ဦးကဲ့သို့သော ဆရာမျိုးကို အချိန်စောလှစွာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ

မှာ ဟာသွားသည်။ ဆရာအသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာ ရှိဦးမည်။

သို့သော် ထိုအချိန်ကတော့ ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦးကို ဆုံးရှုံးလိုက်
ရကြောင်းသာ သိရှိခံစားမိသေး၏။ ဖိုးကြယ်ကိုပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း
ဆုံးရှုံးရမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ယောင်လို့ပင် မတွေးမိကြချေ။

Lighting show its strength

by the fury of its stroke and the acorn by its oak.

from; 'Whispers in the Wind'

by Martin Buxbaum.

ဒေါသမျိုက်ချက်တွေကို ဖြန့်ချရင်း

အလင်းဟာ

သူ့အားသူ့အင်ကို ဖူးပွင့်ပြရဲ့

ဝက်သစ်ခြံသီးလေးကတော့

ဝက်သစ်ခြံပင်ကိုပဲ မှီလို့ပေါ့။

မာတင်ဘော့စ်ဘစ်ရဲ့

'လေထဲက တီးတိုးသံများ'ကဗျာစုမှ . . .

အပိုင်း (၃)

“ခြံဝန်းကြီးက အကျယ်ကြီးပဲနော်. . . ”

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်. . . ”

“နင်. . . အနံ့လျှောက်သွားပြီးပြီလား. . . ”

“ဘယ်ကလာ. . . ငါလည်း နင်မရောက်ခင်လေးကမှ ရောက်
တာ. . . ”

“ဖိုးကြယ်က ဘယ်မှာလဲ. . . ”

ဒါဒါအမေးကြောင့် ရွယ်နု ခေါင်းကုတ်လိုက်မိ၏။

“မသိဘူး. . . ငါလည်း မတွေ့သေးဘူး. . . ”

ဒါဒါက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ရှိတာတော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား. . . ”

“အေး. . . ရှိတာတော့ ရှိမှာပါ. . . ”

ဒါဒါက တစ်ခုခုကို အတွေးပေါက်သလို နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး ပြုံး၏။
နဖူးထက်မှ ဆံနွယ်ခက်ကို သပ်တင်ရင်း-

“အင်း... ဒီကောင်... ဘယ်လိုပုံများ ဖြစ်နေမလဲမသိဘူး...
ငါအရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ...”

“ငါလည်း အဲလိုပေါ့ဟ... ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြိုင်
တူရယ်လိုက်ကြ၏။

မနီးမဝေးရှိ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေးဆီမှ စန္ဒရားသံ
သဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်လာနေသည်။ ခြံထဲမှာက ကံ့ကော်ပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ ကုက္ကို
ပင်၊ မဟော်ဂနီပင်ကြီးများ ယှက်သွယ်ဖွံ့ထွားလျက် ရှိကြ၏။ ချိုးငှက်တူ
သံလိုလိုလည်း ကြားနေရသည်။

မြစ်၊ ချောင်းတို့ကို ဖြတ်တိုက်လာသောလေက ဆွတ်ထိုင်းမှိုင်းရှု
နေ၏။ တစ်နေရာဆီက မီးခိုးတွေ တလူလူလွင့်ကြွနေတာကိုလည်း မြင်
ရသည်။ မြေသင်းနဲ့လား၊ မိုးပြတ်ရနဲ့လား၊ အာရုံတွေ လန်းဆန်းသော်
လည်း ထွေပြားနေသည်။

“တစ်ကျွန်းတစ်ပြည်ရောက်နေသလိုပဲနော်...”

ဒါဒါစကားကို ရွယ်နှုတ် ခေါင်းညိတ်ပြီးပြန်ဖြေကြားလိုက်၏။

ဒါဒါက ခြံဝန်းတစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ တိတ်
ဆိတ်ကျယ်ပြန့်သော ဝန်းခြံကြီးထဲမှာ တဲအိမ်ကလေးများ၊ အဆောင်ငယ်
ကလေးများ သေသေဝပ်ဝပ်တည်ရှိနေကြ၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၂၁

တစ်ခုတည်းသော အိမ်ငယ်ကလေးထဲမှာတော့ ဖိုးကြယ်ရှိနေနိုင်ပါသည်။ ရွယ်နုက ဒါဒါကို သတိတရ လှည့်ပြောလိုက်၏။

“ဖိုးကြယ်ကို မနက်ကျမှ တွေ့ရမှာတဲ့ဟ. . .”

ဒါဒါ နှုတ်ခမ်းကလေး စုသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“သူက မနက်ပိုင်းမှာပဲ အပြင်လူနဲ့တွေ့တယ်တဲ့၊ နောက်တောက်လျှောက်အချိန်တွေမှာ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်တဲ့။ တို့လည်း မနက်ဖြန်မနက်ကျမှ သူ့ကို တွေ့လို့ရမှာ. . .”

ဒါဒါက မချီမချင် ပြုံးသည်။

“အေးလေ. . . တွေ့ကြသေးတာပေါ့. . . အဟဲ. . .”

ပြီး စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲ ရွယ်နုကို လှည့်ပြော၏။

“တို့ချင်းတောင် မဆုံကြတာ ကြာပြီနော်. . .”

ရွယ်နု မှန်မှန်ဝေဝေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူမတို့ချင်းလည်း တစ်ရပ်တစ်နယ်စီ ကွဲခဲ့ကြလေသည်။ စာအဆက်အသွယ်၊ ဖုန်းအဆက်အသွယ်မှတစ်ပါး မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ကြာခဲ့လေပြီ။

“အေး. . . ဒီနေ့တွေ့ကြရတော့ ငါပျော်သွားတယ်။ ဖိုးကြယ်နဲ့လည်း တွေ့ရဦးမယ်ဆိုတော့ လာရကူးနပ်ပါတယ်။ အဝေးကြီးက လာရပေမယ့် ဒီခရီးကို နီးတယ်လို့ပဲ မြင်ပါတယ်. . .”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် မြေညီလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်နေမိကြ၏။ ခြံဝန်းထဲမှာက စိမ့်အေးရှင်းသန့်နေသည်။ လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခုမှာ သော်မော်က သူမတို့ကို စောင့်နေသည်။

“မမတို့ကို ပြမလို့. . .”

ရယ်ချိုပြုံးရွှင်စွာ သူမပြော၏။

“ဘာပြမှာလဲ. . .”

“ဒီ. . . သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့်စမ်း. . .”

သော်မော်ပြသော သစ်ပင်ကြီးက အစိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေ၏။ ဒေါက်ချာဆောင်းထားသော ရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းလို အကိုင်းအခက်တချို့က ပြန့်ဝိုင်းတွဲခဲ့နေ၏။ မီးတောက်ကို ရွက်ထားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့်လည်း တူနေသည်။

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော်. . .”

“ဘယ်လိုပုံကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး. . .”

နှစ်ယောက်သား ထိုသို့ရေရွက်မိကြတော့ သော်မော်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“အဲဒီအပင်က တော်သေးတယ်မမရဲ့၊ ဟိုဘက်အပင်ကို ကြည့်စမ်းပါဦး. . .”

ဒီတစ်ခါ သူမညွှန်ပြသည့် သစ်ပင်ကြီးကတော့ ကြည့်လို့လှသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်မြှောက်ညွှတ်ကွေး၍ ကနေ

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၂၃

သယောင်ရှိ၏။ အသေအချာထပ်ကြည့်သောအခါ စောင်းပိုက်၍ ရပ်နေသောလူတစ်ယောက်နှင့်တူသည်။ အစိုးအရွက်တွေ ပြိုက်ပြိုက်စိပ်စိပ်ရှိပြီး ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အဖြစ် ခံစားရ၏။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဒါဒါက ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ. . . ”

ရွယ်နုကမေး၏။ ဒါဒါက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ လေးတန်းတုန်းက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို မှားဖြေလို့ အဆူခံရဖူးတယ်။ ဒီသစ်ပင်ကြီးတွေကို မြင်မှ ပြန်သတိရတာ. . . ”

“ဘာကဗျာလဲ. . . ”

သော်မော်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြော။ သူမတို့ပြောဆိုနေကြသည်ကိုသာ မျက်နှာချိုချိုကလေးဖြင့် ငေးကြည့်နားထောင်နေသည်။ ဒါဒါက အထေးကို မျှော်ကြည့်နေရင်း ပြန်ဖြေ၏။ သူ့အဖြေစကားမှာ ရယ်သံလေးစိုးစွက်ပါဝင်နေသည်။

“ဟိုကဗျာလေဟာ ‘တောင်တောရယ်သာ. . . မာလာကင်္ဂုဗ္ဗ’ဆိုတာလေဟာ. . . ”

“အင်း. . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“ဒုတိယအပိုဒ်မှာ ငါက ‘တစ်ပင်ကို နှစ်ပင်ယှက်တယ်၊ ကျေးဌုန်က မြူ’လို့ ရေးလိုက်တာ မှားသွားတယ်. . . ”

စကားအဆုံးမှာ ဒါဒါက တလွင်လွင်ရယ်၏။ ရွယ်နုက ယောင်
ယောင်ကလေး ပြုံးလေသည်။ သော်မော်က မကျေမလည် ဖြစ်နေ၏။

“မှန်တာပဲမေရဲ့. . . ဘာမှားလို့လဲ. . . ”

ရွယ်နုက သော်မော်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ဒါဒါကိုယ်စား ပြန်ဖြေ
၏။

“မှားတယ် သော်မော်ရဲ့၊ တစ်ပင်ကို တစ်ပင်ယှက်တယ်ဆိုမှ မှန်
မယ်. . . မိဒါဒါက တစ်ပင်ကို နှစ်ပင်သွားယှက်လိုက်တာကိုး. . . ”

ဒါဒါက ရွယ်နုကို အဓိပ္ပါယ်ပါပြုံးပြရင်း. . .

“အေး. . . ဟုတ်တယ်နော်. . . တစ်ပင်ကို တစ်ပင်ပဲယှက်လို့
ရတယ်။ တစ်ပင်ကို နှစ်ပင်ယှက်ချင်လို့ မရဘူး. . . ”

ရွယ်နုက မျက်နှာလေးကို မော့ပြီး ရယ်လိုက်၏။ ဒါဒါကိုမကြည့်
ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“ခုတော့ တို့က တစ်ပင်ကို သုံးပင်ယှက်သလို ဖြစ်တော့မှာပဲ. . .
အဟဲ ပျော်စရာကြီး. . . ”

ရွယ်နုကြည့်နေရာသို့ ဒါဒါက လိုက်ကြည့်၏။ ဒါဒါမျက်လုံးတွေ
အရောင်တောက်သွားသည်။ သူမတို့နှင့် လေးတစ်ပင်ခန့်အကွာအဝေး
မှာ ကျော့ရှင်းလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။

ဒါဒါလှမ်းအော်လိုက်၏။

“ဟေး. . . ပွင့်လှ. . . ပန်းစုတ်ပန်းပဲ့. . . ”

ပွင့်လှ

တက္ကသိုလ်တွင် ရွယ်နုတို့ ဒါဒါတို့နှင့် ခင်မင်ပြီး အတော်ကြာသည့်
တိုင် ဖိုးကြယ်ကို ပွင့်လှမြင်ဖူးချေ။ တစ်ခါမှလည်း မဆုံဖူး။ ရွယ်နုတို့
ဒါဒါတို့၏ ပြောစကားများထဲတွင်တော့ ဖိုးကြယ်၏ အမည်ကို မကြာခဏ
ကြားနေရသည်။

“သူက ဘယ်ကျောင်းဆက်တက်လို့လဲ. . . ”

ထိုသို့ပင် မေးလေ့ရသည်။

“ဒီကျောင်းမှာပဲ. . . ”

“ဟင်. . . တစ်ခါမှလည်း နင်တို့နဲ့ ဆုံတာမတွေ့ပါလား. . . ”

နှစ်ယောက်လုံးက ရယ်ကြ၏။

“အေး. . . နင်ပြောလည်း ပြောစရာပဲ. . . ဒီကောင်ကတော့
အဲဒီအတိုင်းပဲ. . . ကျောင်းထဲကို ဘယ်အချိန်လာပြီး ဘယ်အချိန်ပြန်မှန်း
မသိဘူး. . . ”

“နင်တို့ဆီကို လာမလည်ဘူးလား. . . ”

“နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ. . . သူ ငါတို့ဆီလာလည်ရင် နင်နဲ့ လည်းတွေ့မှာပေါ့. . . ”

“ဘာလို့ မလာတာလဲ. . . ”

“မဟုတ်ဘူးဟ. . . သူက တမင်သက်သက်တော့ ဘယ်သူ့ဆီမှ မလည်ဘူး. . . တွေ့ရင်လည်း ထွက်မပြေးဘူး၊ တရင်းတဖိုးကတော့ အမြဲ တမ်းရှိတယ်. . . ”

ပွင့်လှ နဝေတိမ်တောင်နှင့် ခေါင်းခါနေမိသည်။ ပွင့်လှ၏ ထိုအမူ အရာကို ကြည့်ပြီး ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါက တဝါးဝါး ရယ်ကြ၏။

ရွယ်နုက. . .

“နင် အခု သူ့ကိုမမြင်ဘူးဘဲနဲ့တောင်မှ ခေါင်းခါနေရပြီမဟုတ် လား. . . မြင်ဖူးရင် ပိုခါရမယ်. . . စောင့်ကြည့်နေ. . . ”

ဖိုးကြယ်နှင့်ပတ်သက်၍ ထိုသို့သော အနေအထားမျိုးကို ပွင့်လှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဖိုးကြယ်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံရသော နေ့သည်လည်း ဗရုတ်သုက္ခနိုင်း လှသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၏။ ပွင့်လှတို့ ကျူရှင်တစ်ခုမှ ပြန်လာချိန်တွင် ထိုသော ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့နှင့် ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

ကျူရှင်က အပ်၍မရခဲ့။ စိတ်ကြိုက်ဆက်ရှင်ကို သုံးယောက်လုံး အပ်၍မရ၊ ထို့ကြောင့် စိတ်တိုလာကြသည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက တခြားကျူရှင်အပ်ပါ

တယ်. . . ”

“အေးလေ. . . ဒီကျွမ်း ဒီလောက် ကြီးကျယ်မှန်း အစကမသိပါဘူး. . . ”

“တော်ပြီဟာ အဲဒီအကြောင်း မပြောကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်. . . ”

သုံးယောက်သား မှန်ကုပ်တုပ်နှင့် လူကူးမျဉ်းကျားကို ဖြတ်ကူးလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ တစ်ဖက်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လမ်းဖြတ်ကူးလာသူ လူငယ်တစ်ယောက်က. . .

“မျက်နှာကြီးတွေကလည်း ပုပ်လို့. . . ဒီဇင်ဘာလို့ မနေကြစမ်းပါနဲ့ဟာ. . . ဇန်နဝါရီလို့ နေကြစမ်းပါ. . . ”

ရွယ်နှုန်းနှင့် ဒါဒါတို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသောအချိန်တွင် ထိုလူငယ်က တစ်ဖက်ကားလမ်းသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။

“အံ့မယ်. . . ဟိုကောင်. . . ”

“သူတောင်းစား. . . ဘယ်သွားမလို့တုံးမသိဘူး. . . ”

ထိုမျှပဲရေရွတ်လိုက်ကြနိုင်သည်။ မီးပွိုင့်က စိမ်းပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကမန်းကတန်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်ကူးရ၏။

ပွင့်လှက မေးလိုက်သည်။

“နင်တို့နဲ့ သိလို့လား. . . ”

“အဲဒါလေ. . . စိုးကြယ်ဆိုတာပေါ့. . . ”

“ဟင်. . . အဲဒါကို နင်တို့ ခေါ်ခေါ်ပြောပြောလည်း စကားကြော
မချည်ခဲ့ကြပါလား. . . ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ. . . နင့်အမြင်ပဲဟာ. . . သူချက်ချင်း
ထွက်သွားတယ်လေ. . . ”

“ဒါပေမယ့် နင်တို့ပြောတော့ သူက တွေ့ရင်လည်း ထွက်မပြေး
ဘူးဆို. . . ”

“ဒါ. . . ထွက်ပြေးတာမှ မဟုတ်တာဟာ. . . သူ့လမ်းသူသွားတဲ့
ဟာပဲ. . . ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမှ မသိဘဲ. . . ”

“နေပါဦး၊ သူပြောသွားတာကို ငါသဘောမပေါက်ဘူး၊ ဇန်နဝါရီ
တွေ ဒီဇင်ဘာတွေနဲ့ ဘာတုံး. . . ”

ရွယ်နုက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပြ၏။ ဒါဒါက ကတ်ကတ်လန်ပြန်ဖြေ
သည်။

“အဲဒါ သင်းက ငါတို့ကို ဆုံးမထားတာလေ. . . ဘာဖြစ်ဖြစ်
တဲ့. . . နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့အစ. . . ဇန်နဝါရီလလေးလို ကြည်ကြည်လင်လင်
အပြစ်ကင်းကင်းနေစမ်းပါတဲ့. . . နှစ်ဟောင်းဆိုပြီး ကုန်ခန်းရတော့မယ့်
ဒီဇင်ဘာလကြီးလို ဟောင်းနွမ်းပုပ်သိုးပြီး မနေနဲ့တဲ့. . . ”

“ဪ. . . အဲလိုလား. . . ”

သူမက ထိုသို့တစ်အံ့တစ်သြပြောသောအခါ ရွယ်နုက

“အဲဒီလိုရှင့်၊ အဲဒီလိုရှင့်. . . ကျုပ်တို့က ကားလမ်းဖြတ်ကူးတာကို

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၃၁

ဒီဇင်ဘာကြီးတွေလို ဖြတ်ကူးမိလို့ သူက ဆုံးမတာ. . . ဇန်နဝါရီလို ကူး
ပါတဲ့. . . ”

ရယ်မိကြသည်။

ပွင့်လှက ဘာမှ ဆက်မမေးဘဲ နေလိုက်တော့သည်။ မျက်လုံးထဲ
မှာတော့ ဖိုးကြယ်၏အသွင်အပြင်ကို ပြန်လည်ပုံဖော်ကြည့်မိ၏။ ရည်မွန်
သန့်ပြန့်သော လူငယ်တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ထည်ဝါသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမရှိ။ လွယ်အိတ်လည်း လွယ်မ
ထား။ ခိုးရှင်းပေါ့ပါးသော ဟန်ပန်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ သတိထားမိသည်။

နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ဖိုးကြယ်နှင့် ကျောင်းတွင်းကင်
တင်းတစ်ခုမှာ ဆုံကြလေသည်။

“နင်တို့က တက္ကသိုလ်ရောက်တာနဲ့ပဲ ခွင်ဝင်ပြီဆိုပြီး အလှတွေ
စွတ်ပြင်ကြတယ်နော်. . . ”

“အောင်မာ. . . ”

“ဘာပြောတယ်. . . ဘာပြောတယ်. . . ”

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါ နှုတ်ခမ်းစုသွားကြသည်။ စောစောကလေးကတင်
မိတ်ဆက်ပေးထား၍ အခုကလေးတင် သူငယ်ချင်း စဖြစ်ရသော ပွင့်လှ
လည်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

ရွယ်နုနှင့်ဒါဒါ သူ့စကားကို မည်သို့မှ ပြန်မချေပရသေးခင်မှာပဲ
ဖိုးကြယ်က သူမဘက်လှည့်ကာ. . .

“မပွင့်လှက အထက်မှာ အစ်မရှိသေးလား. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၃၃

“ဪ... ခင်ဗျားက ‘ပွင့်လှယ်’ ဆိုတော့ ခင်ဗျားအစ်မက ‘ပွင့်လှကြီး’ လားလို့...”

ဒါဒါက ဘုဝင်တောလိုက်သည်။

“တစ်ဦးတည်းသော သမီးဟေ့... နင်နဲ့ပေးစားမလို့ ငါနဲ့ရွယ်နဲ့ ရှာထားတာ...”

“ဟာ... သူငါ့ကို ယူချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ပွင့်လှကလည်း မကျေမချမ်းဖြင့် ဖိုးကြယ်ကို မျက်စောင်းခဲလိုက် မိသည်။

“နင့်ကို ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောလို့လဲ...”

“အေးလေ... ငါကရော ဘာပြောလို့လဲ... နင်ယူချင်မှာ မဟုတ် ဘူးလို့ဘဲ ပြောတဲ့ဟာ...”

ထိုသို့ဖြင့်ပင် စတင်၍ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ချင်းဖြစ်၏။ ဒါဒါက...

“အဲဒီနေ့က... ငါတို့ကို နင်က... နည်းနည်းပါးပါးစောင့်တာ မဟုတ်ဘူး... တစ်ခါတည်း ထွက်သွားတာပဲ...”

“နင်တို့မျက်နှာကြီးတွေက မှန်သိုးနေတဲ့ဟာ... ငါကကြောက် တာပေါ့...”

ရွယ်နုက သူ့ကျောကို အုံးခနဲထုလိုက်၏။

“အဲဒီတုန်းက ငါတို့က ကျွန်ုပ်အစ်မရလို့ စိတ်တိုနေတာဟဲ့...”

ဖိုးကြယ်က လေပျော့ကလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းနဲ့ နင်တို့က အမြဲစိတ်တိုနေတာပါပဲဟာ... ငါ... ခြောက်တန်းကတည်းကစောင့်ကြည့်နေတာ... အခု တတိယနှစ်အထိပဲ...”

“အောင်မာ... အောင်မာ...”

ရွယ်နုတို့နှစ်ယောက် ဆွေ့ဆွေ့ခုပ်သွားကြ၏။ ပွင့်လှက နံဘေးမှ ရယ်နေ၏။

“လူပဲတဲ့... စိတ်တိုတဲ့အခါ တိုမှာပေါ့...”

“အေးလေ... ကိုယ့်မှာ ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်တဲ့အခါ နည်းနည်းပါးပါးတော့ မျက်နှာထားပြောင်းမှာပေါ့...”

ဖိုးကြယ်က ခါးကိုလိမ်၍ အပျင်းဆန့်၏။

“နင်တို့တွေ အဲဒါခက်တာပဲ...”

“ဘာခက်ရမှာလဲ... ဘာမှ မခက်ဘူး...”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ နင်မတရားမပြောနဲ့...”

ဖိုးကြယ်က တဟဲဟဲရယ်သည်။ ပွင့်လှဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ...

“ပွင့်လှကြားဖူးလား၊ သူ့ခိုးခိုးခံလိုက်ရတဲ့ ဂျပန်ဘုန်းကြီးအကြောင်းလေ...”

ပွင့်လှခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... မြန်မာဘုန်းကြီးတွေ သူ့ခိုးခိုးခံရတာပဲ ကြားဖူးတယ်...”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၃၅

“အာ. . . အဲဒါမျိုးပြောတာမဟုတ်ဘူး. . . ”

ဖိုးကြယ်က ခေါင်းကို ကုတ်၏။

“ငါပြောတာက ဂျပန်ပုံပြင်လေးကို ပြောတာ၊ တရားဆန်တဲ့ ပုံပြင်
ကလေးပါ. . . ”

နားဆွဲလေး တရမ်းရမ်းဖြစ်သည်အထိ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဟင့်အင်း. . . မကြားဖူးဘူး. . . ”

“ပြောပြရမလား. . . ”

“ပြောပြ. . . ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီနေကြတာကိုကြည့်ပြီး
ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြကြ၏။ ဖိုးကြယ်က သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ
ပွင့်လှကို ပြောမည်ဆိုသောပုံပြင် ပြောပြ၏။

ပုံပြင်ကလေးက တိုတိုကလေးဖြစ်သည်။

“တစ်ညမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရဲ့ ကျောင်းသင်ခန်းကို သူ့ခိုးဝင်ခိုး
တယ်. . . ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ အကုန်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်တဲ့. . . ”

“အင်း. . . ”

“သူထွက်ပြေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဘုန်းကြီးက နိုးလာတယ်။ သူ
ပစ္စည်းတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဆိုတာ တွေ့တယ်။ သူ ပြတင်းပေါက်က
နေ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်းကင်မှာ လခြမ်းလေး ရှိနေတယ်
တဲ့. . . ”

၁၃၆ *တာရာမင်းဝေ

“အင်း. . .”

“အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးက စကားတစ်ခွန်းပြောတယ်. . .”

“ဘာတဲ့လဲ. . .”

“ဪ. . . သူ့ဦးက ငါ့အတွက် လခြမ်းကလေးတော့ ချန်သွားသားပဲ. . . တဲ့. . .”

ပွင့်လှသဘောကျသွားသည်။

ရွယ်နုတို့ကို လှည့်ကြည့်သောအခါ သူမကို မျက်လုံးပြုံးပြကြ၏။
သူမက. . .

“ဟဲ့. . . ပုံပြင်လေးက ကောင်းတယ်ဟဲ့. . .”

“အေးပါ. . . ပုံပြင်ကောင်းမှန်းသိပါတယ်။ အဲဒါက ဖိုးကြယ် ငါတို့ကို မျှော်ချတော့မလို့ ခွင့်ဆင်နေတာ. . .”

ဖိုးကြယ်က ပြုံးစိစိဖြင့်. . .

“မမျှော်ချပါဘူး၊ အကောင်းပြောပြတာပါ. . . မျှီသမျှအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားတာတောင်မှ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြန်ဖြေဆည်လိုက်နိုင်တဲ့ ဒီဆရာတော်ရဲ့တရားကလေးကို ပြောပြချင်တာပါ။ လူပဲဟာ အဆင်မပြေမှုကတော့ ကြုံကြုံမှပဲပေါ့. . . တရားနဲ့ ကြည့်တတ်ဖို့ပဲလိုပါတယ်. . .”

“အင်း. . .”

ဖိုးကြယ်၏စကားကို ပွင့်လှက ဒိုင်ခံခေါင်းညိတ်နေတော့၏။

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါက အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိသလို ငြိမ်သက်နားထောင်နေကြ၏။ ဖိုးကြယ်က သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်သည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၃၇

“အေးအေးဆေးဆေး၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေတတ်အောင် ကိုယ့်
ကိုကိုယ် လေ့ကျင့်ကြစမ်းပါ။ . . ပုဆိုးမီးပေါက်တွေလို တဖွားဖွားလောင်
ကျွမ်းပြမနေကြနဲ့. . . လူမီးပေါက်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားမယ်. . . ”

“ကဲ. . . နင်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား. . . ”

“ဒါပါပဲ. . . ဒါပါပဲ. . . ”

ဒါဒါတို့က ဖိုးကြယ်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ကြ၏။ ကလပ်ဝင်ရ
တော့မည်ဖြစ်သည်။ စကားဆက်ပြောရန် အချိန်မရှိတော့။

ကျောင်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကြ၏။ လမ်းမှာ ပွင့်လှကိုပြောသလိုလို
နှင့် ဖိုးကြယ်က အားလုံးကို သြဝါဒတစ်ခွန်း ထပ်ပေးသွားသည်။

“ဘာအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာကြီးတွေ မှန်သိုးမနေကြနဲ့. . .
ကိုယ့်ရဲ့မျက်နှာသမိုင်းကို အစိုင်းမခံကြနဲ့. . . စင်စင်ကြယ်ကြယ်ရှိပါ
စေ. . . ကြားလား. . . ကဲ. . . သွားကြတော့. . . သွားကြတော့. . . ခလုတ်
မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့. . . ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူက အရင်လမ်းခွဲထွက်သွား၏။ နောက်ရက်တွေ
မှာ ထပ်မတွေ့ပြန်။ ပွင့်လှနှင့်တော့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပြီဖြစ်၏။ မကြာ
မကြာ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဆုံကြသည်။

ဖိုးကြယ်က သူမကို မိပွင့်ဟု နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်
တတ်လာပြီး သူမကလည်း ဖိုးကြယ်ကို ‘ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့’ဟု မြည်တွန်
တတ်လာသည်။

၁၃၈ *တာရာမင်းဝေ

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါက မည်သို့ပဲပြောပြော. . . ပွင့်လှကတော့ ဖိုးကြယ်
ကို ခင်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ နင်သူ့ကို ခင်တာလဲဟယ်. . .”

“ရယ်ရလို့. . .”

ထိုသို့ပြောမှ သူမတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကြပြန်သည်။

“ရယ်ရလို့လားဟဲ့. . . သေချာလို့လား. . .”

“သေချာပါတယ်ဟဲ့. . .”

ဘာကြောင့်ရယ်တော့မသိ။ ပွင့်လှကိုကြည့်ကာ သူမတို့နှစ်
ယောက် ရယ်၍မော၍ မဆုံး ဖြစ်နေကြ၏။

“နင်တို့က ဘာလို့ရယ်ကြတာလဲ. . .”

“ဪ. . . ဖိုးကြယ်ကို ရယ်ရတယ်လို့ ပြောလို့ပါ. . .”

“ဟုတ်တာပဲဟာ. . . ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ. . .”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့က နင်အဲလိုပြောမှ ပြောပါမလားလို့. . .”

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်သုံးရက်က ဖိုးကြယ်လာသည်။ ဒါဒါက ဗေဒင်
တွက်ရန်ဟု ပြောပြီး သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဖိုးကြယ်. . .”

“ဘာလဲ. . .”

“နင့်ကို ငါဗေဒင်တွက်မလို့. . . ငါမေးတာ နင်အရင်ဖြေစမ်း”

“ဘာမေးမလို့လဲ. . .”

ဖိုးကြယ်က သူမဟောမည့် ဗေဒင်ကို စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံလည်း
သိပ်မရှိချေ။ သူ့လက်ထဲက သားရေကွင်းတစ်ပင်ကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်
ကစားနေသည်။ ဒါဒါက. . .

“နင် တစ်ကနေ ကိုးအထိ ဂဏန်းတွေထဲက ကြိုက်ရာတစ်လုံးကို
ပြော. . .”

ဖိုးကြယ်က ခေါင်းခါသည်။

“တစ်လုံးမှမကြိုက်ပါဘူး. . .”

ဒါဒါမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“နင်က အဲလိုမလုပ်နဲ့လေဟာ. . . ဖြေတော့ဖြေပေါ့. . .”

ဖိုးကြယ်က သားရေကွင်းကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ငါမှ မကြိုက်ဘဲ. . .”

ဗေဒင်ဟောမည့် ဒါဒါမှာလည်း ဟောချင်တာမဟောရ၍ အခက်
တွေ့နေသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၄၁

ဒါဒါ့ကိုယ်စား ရွယ်နုက ဆက်မေးလေသည်။

“ဖိုးကြယ် နင် တစ်ဂဏန်း(၁)ကို မကြိုက်ဘူးလား. . . ”

ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင့်အင်း. . . မကြိုက်ပါဘူး. . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ အဲဒီ(၁)ကို မြင်ရတာ အံ့သြပြီး ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်ပြန်နေသလိုပဲ. . . ”

“ဒါဖြင့် (၂)ကိုတော့ မကြိုက်ဘူးလား. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . အရွက်မရှိတဲ့ ထီးရိုးကောက်ကြီးနဲ့ တူတယ်. . .
ကြိုက်ပါဘူး. . . ”

ရွယ်နုက ဒါဒါ့ကို လှည့်ကြည့်၏။ ဒါဒါက ဖိုးကြယ်ကို မကျေမချမ်း
ပုံစံနှင့် ကြည့်နေသည်။ ပွင့်လှမှာဖြင့် ရယ်ချင်နေပြီ။

ရွယ်နုက စိတ်တော့ချည်၏။ ဆက်မေးသေးသည်။

“(၃)နဲ့(၄)ကိုတော့ ခုနက (၁)ကိုမကြိုက်သလိုပဲ နင်ကြိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ (၅)ကို ကြိုက်မလား. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . သူ့မျက်လုံးကြီးက အပြင်ကိုမကြည့်နိုင်ဘဲ သူ့ထဲ
သွပ်ပြန်စွဲနေသလိုပဲ. . . ”

“နင်ကလည်းဟာ ရှာရှာပေါက်ပေါက်. . . (၆)ကော. . . ”

“မကြိုက်ဘူး၊ အမြီးကြီး ထောင်နေတယ်. . . ”

“(၇)ကော. . . ”

“ထေးသေး. . . ငါးရဲ့ခေါင်းတို့ကြီး ကျနေတာပဲ. . . ”

“(၈)ကိုကော. . . ”

“(၅)အတိုင်းပဲ. . . မကြိုက်. . . ”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုတည်းကျန်တော့တယ်. . . (၉)ရော. . . ”

“မကြိုက်ပါဘူး. . . ”

ဖိုးကြယ်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ရွယ်နုကတော့ စိတ်ရှည်ဆဲဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်ပြန်တာလဲ. . . ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြိုက်မှာလဲ. . . (၆)ကိုမှမကြိုက်ပဲ. . . (၉)က (၆)စောက်ထိုးကြီးဖြစ်နေတဲ့ဟာ. . . ယျက်စိတောင်နောက်သေး. . . ”

“အဲ. . . ”

ရွယ်နု ဘာဆက်ပြောရမုန်းမသိတော့။ ဒါဒါကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ဒါဒါက နှုတ်ခမ်းကြီးစုနေသည်။

ဖိုးကြယ်က လက်ထဲက သားရေကွင်းကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေ၏။ ပွင့်လှတခပ်ခပ် ရယ်နေမိသည်။

နောက်. . . ဖိုးကြယ်ကို သွေးတိုးစမ်းသလို သူမမေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဖိုးကြယ်က. . . ဒါဖြင့် ကြိုက်တဲ့ဂဏန်းမရှိဘူးပေါ့. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၄၃

ဖိုးကြယ်က မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်၏။

“ရှိတော့ရှိပါတယ်. . .”

သူမနှင့် ရွယ်နုတို့ တစ်ပြိုင်တည်း. . .

“ဘာလဲ. . .”

“သူည. . .”

“အင်. . .”

သူမနှင့်ရွယ်နုက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိသော်
လည်း ဒါဒါကတော့ ထူးခြားဟန်သိပ်မရှိ။ အောက်သိုးသိုးလေသံဖြင့်. . .

“ထင်သားပဲ. . .”

(ဝ)သူညကို ကြိုက်လျှင် သူပေဒင်ဟော၍ မရတော့ချေ။ ဟော
ချင်ခါမှ မဟောရ၍ ဒါဒါအောင့်သက်သက်ဖြစ်နေသည်။

ရွယ်နုက. . .

“နေပါဦး. . . နင်က သူည(ဝ)ကိုကျ ဘာလို့ကြိုက်တာလဲ. . .”

ဖိုးကြယ် အဖြေရခက်ဟန်ရှိသည်။ နဖူးကြောရှုံ့ပြီး စဉ်းစားနေ
သည်။ ထိုပုံကို ကြည့်ပြီး ဒါဒါက ‘ဟင့်’ဟု ခနဲသံပြု၏။

ဖိုးကြယ်က မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ရွယ်နု၏မေးခွန်း
ကို လှည့်ဖြေသည်။

“ဘာလို့ သူည(ဝ)ကို ကြိုက်သလဲဆိုတာတော့ ပြောလို့မလွယ်ဘူး
ဟ. . . ငါ့မျက်စိထဲမှာ သူည(ဝ)က ကျန်တဲ့ဂဏန်းတွေလို ကိုးရိုးကားရား

ဖြစ်နေဘူး။ ဣန္ဒြေရရ၊ ဝိဝိသိသို၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ရှိတယ်လို့ ငါအောက်မေ့
မိတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ... ”

“ကဲကဲ... နင် သူ့ကို ဗေဒင်ဟောဦးမလား... ”

ပွင့်လှက ဒါဒါကို ဝင်ထောင်ပေးလိုက်၏။ ဒါဒါက

“ဟောမယ်... ”

“ဒါဖြင့် ဟောလိုက်... သူ့ဘာဖြစ်မလဲ... ”

ဒါဒါက အင်္ဂါတူသောလေသံဖြင့်...

“ဒီကောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက လူ့ခွစာဖြစ်မယ်၊ ကြီးလာရင် လူ့
အမြောက်စာဖြစ်မယ်... ”

“ခုလို မကြီးမငယ်အရွယ်မှာကော... ”

ပွင့်လှက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဒါက သူမတို့ဘက်က
မပါဘဲ မိုးကြယ်ဘက်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်နေသော ပွင့်လှကို အမြင်
ကပ်ကပ်ဖြင့်...

“မကြီးမငယ်အရွယ်မှာတော့ မိန်းမရမယ်... သူ့လို မကြီးမငယ်
အရွယ်ပဲ... လှမယ်... ချမ်းသာမယ်... သူပြောသမျှကို ထိုင်ထိုင်ရယ်
နေမယ်၊ စိတ်ဆိုးရင် ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့လို့ သူ့ကိုကျိန်ဆဲမယ်... အဲလို
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ရမယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း မြဲမယ်... ”

“ဟယ်... ကောင်မတွေ ကြည့်စမ်း... ”

ပွင့်လှ ရှက်သွားသည်။ ရွယ်နုက...

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၄၅

“ဟယ်... မြမယ်ဟုတ်လား... အဲဒီ အိမ်ထောင်ရေးက
လေ...”

ဒါဒါက အလေးအနက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မြမှာ... မြမှာ... သေသေချာချာမြမှာ...”

ပွင့်လှ ဘာပြန်ပြောရမလဲမသိ။ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြင့်
စကားလုံး ရှာမရဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ဖိုးကြယ်က သူ့လက်ထဲမှ သားရေကွင်းကို ဆန့်ဝိုင်းပြရင်း
ဝင်ပြော၏။

“မမြလို့ ဘယ်ရမလဲ... သားရေကွင်းနဲ့ တွဲစွပ်ထားတာ...”

ပွင့်လှအော်ဟစ်စရာ စကားလုံး ရသွားပြီဖြစ်၏။

“ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့...”

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြတော့သည်။ ပွင့်လှကလည်း အကြာကြီး စိတ်
မဆိုးအား။ ရှက်ဝါးဝါးဖြင့် လိုက်ရယ်မိတော့၏။

ဖိုးကြယ်ကို အတော်ချီးကျူးသူတစ်ယောက်နှင့် ဆုံဖူးသည်။ ရွယ်နု
တို့ ဒါဒါတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆုံရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ‘ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦး’
ဟု ရွယ်နုတို့က သူမကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆရာက ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျောင်းထဲရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူ
ကိစ္စဆောင်ရွက်အပြီး ကင်တင်းမှာ ထမင်းစားနေစဉ် ရွယ်နုက တွေ့လိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟာ. . . ဟိုမှာ. . . ဆရာ. . . ဆရာ. . . ”

သူမတို့ ဝမ်းသာအားရ သွားနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပွင့်လှလည်း
ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါသွားရ၏။

“ဪ. . . အေး. . . ဆရာလည်း ညည်းတို့ကို ကြည့်နေတာ. . .
ထိုင်ကြလေ. . . ဘာစားမလဲ. . . မှာ. . . ဆရာကျွေးမယ်. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၄၇

“ဟာ. . . ထိုင်ရမှာပေါ့. . . စားရမှာပေါ့. . . ”

ရွယ်နုတို့က အားမနာတမ်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပွင့်လှက ရှက်နေ၏။ ဒါဒါလက်ကို ဖမ်းဆိတ်ရင်း ကြိတ်ပြောရသည်။

“ဟဲ့. . . နင်တို့က ကျွေးလိုက်ပါဟဲ့. . . ”

“အေးပါဟ. . . ”

တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်ဖြစ်သောအခါကျမှ ဆရာနှင့် ပွင့်လှကို မိတ်ဆက်ပေးကြ၏။

အကောင်းတော့ မဟုတ်ချေ။

“ဆရာ. . . သူက ‘ပွင့်လှငယ်’တဲ့. . . သမီးတို့မေ့ကတပဲ ဖိုးကြယ်ရဲ့ရည်းစား. . . ”

“ဟယ်. . . ”

ပွင့်လှရှက်သွားသည်။ မျက်လုံးလည်း ပြူးသွား၏။ ဆရာကတော့ မရိပ်မိလိုက်ချေ။ ပွင့်လှ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ. . .

“အာ. . . ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်. . . ဖိုးကြယ်ကအရမ်းတော်တဲ့ကောင်. . . ”

“အံ့မယ်. . . ”

“ဆရာကလေ သူတပည့်ကိုတော့ သူ့အရမ်းချီးကျူးတာပဲ. . . ”

တပည့်ကိုချီးကျူး၍ တပည့်မနှစ်ယောက်က လက်မခံချေ။ ချက်ချင်းပင် ကန့်ကွက်နေကြ၏။

ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦးက အေးချမ်းစွာ ရယ်သည်။

“ဒီကောင့်ကိုတောင် မတွေ့တာကြာပြီ. . . ဘယ်လိုလဲ. . . အခု ဒီကောင် မုတ်ဆိတ်မွေးထားပြီလား. . . ”

ပွင့်လှကတော့ ဘာမှမသိ။ ထို့ကြောင့် မရယ်လိုက်ရ။ ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါကတော့ တသောသောရယ်လေသည်။

“မုတ်ဆိတ်မွေးတော့ မထားဘူးဆရာရေ. . . ဒါပေမယ့်. . . ”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ. . . ”

ဒါဒါက သူ့စကားကို ဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ. . . ရွယ်နုကို လှည့် ကြည့်သည်။ ဒါဒါကိုယ်စား ရွယ်နုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာတပည့်က ပြောင်းလဲနေပြီဆရာရဲ့. . . ”

ဆရာမျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွားသည်။

“ဟင်. . . ပြောပါဦးကွ. . . ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားတာလဲ. . . ”

ထိုသို့မေးလာတော့လည်း ရွယ်နု မဖြေတတ်ချေ။ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ဒါဒါဘက်သို့ လှည့်ကာ. . .

“နင်ပြောပြလိုက်. . . ”

“အယ်. . . ”

ဒါဒါလည်း မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား ပြောရန် အားထုတ်၏။

“ဒီလို. . . ဆရာ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၄၉

“အင်း. . .”

“ဒီကောင် အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးဆရာရဲ့. . .”

“အေးပါ. . . အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲလို့ မေးနေတာ. . .”

“အဲဒါက. . . အင်း. . . ဘယ်လိုလဲဆိုတော့. . .”

ဒါဒါခေါင်းကုတ်၏။ မည်သို့ဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားပြောရသည်။

“ရင့်ကျက်လာတယ်ပြောရမှာပေါ့ ဆရာရယ်. . . သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးရှိတော့ ရှိလာတယ်။ ခန့်မှန်းရခက်တယ်. . . သူ့သဘာဝကို မှန်းဆရတာက လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသလိုပဲ. . .”

“အင်း. . . ပြီးတော့ရော. . .”

“အဲ. . . အဲဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်တယ်. . .”

ဘာမှတော့မဟုတ်ပါ. . . ။ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ပွင့်လှကတော့ နားထောင်သူသက်သက်။ ရယ်စရာပါလာလျှင် လိုက်ရယ်သူသက်သက်မျှသာ။

ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦးက နှစ်လိုဖွယ်ရာ အမူအရာရှိ၏။ စကားပြောရာမှာလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“ပြောင်းလဲတာကတော့ ပြောင်းလဲမှာပေါ့လေ. . . ဒါက အထူးအဆန်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောင်းလဲမှုကို သွားချင်တဲ့ဆီ ပဲ့ကိုင်ပေးသွားနိုင်ဖို့သာ လိုတာပါ. . .”

၁၅၀ *တာရာမင်းဝေ

“ဆရာ. . .”

“ဟေ. . .”

“လူတစ်ယောက် ပြောင်းလဲသွားဖို့ဆိုတာ အချိန်ဘယ်လောက်လို့
လဲ. . .”

ဒါဒါက မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာက ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေး။
ပါးစပ်ထဲမှ ကွမ်းယာကို စိမ်ပြေနပြေမြုံနေသည်။ ပြီးမှ. . .

“အင်း. . . အဲဒါက နှစ်မျိုးခွဲပြောရလိမ့်မယ်. . . ပြောင်းလဲပုံ
နှစ်မျိုးရှိတယ်. . .”

“ဘယ်လိုလဲဆရာ. . .”

“တချို့ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာက ပြောင်းလဲတတ်တဲ့
လောကနိယာ မအတိုင်း မျှောပါပြီး ပုံမှန်ပြောင်းလဲတာ
ပြောင်းလဲမှုတရားရဲ့အောက်မှာ ပြောင်းလဲတာ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“နောက်တစ်ခုကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ အင်အားနဲ့
အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်ကို ဆွဲလှန်သလို ပြောင်းပစ်လိုက်တာ. . . ဒင်္ဂါး
ပြားလို့ပေါ့။ ခေါင်းကနေ ပန်းဖြစ်သွားအောင် Back to back ပြောင်းလဲ
ပစ်လိုက်တာမျိုး. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“အဲဒီပြောင်းလဲမှုနှစ်မျိုးက ပြောမယ်ဆိုရင် အကျယ်ကြီးပဲ. . .

သင်နှင့် နီနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၅၁

ဒါပေမယ့် ခုလောက်ပြောရင်ကို သမီးတို့ အကြမ်းဖျင်းသဘောပေါက်
လောက်ပါပြီ. . . သမီးတို့က ဒုတိယအမျိုးအစားပြောင်းလဲမှုကို မေးတာ
ထင်တယ် ဟုတ်လား. . . ”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ. . . ”

ဒါဒါနှင့် ရွယ်နု ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ပွင့်လှက ဝင်ပြော
လိုက်၏။

“ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာက ပြောင်းလဲတဲ့အချိန်တစ်ချိန်ပဲ လိုတာပါ။
အများကြီး မလိုပါဘူး. . . ”

ဆရာက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ သမီးပြောတာမှန်တယ်. . . ”

ဆရာက အကျယ်ဆက်ရှင်း၏။ ထူးခြားစွာ. . .

“အဲဒီလိုပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာက အချိန်သိပ်ကြာကြာမလိုပါ
ဘူး. . . ”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြ၏။

“တစ်စက္ကန့်. . . ”

“ရှင်. . . ”

“တစ်စက္ကန့်. . . တစ်စက္ကန့်ပဲလိုတယ်. . . ”

ရွယ်နုတို့တင်မဟုတ်။ ပွင့်လှလည်း အံ့သြသွားရသည်။ ဆရာ
စကားက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာလည်း မကောင်း၏။

သူမတို့ကိုကြည့်ကာ ဆရာကရယ်၏။ ကွမ်းသွေးကို ဗျစ်ခနဲထွေး
လိုက်ရင်း. . .

“ဥပမာ. . . ဆရာပြောမယ်. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ”

“မိုးပေါ်မှာ ကြယ်ကြွေတယ်ဆိုပါတော့. . . ကြယ်ကြွေတာက
ရှိတ်ခနဲဆိုတော့ တစ်စက္ကန့်လောက်ပဲကြာတယ်။ ဒါပေမယ့် မြင်လိုက်ရ
တဲ့သူနဲ့ မမြင်လိုက်ရတဲ့သူဆိုတာ နှစ်ပိုင်းကွဲကျန်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီ တစ်
စက္ကန့်ဆိုတဲ့အချိန်ကလေးက လူတွေကို နှစ်ခြမ်းခွဲချသွားတာ. . . ”

“ဪ. . . အင်း. . . ”

“အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို ကြိုးမိန့်စီရင်တယ်ဆိုပါစို့။ ကြိုးခ
လုတ်ကို ခလုတ်ဖြုတ်ချလိုက်တာက တစ်စက္ကန့်လောက်ပဲ ကြာတယ်။
ဒါပေမယ့် ခုကလေးတင် ရှင်နေတဲ့သူက ခုကလေးတင် သေသွားရတယ်။
လူသေနဲ့လူရှင်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကို အချိန်လေး တစ်စက္ကန့်က ခွဲခြားသွား
တာပဲ. . . ”

“ဪ. . . အင်း. . . ဟုတ်တယ်နော်. . . ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အသိတရားတစ်ခု ဖျတ်ခနဲလင်း
ပွင့်သွားတာကလည်း ဘာမှ မကြာဘူး၊ တစ်စက္ကန့်ပေါ့. . . ဒါပေမယ့်
သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဆွဲလှန်သွားလိုက်နိုင်တယ်. . . သူ့ဘဝရဲ့ ရှေ့ပိုင်း
အခြေအနေနဲ့ ပြောင်းလဲသွားပြီးရောင်ပိန်တာလကို အဲဒီတစ်စက္ကန့်လေး
<http://www.cherrythitsar.org>

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၀၅၃

က ခွဲခြားတာပဲ။ အဲဒီလို ‘လျှပ်တစ်ပြက် အသိဉာဏ်ပွင့်တာ’ကို Abrupt Enlightenment လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ အချိန်လေးတစ်စက္ကန့်ကို ‘ရွှေစက္ကန့်’ The Golden Second လို့ခေါ်တယ်။

“ဪ... ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်နော်... ”

“တစ်ခါမှ မတွေးမိဘူး... ”

သူမတို့သုံးယောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေကြ၏။ ဆရာကိုလည်း လေးစားသွားသည်။ ဆရာစကားကိုလည်း သဘောကျသွားသည်။ သူမတို့၏ခေါင်းထဲမှာလည်း အတွေးတွေ အများကြီး ဝင်သွားတော့သည်။

အတော်ကြာ စကားစမြည်ဆက်ပြောပြီးမှ ဆရာပြန်သည်။ ဆရာကားငှားပြီးသည်အထိ ပွင့်လှတို့ လိုက်ပို့ဖြစ်ကြ၏။

ကျောင်းထဲပြန်ဝင်အလာမှာ ပွင့်လှက... ”

“ဆရာက တော်တယ်နော်... ”

ရွယ်နုက ဂုဏ်ယူသလို ပြော၏။

“အဲဒါ ငါတို့ဆရာကွ... ဟဲဟဲ... ”

ပွင့်လှက မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ဒါဒါက စပ်ဖြူဝင်ပြောသည်။

“ငါတို့ဆရာဆိုတာထက် ဖိုးကြယ်ဆရာပါဟာ... ဟဲဟဲ... ”

ရွယ်နုက ပြောပြန်၏။

“ဖိုးကြယ်ဆရာဆိုတာ နင့်ဆရာပဲပေါ့ဟယ် အတူတူပါပဲ... ”

“ကောင်မတွေနော်. . .”

သူငယ်ချင်း(၃)ယောက် ရယ်ရင်းမောရင်း တစ်လုံးထွေးထွေးဖြင့်
ကျောင်းထဲပြန်ရောက်လာကြသည်။

ဆရာလာသွားကြောင်း ပြောရန် ဖိုးကြယ်ကို လိုက်ရှာကြသေး
သည်။ သူ့ဆရာကလည်း သူတပည့်ကို သုံးခါလောက် မေးသွားသည်တိုး။

သို့သော် ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့က ရှာမတွေ့။

မတွေ့မယ့် မတွေ့တော့လည်း နောက် ဆယ်ရက်လောက်ကြာ
သည်အထိ မတွေ့။ ထို့နောက်ပိုင်းမှာမှ လှည်းတန်းဈေးထဲမှာ သွားတွေ့
သည်။

သူမတို့သုံးယောက်က ဈေးထဲမှာ ထီးသွားဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြန်
အတွက် သူမတို့၏ ရွှေနှုတ်မှာ လူတွေရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်သွား
သည်။

“သူခိုး. . . သူခိုး. . . ”

ဝုန်းဝိုင်းဆူညံသွားသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို သူခိုးဝင်ခြင်းဖြစ်၏။
ပစ္စည်းဆွဲအပြေးတွင် ဆိုင်အလုပ်သမားနှင့် ဘေးလူများက ဝိုင်းဖမ်းကြ
ခြင်းဖြစ်၏။

မိသည်။ ချုပ်ပြီး တစ်နေရာရာကို ခေါ်သွားရန် ပြင်နေကြ၏။

“ဟယ်. . . အဲဒါ သူခိုးလား. . . ”

“အို. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်. . . ”

အချုပ်အနှောင်ခံထားရသော သူခိုးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး သူမတို့စိတ်
ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားကြသည်။

“စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာဟာ. . .”

“အေးလေ. . .”

သူခိုးက အဘိုးကြီးဖြစ်၏။ အသက်ခုနစ်ဆယ်နားကပ်လောက်ပြီ။
ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ရုန်းနေသည်။ အားအင်လည်း ရှိပုံမပေါ်လှ။

“အသက်ကြီးပြီး ယုတ်မာတယ်. . .”

ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာအဆီပြန်နေသော တရုတ်တစ်ယောက်
က အဘိုးကြီးကို ဝင်ထိုး၏။

“ကဲ. . .”

“ခွပ်. . . ခွပ်. . .”

“မလုပ်နဲ့. . . မလုပ်နဲ့. . .”

ဘေးလူများက ဝင်ဆွဲလိုက်ကြသည်။ အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ သွေး
တွေနှင့် ရဲသွေးသည်။

“ခေါ်သွား. . . ခေါ်သွား. . .”

အဘိုးကြီးကို ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့်
ပါသွား၏။

“မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့”ဟုလည်း ညည်းတွား၏။

ပွင့်လှတို့ မကြည်ချင်ဘဲ မျက်နှာလွဲထားလိုက်ကြသည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၅၇

“ဦးတဲ့သူကလည်း မကောင်းဘူး၊ ထိုးတဲ့သူကလည်း မကောင်းဘူး. . .”

စကားသံနှင့်အတူ သူမတို့အပါးသို့ ဖိုးကြယ်ရောက်လာသည်။

“လာလာ. . . ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်ကြ. . .”

ဈေးအပြင်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါတို့က ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦး လာသွားကြောင်း ဝိုင်းပြောနေကြ၏။ ဆရာလာချိန်မှာ ဖိုးကြယ်မရှိသည်ကိုလည်း ဆူကြသည်။

“ဟုတ်လား. . . ဆရာလာသွားလား. . .”

ဤမျှမေးပြီး ခေါင်းညိတ်နေသည်။ ရွယ်နုတို့ကလည်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားသည်။ အသက်(၇၀)ခန့် အဘိုးကြီးက သူဦးဖြစ်နေရသည်ကိစ္စကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည်။

“သူ့ခမျာလည်း မရှိရှာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟယ်. . .”

“သားသမီးတွေကလည်း ပစ်ထားလို့ဖြစ်နိုင်တယ်. . .”

“လူတွေ အကျင့်တော်တော်ပျက်လာကြတယ်ဟ. . .”

ပွင့်လှက ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာကို ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာက ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးပြောသလိုနှင့် သူမတို့ကို လှမ်းပြောသည်။

“လူတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ရမယ်။ နှလုံးသားတော်လွန်ရေး လုပ်ရမယ်. . .”

၁၅၈ *တာရာမင်းဝေ

“နင့်စကားလုံးကြီးကလည်း ကြီးလှချည်လား. . . နှလုံးသားတော်
လှန်ရေးရယ်လို့. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . . လုပ်ရမယ်. . . ဝါဒတွေ၊ အစဉ်အလာတွေ၊
လက်နက်ကိရိယာတွေကြောင့် သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေကိုယ်၌
ကိုက လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲက ထွက်လာတာ. . . နှလုံးသားကို ပြင်ကြ
ရမယ်. . . ”

ဒါဒါက အကဲစမ်းသလို ဝင်မေး၏။

“နှလုံးသားကို ဘယ်လိုပြင်ရမှာလဲ. . . နှလုံးသားက ဘယ်လို
အနေအထားမျိုး ရှိရမှာလဲ. . . ”

ဖိုးကြယ်က ပြုံး၏။

“ရှုံ့နဲ့လုပ်တဲ့ နှလုံးသားမျိုးဖြစ်ရမယ်. . . ”

“ဘာ. . . ”

“ပေါက်ကရတော့ ပြောပြီ. . . ”

ပွင့်လှ ဘာမှဝင်မပြောချေ။ ဟိုနှစ်ကောင်သာ ဖိုးကြယ်နှင့် အား
ပြိုင်နေကြ၏။

ဖိုးကြယ်က. . .

“ငါအကောင်းပြောနေတာ. . . ”

“ဒါ. . . အကောင်းလား. . . နှလုံးသားကို ရှုံ့လို့သဘောထားရ
မယ်ဆိုတာ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၅၉

“ဟုတ်တယ်... အဲလိုသဘောထားရမယ်... ကိုယ့်နှလုံးသား
ကို ရွံ့လိုသဘောထားပြီး ကိုယ်က အိုးထိန်းသည်လိုနေရမယ်။ နှလုံးသား
ကို လှအောင် ကောင်းအောင်၊ တန်ဖိုးရှိအောင် ပုံသွင်းယူရမယ်...”

“ဪ... ဂလိုကိုး...”

“အစကတည်းက ရှင်းအောင်ပြောပါလားလို့... မီးက ဘယ်သိ
မလဲ... ခုတော့ မီးက ဉာဏ်တိမ်ရာရောက်သွားတာပေါ့...”

အဆုံးကျတော့လည်း ရယ်ကြရသည်ပဲ ဖြစ်၏။

ပွင့်လှအနေနှင့် ဖိုးကြယ်ကို သိမ်မွေ့ရဲရင့်သော အသွင်အပြင်ဖြင့်
သာ စတင်တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမြဲတစေ အေးအေးလူလူရှိနေတတ်
သော ဖိုးကြယ်ကို အားလည်းကျမိ၏။

ကိုယ်ကတော့ သူ့လိုမနေတတ်ချေ။ သူနေတတ်လို့ နေ့စွမ်းနိုင်
သည်ကိုတော့ သဘောကျသည်။ ဖိုးကြယ်၏နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်
ပျော့ပျောင်းသော အင်းအားတစ်ရပ် ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသလို
သူမခံစားရ၏။

သို့သော်...

ဆရာဦးအောင်ကျော်ဦး ဆုံးသွားပြီဆိုသည့်သတင်းကြားရသည့်
နောက်ပိုင်းမှာ ဖိုးကြယ်၏ တည်ငြိမ်မှုက ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာသလို ရှိ၏။

ဆရာဇ္ဈာပနအခမ်းအနားသို့ သွားရန် မနက်စောစော ဖိုးကြယ်၏
အိမ်ခန်းလေးသို့ သူမတို့သုံးယောက် သွားနှိုးကြသည်။ စိုးဝင်းငြိမ်းလည်း
ပါသည်။

ဖိုးကြယ်က သူဦးလေးဖြစ်သူ၏ ခြံထဲမှာ တဲထိုးနေထိုင်ခြင်းဖြစ်
သည်။ သူတို့ရောက်သွားချိန်မှာ ဖိုးကြယ်က အိပ်ရာမှ နိုးနေပြီဖြစ်၏။

မနက်မနက် ဘယ်အချိန်ကတည်းက နိုးနေတတ်သလဲမသိ။ အိမ်
ခန်းအလယ်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ထိုင်နေသည်။

“ဖိုးကြယ်. . . ”

သူမတို့ခေါ်လိုက်တော့ လှည့်ကြည့်၏။

အံ့ဩဟန်ကား မပြ။

“ထိုင်ကြလေ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၆၁

စားပွဲကုလားထိုင်မရှိ။ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ဖျာနှင့်ထိုင်လိုက်ကြရသည်။ အိမ်ကလေးက သပ်ရပ်ရှင်းလင်းမှုရှိသည်။

“ဆရာအိမ်သွားကြရအောင်. . . ရုပ်ကလာပ်က နေ့လယ်ကျမှ ထုတ်မှာ။ အခု. . . တို့ သွားကန်တော့မလို့ မင်းကိုဝင်ခေါ်တာ. . .”

ဖိုးကြယ်၏မျက်နှာက ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။ စိုးဝင်းငြိမ်း၏ စကားကို မည်သို့မှ ပြန်မပြော၊ စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သွားရှာသည်။

ထို့နောက်. . .

“ဆရာအခေါင်းထဲကို ဒါလေးထည့်ပေးခိုင်းပါ. . . ငါက ဖေးလိုက်တာလို့ပြော. . .”

သူမလိုက်ဘူးဆိုသည့် သဘောဖြစ်နေသည်။ သို့သော် နားလည်ရခက်သော သူ့သဘာဝကို သိထားနှင့်ကြပြီးပြီဖြစ်၍ မည်သို့မှ ပြောမနေတော့။

စိုးဝင်းငြိမ်းက သူပေးသည့်အရာလေးကို လက်ဝါးနှင့်ခံယူသည်။ ထို့နောက် သေသေချာချာကြည့်သည်။

“ဘာလဲ. . .”

“သစ်စေ့လေးတစ်စေ့ပါ. . .”

အားလုံး နားမလည်ကြ။

“ဘာသဘောတုံး၊ ဘာလုပ်တာလဲ. . .”

ဖိုးကြယ်၏အဖြေကို အားလုံးက နားစွင့်နေကြ၏။ ဖိုးကြယ်က သူ့အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း လမ်းထလျှောက်၍ ပြတင်းပေါက်မှနေ အဝေးဆီမှ သီဝေနေသော နံနက်ခင်း နှင်းမြူများကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးမှ ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါကို ငဲ့ကြည့်ကာ . . .

“တစ်ခါ နင်တို့နဲ့အတူတူ ဆရာ ငါ့ကိုပြောတာ မှတ်မိလား . . .
ဒိုင်မင်းရှင်းအကြောင်းလေ . . .”

“အေး . . . မှတ်မိတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ရွယ်နုက တုံ့ပြန်၏။

ဖိုးကြယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့စကားကို ဆက်ပြော၏။

“ဒီလောကကြီးဟာ အလျား၊ အနံ၊ အမြင့်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းပေးထားတဲ့ 3D လောကကြီးပဲ။ ဒိုင်မင်းရှင်း(၃)ခုနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ငါတို့က အလျားအတိုင်း ရွှေ့လို့ရတယ်။ အနံအတိုင်း ရွှေ့လို့ရတယ်။ ထုအတိုင်း အထက်အောက်ခုန်လို့ရတယ်။ အဲဒီလို သုံးဘက်သုံးတန်ကြားမှာ ငါတို့ ဝိတ်မိနေကြတယ်။ ဒါကို လွန်မြောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်တဲ့။ အဲဒီလို ပြောသွားခဲ့တယ်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်လေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ဖိုးကြယ်က ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်မှ အံစာတုံးကလေးတစ်တုံး

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၆၃

ကို ဆွဲယူ၏။ သူတို့ကို ထိုအံစာတုံးကလေးမြှောက်ပြသည်။

“ဒီအံစာတုံးလေးကလည်း 3D ပဲ။ အလျား၊ အနံ၊ အမြင့်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ဒီမှာ ငါပြောချင်တာရှိတယ်။ သေသေချာချာ နားထောင် . . . ”

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုသို့သော စကားမျိုး [သေသေချာချာနားထောင်ဟူသော စကားမျိုး]ကို ဖိုးကြယ်ပြောလေ့မရှိ။

“အေး . . . နားထောင်ပါတယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး . . . ”

“ဒီအံစာတုံးက ထုထည်သဘောအတိုင်း ရှိနေပေမယ့် အပေါ်တည့်တည့်က ကြည့်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘေးမျက်နှာပြင်ကိုပဲကြည့်ရင် မင်းတို့ အလျားနဲ့အနံကိုပဲ မြင်ရမယ် . . . ”

သူက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အံစာတုံးကိုကိုင်ပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“အေးပေါ့ . . . မျက်နှာပြင်ချည်းပဲမြင်ရတော့ ထုထည်သဘောမဆောင်ဘူးပေါ့ . . . ”

“ကဲ . . . မျက်နှာပြင်ကိုပဲ ငါက အခုလို လွဲပြမယ်။ မင်းတို့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းအဖြစ်ပဲ မြင်ရမယ်၊ ဟိုဘက်မျဉ်းနဲ့ ဒီဘက်မျဉ်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေလို့ မင်းတို့ မျက်နှာပြင်မှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မျဉ်းတစ်ကြောင်းအဖြစ်ပဲ မြင်နေလိမ့်မယ် . . . ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . ဆက်ပါဦး . . . ”

“အဲဒီမျဉ်းကြောင်းကို ငါက မျဉ်းရဲ့အလျားအတိုင်းမပြဘဲ ဒီဘက် ထိပ်ဝကိုပဲ တည့်တည့်ပြမယ်။ မင်းတို့ဟာ အဲဒီထိပ်ဝကိုကြည့်ပြီး မျဉ်း တစ်ကြောင်းအဖြစ် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပို၍လေးတစ်ခုအဖြစ်ပဲ မြင်ရလိမ့် မယ်...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ သဘောပေါက်တယ်... အဲဒီတော့ ဘာ ဖြစ်လဲ... ဆိုပါဦး”

ဖိုးကြယ်က စကားကို မဆက်သေးချေ။

အံ့စာတုံးကလေးကို လက်ထဲမှာ ပစ်မြှောက်ကစားရင်း အဝေးသို့ ငေးနေသည်။ အားလုံးကလည်း သူ့မျက်နှာကို ငေးနေရ၏။

တဲအိမ်ကလေးအတွင်းမှာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် မှ ဖိုးကြယ်၏ တိုးညှင်းပြတ်သားသော စကားသံကထွက်လာသည်။

“ဒီပို၍ Pointကလေးဟာ မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြောင်းရဲ့ ‘ထိပ်တိုက် အမြင်’ပဲ။ Cross Section လို့ခေါ်တယ်။” မျဉ်းကြောင်း Line ဟာ မျက် နှာပြင် Surfaceရဲ့ ထိပ်တိုက်အမြင်ပဲ။ မျက်နှာပြင်ဟာ ကုဗတုံးတစ်တုံး ရဲ့ ထိပ်တိုက်အမြင်ပဲ။ 3 D အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ ထိပ်တိုက်အမြင်ပဲ... အဲဒီ တော့က အတွေးထွက်လမ်းတစ်ခုပေါ်လာတယ်...”

အားလုံး အာရုံစိုက် နားထောင်နေမိကြသည်။

“အင်း... ဆက်ပြောပါဦး...”

“အဲဒီတော့က... မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်...”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၆၅

“အင်း... ပြော...”

“ပွိုင့်လေးဟာ သူ့မူလအခြေအနေကို ခွဲထွက်တဲ့လမ်းတစ်ခုစီ ရွှေ့သွားတယ်။ မျဉ်းကြောင်းဖြစ်လာတယ်။ မျဉ်းကြောင်းဟာ သူ့မူလအခြေအနေနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ထိုးထုတ်လိုက်တယ်။ မျက်နှာပြင်ဖြစ်လာတယ်။ မျက်နှာပြင်ကလည်း သူ့မူလအနေအထားနဲ့ မပတ်သက်တဲ့လမ်းကြောင်းနောက်တစ်ခုဆီ ဆန့်ချလိုက်တယ်။ ကုဗပုံ 3 D ဖြစ်သွားတယ်... ဟုတ်တယ်နော်...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ရှင်းတယ်နော်...”

“အင်း... ပြော... ဆက်ပြော...”

“ပွိုင့်ဟာ လိုင်းရဲ့ထိပ်တိုက်အမြင်ဖြစ်ရင်၊ လိုင်းဟာ မျက်နှာပြင်ရဲ့ ထိပ်တိုက်အမြင်ဖြစ်ရင်၊ မျက်နှာပြင်ဟာ ကုဗပုံရဲ့ ထိပ်တိုက်အမြင်ဖြစ်ရင် ကုဗပုံ 3 D ဟာ အခြားသော နယ်တစ်ခုရဲ့ ထိပ်တိုက်အမြင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

ကုဗပုံဟာ သူ့မူလအနေအထားဆီကနေ အခြားထူးခြားကင်းလွတ်တဲ့ တစ်နေရာဆီကို ရွှေ့လျားဖောက်နိုင်ရင် 3D ထက် ကျယ်ဝန်းတဲ့ အခြားသော နယ်တစ်ခုကို မတွေ့ရဘူးလား...”

“အမ်... အင်... အေး... ပေါ့...”

အိမ်ကလေးထဲမှာ ဖိုးကြယ်၏ စကားသံမှတစ်ပါး အခြားမည်

သည့်အသံကိုမှ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှတော့၏။

“3 D လောကကို လွန်မြောက်သွားရင် 4 D နယ်ပယ်ထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်။ 3 D နယ်ပယ်ဟာ လောကဆိုရင် 4 D နယ်ပယ်ဟာ လောကရဲ့ လွတ်မြောက်ရာနယ်ပယ်လို့ ယူဆကြတယ်. . . အဲဒီသစ်စေ့လေးကို ကြည့်စမ်း. . . ”

ဆရာထံသို့ သူလူကြုံပါးသည့် သစ်စေ့ကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

“ဒီသစ်စေ့လေးကလည်း အလျား၊ အနံ၊ အမြင့်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပဲ။ 3 D လောကထဲမှာ ပိတ်မိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသစ်စေ့ကလေးသူ့ရဲ့ 3 D အနေအထားနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ တခြားလမ်းကြောင်းတစ်ခုဆီ ရွှေ့ထွက်နိုင်တယ်။ 4 D လောကထဲကို တိုးထွက်တဲ့ သဘောပေါ့။ ထူးခြားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲဖွင့်ပြီး သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီး ပေါက်ပစ်လိုက်တယ်လေ. . . သစ်စေ့ကလေးဟာ သူ့ရဲ့ မျိုးပွားနိုင်စွမ်းအင်နာဂျီ Energy နဲ့ 3D လောကကို ဖွင့်ထွက်ပြတဲ့ သဘောပေါ့။ လူကလည်း စိတ်စွမ်းအင် Mental Energy ရှိတယ်။ 4 D လောကကို Mental Energy နဲ့သွားရမယ်. . . ”

ဖိုးကြယ်၏စကားဆုံးသွားဟန်ရှိ၏။ မည်သူကမှလည်း မည်သည့်စကားကိုမှ ဆက်မပြောဖြစ်ကြ။

“ငါမလိုက်တော့ပါဘူးကွာ. . . ဆရာအခေါင်းထဲကိုသာ အဲဒီသစ်

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၆၇

စေလေး ထည့်ပေးဖို့ပြောလိုက်ပါ. . . ဒါ. . . ငါတို့ဆရာတပည့်ရဲ့ ဆက်
သွယ်မှုပဲ. . . ”

ဖိုးကြယ်အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက်. . .

လမ်းတောက်လျှောက်မှာလည်း အားလုံး နှုတ်ဆိတ်နေမိကြ၏။

ထို့နောက်ပိုင်းရက်များမှာ . . . ဖိုးကြယ်နှင့် မဆုံဖြစ်ပြန်။ ကျောင်း
သို့လာဟန်လည်း မရှိ။ ချွန်နုနှင့် ဒါဒါလည်း ဤရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ
အတန်ငယ် စကားနည်းသွား၏။

နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ဖိုးကြယ်နှင့် သူမတို့ဆုံကြပါသည်။ နံနက်ခင်း
သည် ဝေလီဝေလင်း အလွန်မျှသာ ရှိသေး၏။ မြူနှင်းတို့ လက်လက်ဝင်း
ဝင်း ပြုဆင်းနေသည်။ စကြာပန်းပွင့်များ ဖွာလွင့်လူးကြွနေသည်။

လှပစင်ကြယ်သော နံနက်ခင်းဖြစ်လေသည်။

သူမတို့က စောစီးစွာတက်ရမည့် နံနက်ပိုင်းကျရှင်တစ်ခုအတွက်
ဝီရိယရှိစွာ ကြိုတင်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ ဖိုးကြယ်နှင့် ဆုံမည်ဟုကား
မထင်မိချေ။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၆၉

ဘယ်သောအခါမှလည်း ဖိုးကြယ်နှင့် ထိုသို့ဆုံခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။ သူမတို့
က လမ်းဘေးအရိုင်းပန်းများ၏ ထည်ဝါလှပမှုကို တစုံတသြ ငေးကြည့်
နေကြချိန်မှာ ဖြစ်သည်။

“ပန်းကလေးတွေ . . . လှလိုက်တာဟာ . . . ”

“အေး . . . မွေးလည်း မွေးတယ် . . . ”

မွေးရနံ့များ လိမ်းကျလှူပါနေသော နံနက်ခင်းဖြစ်၍ စိတ်ကို
လန်းဆန်းစေသည်။ သုံးယောက်သား ပန်းရိုင်းတောအနားမှာ မတိုင်ပင်
ဘဲ အလိုအလျောက် ရပ်နေမိကြသည်။

ဒါဒါက . . .

“ပန်းလေးတွေ ခူးပြီးတော့ . . . ဟိုသစ်ပင်အောက်က နတ်စင်
မှာ သွားကပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် . . . ”

“အေး . . . ကုသိုလ်ရတာပေါ့ . . . ”

ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် နတ်စင်တစ်စင်ရှိသည်။ နှင်းဖြူတို့
ဖြင့် စွတ်စိုနေ၏။ ဘာနတ်စင်မှန်းတော့ မသိချေ။ နတ်ရုပ်တွေကိုလည်း
ခွဲခြားပြီးမသိ။

သူတို့ဘဝမှာ တစ်ခါမှလည်း နတ်စင်ပန်းသွားမကပ်ဖူးကြချေ။

အခုတော့ . . .

“ရွယ်နဲ့ . . . နင့်ဘက်ကပန်းကိုခူးဟာ . . . အဲဒီပန်းက လက်လှမ်း
မီတယ် . . . ”

၁၇၀ *တာရာမင်းဝေ

ရွယ်နုက. . .

“အေး. . . အေး. . . ”

ပန်းကိုခူးရန်ပြင်၏။ ခူးလုခူးခင်မှာ လက်တွန့်သွားသည်။ သူတို့
အပါးသို့ ဖို့ကြယ်ရောက်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ. . . ”

“ပန်းခူးမလို့. . . အတော်ပဲ. . . နင်ခူးပေးစမ်းပါ. . . ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ. . . ”

ဖို့ကြယ်က ထပ်ကာထပ်ကာ မေးနေသည်။

ဒါဒါက ဝင်ဖြေသည်။

“ငါတို့ ပန်းခူးပြီး နတ်စင်ကပ်မလို့. . . ”

“နတ်စင်. . . ”

“အင်း. . . ”

“ဘယ်မှာလဲ. . . ”

နတ်စင်ရှိရာဆီသို့ ရွယ်နုက ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဖို့ကြယ်က တစ်
ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသည်။ မည်သို့မှ ထူးခြားဟန် မပြ။

“ဘာကိစ္စ. . . အဲဒီနတ်စင်ကို ပန်းသွားကပ်မှာလဲ. . . ”

“ဘာကိစ္စမှတော့ မရှိဘူးပေါ့ဟ. . . ပန်းကပ်တာပဲ. . . ဒီလို
ပါပဲ. . . ”

ဖို့ကြယ်က ဒါဒါကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၇၁

“မလုပ်ရင် မလုပ်ပါနဲ့. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

ရွယ်နုလည်း ခုထက်ထိ ပန်းမခွဲဖြစ်သေး။ ဖိုးကြယ်ကို တစေ့
တစောင်း အကဲခတ်နေရသည်။

“နင့်နတ်ရုပ်က အသက်ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သစ်သားရုပ်ကြီး
အဲဒီအသက်မရှိတဲ့ သစ်သားရုပ်က ဒီအသက်ရှိတဲ့ ပန်းကလေးကို
တောင်း နေလို့လား. . .”

“ဟင်. . . အဲ. . .”

ဒါဒါအဖြေခတ်သွားသည်။

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟ. . . နတ်ရုပ်က တောင်း
လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ. . . ငါ့ဘာသာငါ ကုသိုလ်လေး ဘာလေးရ
အောင်ဆိုပြီး ကပ်တာပေါ့. . .”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ. . .”

“ဘာမကောင်းတာလဲ. . .”

“နင် ကုသိုလ်ရရှိဆိုပြီး အသက်မရှိတဲ့သစ်သားရုပ်ဆီမှာ သွားပြီး
အသက်ရှိတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ယဇ်ပူဇော်တာ ဘယ်ကောင်းမ
လဲ. . .”

ဒါဒါ ချိုးတိုးရှုနဲ့တန့်ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ. . . နင်ကလဲဟာ. . .”

ရွယ်နုကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ငါတို့က အဲလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်ပြောတာလည်း မှန်တော့ မှန်တာပဲ. . . ”

ပွင့်လှကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပရိသတ်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ကို နံဘေးမှ ပြုံးကြည့်နေသည်။

ဖိုးကြယ်က. . .

“လူဆိုတာ. . . သူတစ်ပါးရဲ့ ရှင်သန်မှုကို တန်ဖိုးထားတတ်ရတယ်. . . သူတစ်ပါးရဲ့ ရှင်သန်မှုကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့လူဟာ ခါးကို ဝှက်ထားတဲ့ သားသတ်သမားနဲ့ အတူတူပဲ. . . ”

“အင်. . . ”

ဒါဒါတွန့်သွား၏။ ရွယ်နုလည်း ခေါင်းကုတ်သည်။ ပွင့်လှကတော့ ဖိုးကြယ်၏စကားကို သဘောကျသဖြင့် ဘေးမှတစ်ခတ်ရယ်သည်။

“တော်ပါပြီဟာ. . . မခူးနဲ့ဆိုရင် မခူးတော့ပါဘူး. . . ”

“အေးလေ. . . နတ်လည်း မကပ်တော့ပါဘူး. . . ”

ရွယ်နုက လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ‘ကျွန်မတို့မဟုတ်ဘူး. . . သူ. . . သူ. . . ’ဆိုသော သဘောကို ဖိုးကြယ်ဆီ လက်ညှိုးထိုးကာ နတ်စင်ဆီ လှမ်းလှစ်ပြ၏။

ဖိုးကြယ်က ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးရင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ နှင်းဖြူများက အတော်ကလေး သိပ်သည်းအောင်ကျသည့် နံနက်ခင်းဖြစ်

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၇၃

သောကြာနှင့် ကြည့်နေရင်းကပင် ဖိုးကြယ်၏ကျောပြင် မှန်ဝါးပျောက်
ကွယ်သွားသည်။

သူပြန်မလာတော့။

သူ့ထံတွင် အကျိုးအိတ်ကပ်ပင် အပိုတစ်ခုမှ ပါမသွား။ ဝန်စည်
စလွယ်ဆိုတာက ပို၍ဝေးတော့သည်။ မည်သူ့ကိုမှလည်း နှုတ်ဆက်မသွား
သူ တစ်နေရာရာသို့ ထွက်ခွာသွားမည်ဆိုသော အကြောင်းကိုလည်း မည်
သူ့ကိုမှ စကားမဟခဲ့ချေ။

ဘာမှ မသိရ။ ဘာသဲလွန်စမှ မရ။ ဘာသံမှလည်း မကြားရ။
သူထွက်ခွာသွားသည်။ ပြန်မလာတော့။ ထွက်ခွာသွားသည်ဆိုကတည်းက
ပြန်လာရန် အကြောင်းမရှိသောသဘောကို သူနှင့်ယှဉ်တွဲပြီး ခံစားတွေး
မြင်မိသည်။

ထိုသို့ဖြင့် . . .

သူ . . . ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုသို့ဖြင့် . . .

Whatever my mood
that is the mood
of the wind's song.

From; 'Whispers in the Wind'
by **Martin Buxbaum.**

ငါ့ရဲ့ခံစားချက်တွေပါပဲ။

လေပြည်ညင်းရဲ့

သီချင်းခံစားချက်လည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။

မာတင်ဘော့စ်ဘမ်၏

'လေထဲက တီးတိုးသံများ'ကဗျာစုမှ

အပိုင်း (၄)

သော်မော်က အဆောင်ငယ်တစ်ခုဆီ ခေါ်သွားပြီး သူမတို့ကို
ညနေစာကျွေးသည်။ ဟင်းလျာတို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိလှသည်နှင့်အမျှ
သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြသည့်ပွဲမို့ ပျော်စရာလည်းကောင်းလှလေသည်။

“လှလာလိုက်တာ ပန်းစုတ်ပန်းပဲ့ရယ်. . . ”

ပွင့်လှကိုကြည့်ပြီး ဒါဒါက တဖွတရ ရေရွတ်နေ၏။ ရွယ်နုကတော့
သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း တသက်သက်ပြုံးနေသည်။

ပွင့်လှကလည်း ဒါဒါပြောမည်ဆို ပြောစရာကောင်းလောက်
အောင် လှနေသည်။ ယခုအခါ ပွင့်လှက သူဌေးသမီးလေးလည်း ဖြစ်နေ
လေပြီ။ သူမိဘများက ကျောက်တွင်းမှာ ကျောက်အောင်လိုက်ကြ၏။
ပွင့်လှကိုယ်တိုင်လည်း ယခုအခါ မိုးကုတ်မှာနေ၏။

ရတနာတွေနှင့် ဝင်းဦးနေအောင် နေထိုင်ရ၍ လားမသိ။ ပွင့်လှ
က တောက်တောက်ပပကို လှလာသည်။

“နင်တို့ ငါ့ဆီကိုလည်း အလည်လာကြဦးလေဟာ. . .”

“အောင်မာ. . . ငါ့ဆီကိုကော. . .”

ပွင့်လှနှင့် ဒါဒါငြင်းကြတော့ ချွယ်နှုတ်လည်း ထိုပွဲကို အားကျမခံ
ဝင်ခွဲလိုက်သည်။

“ဟဲ့. . . ငါ့ဆီကိုလည်း လာလေ. . .”

သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြ၏။ ဖိုးကြယ်နှင့်မတွေ့ရသည်မှာ
ခြောက်နှစ်။ သူမတို့ချင်း မဆုံကြတော့သည်မှာ သုံးနှစ်။ ကျောင်းသား
ဘဝကုန်ဆုံးပြီး လက်တွေ့ဘဝထဲကို တိုးလျားဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်မှစ၍
သူမတို့သုံးယောက်လည်း အကွဲကွဲအလွဲလွဲ နေခဲ့ကြရလေသည်။ သီချင်း
ထဲကလို ပီတောက်နှင့်ချယ်ရီမဟုတ်ကြသော်လည်း တစ်ယောက်တစ်နယ်
စီ ဝေးခဲ့ကြရသည်။

မေ့ကား မမေ့ကြ။ အတွယ်အတာကား မလျော့ကြ။ အခုလို ပြန်
ဆုံတော့လည်း ပျော်ကြသည်။

“မမတို့ စားနော်၊ စကားချည်းပဲ ပြောမနေကြနဲ့၊ စားလည်း
စားဦး. . .”

အစားအသောက်များဆီ အာရုံပြောင်းလိုက်ကြရ၏။ သူမတို့
အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေသည့်အရာကို စတင်သတိထားမိသူက ပွင့်လှဖြစ်၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၈၁

“ဟိုဟာ ဖိုးကြယ်ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားမဟုတ်လား. . .”

နံရံမှာ မထင်မရှား ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားကိုကြည့်ကာ ပွင့်လှက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သော်မော်က. . . ခေါင်းကလေးညိတ်ပြ၏။

“အင်း. . . ဟုတ်တယ်မေ. . .”

စကားအဆုံးမှာ မျက်နှာကို အပြုံးနှင့် ချီပင့်ယူရင်း အံ့အံ့သြသြ ဆိုရှာပြန်၏။

“မမတို့ကတော့ ဆရာအကြောင်းကို နှော့ကြေအောင်သိတာကိုး၊ ပန်းချီကားမှာက လက်မှတ်လည်း ထိုးမထားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားမှန်း တန်းသိတာပဲ. . .”

ရွယ်နုနှင့် ဒါဒါတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပွင့်လှဆီ မျက်စိပစ်လိုက်ကြ၏။ ဒါဒါက. . .

“ဪကွယ်. . . ကြယ်စုတ်ကြယ်ပဲ့ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားကို ပန်းစုတ် ပန်းပဲ့က မြင်တာနဲ့သိတာပေါ့ ဘာဆန်းသလဲ. . .”

“အောင်မာ. . .”

ပွင့်လှက မျက်လုံးပြုံးနှင့် ပြန်ကြည့်သဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။ သော်မော်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မနေချေ။ အလိုက်အထိုက် မသင့်တော်လှသော စကားကို စပေး၏။

“ခုနက မမရွယ်နုကလည်း ဆရာထုထားတဲ့ ရွှံ့ပန်းပုရုပ်လေးကို မြင်တာနဲ့သိတယ်. . .”

၁၈၂ *တာရာမင်းဝေ

ဒါဒါက 'ဂလိုကိုး'ဆိုသောအကြည့်မျိုးနှင့် ရွယ်နုကိုလှည့်ကြည့်၏။
ရွယ်နု မျိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါဒါက ရွယ်နုကိုတစ်လှည့်၊ ပွင့်လှ
ကိုတစ်လှည့် အဓိပ္ပါယ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကြည့်ပြီး . . .

“သော်မော်. . .”

“ရှင်. . . မမ. . .”

“အဲဒါပေါ့ကွ. . .”

“ဘာလဲဟင် မမ. . .”

“ဪ. . . တစ်ပင်ကို နှစ်ပင်ယှက်တယ်ဆိုတာ. . .”

“ဒါဒါ. . . အစုတ်ပလုတ်. . .”

“အောင်မာ. . . အောင်မာ. . .”

ထမင်းဝိုင်းလေးမှ စကားသံတွေ စီညံသွား၏။

ထမင်းဝိုင်းမှာ အရင်ဆုံးစားသောက်၍ ပြီးသွားသူကလည်း ဒါဒါ
ဖြစ်၏။ ပန်းချီကားဆီလျှောက်သွားသည်။ ပန်းချီကားကို အသေအချာ
ကြည့်၏။

“ပန်းချီကားနာမည်က ဘာတဲ့လဲသော်မော်. . .”

သော်မော်က လက်ထဲကခက်ရင်းကလေး တမြှောက်မြှောက်နှင့်
ပြန်ဖြေ၏။

“မိမိကိုယ်တိုင် အငွေ့ပျံခြင်းတဲ့. . .”

“အင်း. . . အင်း. . . အင်း. . .”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၈၃

ဒါဒါက ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ရေရွတ်၏။

“နားတော့မလည်ဘူးဟေ့. . . ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး. . .
မျဉ်းကြောင်းတွေနဲ့ အမှုန်တွေကိုပဲ တွေ့တယ်. . .”

ပြီး ပန်းချီကားအောက်ဘက် စားပွဲခုံလေးပေါ်မှ အယ်လ်ဘင်စာ
အုပ်လေးကို ဆွဲယူ၏။

“သော်မော် အယ်လ်ဘင်လား. . .”

ပါးစပ်မှမေးသည်က နောက်ကျ၏။ လက်ကဆွဲလှန်ပြီး မျက်လုံး
ကလည်း ကြည့်ပြီးနေပြီ။ မျက်လုံးလေးတွေဝိုင်းသွား၏။

“အိုး. . .”

ပွင့်လှမနေနိုင်တော့ချေ။

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဖိုးကြယ်ပုံတွေ ဖြစ်ရမယ်. . .”

သော်မော်က ရယ်ဟဟဖြင့်. . .

“ဟုတ်တယ်မေ. . . ဆရာ့ကိုမျိုက်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းဓါတ်ပုံ
တွေ. . .”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား. . .”

အသံနှင့်အတူ ရွယ်နုလည်း အယ်လ်ဘင်ရှိရာကို ရောက်သွားလေ
သည်။ ဒါဒါနှင့် ပွင့်လှအကြားမှ ခေါင်းကို တိုးဝင်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟယ်. . . ဖိုးကြယ်ရယ်. . .”

မတွေ့ရတာကြာလှပြီဖြစ်သော ‘ချစ်သောဖိုးကြယ်’ကို မျက်တောင်
တွေအလှအယက်ပုတ်ခတ်ရင်း ကြည့်မိ၏။

ဖိုးကြယ်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ အဖြူရောင် လက်ရှည်အင်္ကျီဖားဖားကြီးသည် ဖိုးကြယ်နှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လိုက်ဖက် တည်ကြည်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ဆံပင်က ပခုံးပေါ် ဝဲသည်အထိ ရှည်နေပြီ။ မျက်နှာကမူ ငြိမ်း အေးနေ၏။ အယ်လ်ဘစ်တစ်ခုလုံးမှာ ဖိုးကြယ်၏ဓါတ်ပုံများသာ ဖြစ် သည်။

ဖိုးကြယ် မတ်တပ်ရပ်ပြီး အဝေးကိုကြည့်နေပုံ၊ စာဖတ်နေပုံ၊ တရားထိုင်နေပုံ၊ အိပ်ပျော်နေပုံများ ဖြစ်သည်။

ပွင့်လှက ဒါဒါ့ကို မသိမသာ တံတောင်နှင့် တွတ်ပြီး ဓါတ်ပုံတို့၏ နောက်ကျောမှ စာသားများကို ပြ၏။ ဒါဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ရွယ်နုလည်း အတွေးခက်သွား၏။

ဖိုးကြယ်ကို ဓါတ်ပုံရိုက်ထားသော အချိန်၊ နာရီ၊ ဖိုးကြယ်၏ သွေး ခုန်နှုန်း စသည်တို့ကို ရေးမှတ်ထား၏။ သူမတို့ ဖတ်၍နားမလည်သော အခြားသင်္ကေတများလည်း ပါဝင်သည်။ သိပ္ပံဘာသာဆိုင်ရာ သင်္ကေတ များဟု ယူဆရသည်။

အချို့ သင်္ကေတစာလုံးများကို (အရေးကြီးသည့်သဘော) မင်နို ဖြင့် ရေးမှတ်ထား၏။ သူမတို့ မသိမသာပင်။ ထိုဓါတ်ပုံများကို ကျော်ကျော် လွှားလွှားကြည့်ရှုပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

စားပွဲမှာ ထိုင်ကျန်ရစ်သော သော်မော်က သူမတို့ကို ချီချီရီရီ ပြော၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၈၅

“လဝန်းပွဲတော်အတွက် သော်မော် မမတို့သုံးယောက်ကိုပဲ ဖိတ်ထားတာနော်၊ တခြား ဘယ်သူမှမပါဘူး. . .”

ပွင့်လှက. . .

“အင်း. . . အဲဒီလဝန်းပွဲတော်ဆိုတာက ကိုဦးယားတွေရဲ့ ပွဲတော်မဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်မေ. . . အခုလို နှစ်သစ်ကူးပြီး ပထမဦးဆုံး လပြည့်ဝန်းကိုကြည့်ကြတဲ့ပွဲ. . . တစ်နှစ်လုံးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမင်္ဂလာအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ကြတဲ့ပွဲပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာတော့ လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။ သော်မော်က သက်သက်မဲ့ မမတို့ကိုပဲဖိတ်ပြီး ဒီပွဲကလေး လုပ်တာ. . .”

“သော်မော်. . .”

ဒါဒါခေါ်သံကြောင့် သော်မော်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ဒါဒါက သော်မော်မျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“ဘာဖြစ်လို့ မမတို့သုံးယောက်ကိုပဲ ဖိတ်တာလဲ. . .”

သော်မော်က ပဟေဠိဆန်စွာ ပြုံး၏။

“အဲဒါ ပွဲတော်ကျမှ ပြောပြမယ်. . .”

ပွင့်လှကလည်း ဝင်မေး၏။

“နေပါဦး ဖိုးကြယ်ကရော ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ. . .”

သော်မော်က သွားတက်ကလေး တဝင့်ဝင့်ဖြင့် ရယ်မောတော့၏။

“ပြောပါမယ်မမရဲ့၊ ပြောပြဖို့ခေါ်တာပါ။ အခုပဲ မိုးချုပ်စပြုပြီ။
သော်မော်တို့ရဲ့ လဝန်းပွဲတော်လေး စတော့မှာပါ။ ပွဲတော်ကျရင် ပြောပါ
မယ်. . .”

အားလုံး မချင့်မရဲကလေးတော့ ဖြစ်နေကြသည်။ သော်မော်က
စကားလွှဲသည်လားမသိ။ အဆက်အစပ်မရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ဆို
သည်။

“အဲဒီပွဲကျရင် သော်မော်က မမတို့ကို လက်ဆောင်တစ်ခုစီ ပေး
မယ်. . .”

ထိုစကားကြောင့် ဒါဒါသဘောကျသွားသည်။

“ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲ. . .”

“သေ့ဝိတ်ထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးတွေပါ. . .”

ပွင့်လှက ဝင်နောက်၏။

“ကံစမ်းမဲရော မပါဘူးလား. . .”

သော်မော်က ခပ်ခနဲရယ်ပြီး ပြန်ဖြေ၏။

“အဲဒီဒိုင်ယာရီစာအုပ် သုံးအုပ်ထဲက တစ်အုပ်မှာ နှင်းဆီပန်း
ခြောက်ကလေး တစ်ပွင့်ညှပ်ထားတယ်။ ကံထူးတဲ့သူ အဲဒီစာအုပ်ကလေး
ကို ရမှာပေါ့. . . အရမ်းရှားတဲ့ နှင်းဆီပန်းခြောက်လေး. . .”

“အိုကေ. . .”

သူမတို့သုံးယောက်လုံး လွတ်လပ်စွာ အော်ထည့်လိုက်ကြသည်။
သော်မော်ပင် လန့်သွားပုံရ၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၈၇

ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် အမှောင်ပင် စိုးစိုးပျိုးပြီဖြစ်သော
ညဉ့်ဦးကောင်းကင်ကို မြင်ရ၏။ ရွှေတော်ပြေးသဘောမျိုး ဦးဦးစောစော
ရောက်နေတတ်သည့် ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်တလေများ တွေ့ရမလား။
အတွေးနှင့်အတူ ရွယ်နု ရှာဖွေကြည့်သော်လည်း မမြင်မိချေ။

အဝေးဆီမှာ ညိုမည်းနေပြီဖြစ်သော တောင်မိုတောင်ကုန်းများ။
သူတို့တွေ ညဉ့်ဦးယံကို ပန်းလိုပန်ထားကြလေသည်။

‘ကောင်းသောညပါ. . .’

ငါတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ

မနက်ဖြန်ခါမှာ အဆုံးသတ်ရတော့မယ်. . . ။

ခုတော့. . .

အပြာရောင် အလင်းတောင်ပံနဲ့ နတ်သမီးလေးတွေဟာ

မင်းရဲ့နှလုံးသားက

မျက်ရည်နဲ့ ဝမ်းနည်းမှုပုံရိပ်တွေကို

ဖယ်ရှားပစ်လိမ့်မယ်. . .

ပြီးတော့. . .

မင်းကို 'ငြိမ်းချမ်းခြင်း'ပေးလိမ့်မယ်. . .

'ကောင်းသောညပါ. . . '

‘ကောင်းသောညပါ. . .’

မင်းရဲ့နားထဲမှာ. . .

ချစ်စရာကောင်းတဲ့ တီးတိုးသံတို့ရဲ့

နူးညံ့တဲ့ ပဲ့တင်မျိုက်ချက်တွေ. . .

တုန်ခါမျိုက်ခတ်နေပါစေ. . .

ပြီးတော့. . .

အိပ်စက်ခြင်းရဲ့ သဏ္ဌာန်မဲ့စိတ်ကူးရိပ်တွေကနေ

မင်းရဲ့အိပ်မက်တွေကို ဖြတ်သန်းလို့

ငါ့ရဲ့အပြုံးရိပ်တွေ ဖြစ်တည်လာလိမ့်မယ်

‘ကောင်းသောညပါ’

မင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို

ငါစောင့်စားနေတဲ့အခါ

မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်ထားပေးပါ. . .

မင်းရဲ့ အခြွေအရံတွေကိုလည်း

မခေါ်လိုက်ပါနဲ့ဦး. . .

မင်းရဲ့ ရင်ခွင်ကို နမ်းနှိုက်မလို့

နောက်တစ်ကြိမ်တည်းရယ်ပါ. . . ။

‘ကောင်းသောညပါ. . .’

ဒါဟာ သိပ်ကိုနောက်ကျနေခဲ့ပြီလား. . .

. . .

‘ကောင်းသောညပါ. . .’

တံခါးကိုပိတ်လို့ မင်းလှည့်ထွက်သွားတယ်

. . .

‘ကောင်းသောညပါ’

. . . ဟုတ်တယ်. . .

မင်း. . .

ငါ့ရဲ့ ‘ကောင်းသောည’ နှုတ်ဆက်သံကို

မစောင့်ဘဲ

ဘယ်တော့မှ

အိပ်ရာဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး. . . ။

"Goodnight" by "Adam Mickiewicz"

Translated by Manorhary

လသာပြီ။ ရှင်းဝင်းသော လရောင်မွှေးဖြူအောက်တွင် မြေကန္တာ
သည် လင်းလျက်။ လေငြိမ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ငြိမ်စီးတိုက်ခတ်
လာသောအခါတွင်မှ ဟိုးအထေးဆီမှာရှိမည့် အမည်မသိသော ပန်းရနံ့တို့
က လိုက်ပါသင်းပျံ့လာကြ၏။

သော်မော်သည်လည်းကောင်း၊ သူမတို့သုံးယောက်သည်လည်း
ကောင်း၊ ခြံထဲရှိ မြေတလင်းပြင်ထဲတွင် ရောက်နေကြသည်။ သော်မော်
က မီးပုံကြီးတစ်ခုကို ဖန်တီးနေသည်။ သူမတို့သုံးယောက်က လသာသော
ညမှာ စိတ်အာရုံတွေ လွင့်ဆိုင်းအံ့ပျနေသည်။

“ဟိုးမှာ . . . တိမ်တွေ . . . ”

၁၉၄ *တာရာမင်းဝေ

ပွင့်လှက လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ လရောင်ဖြူငွေ့ကို နောက်ခံထား
ကာ တိမ်လိပ်တွေ ရွှေ့လျားနေကြ၏။ ခပ်ပါးပါးမြင်ရသည်။ လဝန်းပွဲ
တော်ကား မစတင်သေးပါ။ သို့သော် ‘လရေတစ်ပိုင်း၊ သက်တင်ကိုင်း’
က ချိုင်းလောက်အောင် လှနေသည်။

သူမတို့သုံးယောက်စလုံး အတန်ကြာသည်အထိပင်။ ည၏ရသထဲ
မှာ မူးလိမ့်စီးပါနေမိသည်။ အဝေးဆီမှ မော်တော်ခုတ်မောင်းသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားလိုက်ရ၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲမှာ. . .

“ငါ. . . ဖိုးကြယ်ကို တော်တော်သတိရခဲ့တာဟ. . . ”

“အေး. . . ငါရောပဲ. . . ”

ဒါဒါနှင့် ရွယ်နုတို့ တုံ့လှယ်ပြောဆိုနေကြ၏။ ပွင့်လှကတော့ ငြိမ်
သက်နေသည်။

“ဒီကောင်ထွက်သွားတော့၊ တို့ဆီပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်တွေ့
ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့တောင် အောက်မေ့မိတာ. . . ”

“အေးလေ. . . ခုလည်း သူက တို့ဆီပြန်လာတာမှမဟုတ်ဘဲ။
တို့က သူ့ဆီရောက်လာရတာ. . . ”

ပွင့်လှက ခပ်လေးလေးဝင်ပြော၏။

“ငါတွေ့ဖူးတဲ့ လူတွေအားလုံးထဲမှာတော့ သူဟာ အထူးခြားဆုံး
ပဲ. . . ”

ဒါဒါနှင့်ရွယ်နုက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချ၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၉၅

အထေးကိုဝေးသည်။ ဝေးနေရင်းဖြင့် နှင်းတွေ ပြိုသည်။ နှင်းတွေ ကြားမှာ ပွင့်လှက. . .

“သူက လူတစ်ပတ်နှိမ်းမဟုတ်ဘူးဟ. . . သူများတကာရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကိုပဲ သင်ယူရပ်တည်တဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွေး အခေါ်နဲ့ သူရပ်တည်တယ်။ တခြားလူတွေလို ကြားဖူးနားဝအတွေးအခေါ် တွေ၊ လူပတ်ဝန်းကျင်က ချပေးတဲ့ ဖွားဖက်တော်အတွေးအခေါ်တွေ၊ ရှိနေနှင့်ပြီးသား တစ်ပတ်နှိမ်းအတွေးအခေါ်တွေကို သူမကိုင်စွဲခဲ့ဘူး။ သူ့ဘာသာ အတွေးအခေါ်သစ်ကို ရှာပြီး ကိုင်စွဲခဲ့တယ်။ သူဟာ ‘လူ အသစ်’ပဲ။ လူတစ်ပတ်နှိမ်း မဟုတ်ဘူး. . .”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ ဒါဒါက သုံးသပ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ် တောက်တောက်လေသံနှင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“ငါကတော့ သူ့ကို အထူးခြားဆုံးလူလို့ မမြင်ဘူး၊ အရိုးသားဆုံး လူလို့ပဲမြင်တယ်. . .”

အမည်မသိသော ပန်းရနံ့တွေ အထိတ်တလန့် လွင့်မျောလာပြန် သည်။ သန့်ရှိုက်ခံစားလိုက်ရသည်ကိုက အေးမြကြည်လင်မှုကို ယူလိုက် ရသလို. . .

“ဗိုးသားတယ်ဆိုတာ သူများလုပ်သွားသမျှ နောက်ကလိုက်လုပ် တာကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူလုပ်လုပ် မလုပ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရင် လုပ်တဲ့လူ၊ အစွဲတွေ၊ ဘက်လိုက်မှုတွေ ဘာမှမထားပဲ ရင်ရှင်းရှင်းနဲ့

၁၉၆ *တာရာမင်းဝေ

အလုပ်လုပ်တဲ့သူ အဲလိုလူကို မိုးသားတဲ့လူလို့ ခေါ်တယ်။ သူက အဲဒီလို လူမျိုး. . . ”

ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ထို့ နောက်တွင်မှ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသူရွယ်နုက. . .

“သူက နင်တို့ငါတို့လို မြေဆွဲအားနဲ့ ရပ်တည်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး ဟ. . . ‘ကောင်းကင်ဆွဲအား’နဲ့ ရပ်တည်တဲ့သူ. . . ”

လရောင်သည် အမေ့မေ့အလျော့လျော့ ပြောလျော့ကျလာ၏။ အရှေ့ထောင့်ဆီမှာ မြင်နေရသော ကြယ်ကလေးပင်။ အလင်းရောင် မှိန် တောင့်ကျသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

မီးပုံကို မီးစာများ ထိုးထည့်နေသော သော်မော်က. . .

“မမတို့ကို ဆရာအကြောင်း ပြောပြတော့မယ်. . . ”

ထိုစကားကိုကြားမှ သူမတို့သုံးယောက်သား သတိပြန်ဝင်လာကြ သည်။ ခြံထဲမှာ မီးရောင်တွေ ထိန်ညှိလင်းမို့နေပြီ။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ထက်တွင်လည်း လပြည့်ဝန်းပုံသဏ္ဌာန် မီးပုံးလေးများက အစီအရီ ရွှန်း မြနေကြပြီ။

သော်မော်က သူမ၏ လဝန်းပွဲတော်ကို စတင်ပြီထင်သည်။ မီးပုံး များကို လိုက်လံထွန်းညှိပေးနေသော အလုပ်သမားအချို့ကိုလည်း လ ရောင်အောက်မှာ ဝိုးဝိုးဝါးဝါး မြင်ရ၏။

မီးပုံနံဘေးမှာ သော်မော်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ မီးပုံ၏တုန်ခါ

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၉၇
နေသော အလင်းဝါဝါ ရိုက်ချက်များက သူမကိုယ်ပေါ် ကပိုက်ရိုစီးကျနေ
သည်။

“သော်မော်အဘိုးကိုတော့ မမတို့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား. . .”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြ၏။ သူမအဘိုး၏ နာမည်သည်
လည်းကောင်း၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများသည်လည်းကောင်း၊ ဖိတ်စာထဲတွင်
ပါလာသည်။ (လဝန်းပွဲတော်ကို သော်မော်၏အဘိုးက ဖိတ်ခေါ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော် နည်းခံသူကတော့ သော်မော်ပဲဖြစ်လေသည်။)

သော်မော်တို့အဘိုးသည် အငြိမ်းစားပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဆွေ
စဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာသော ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းကြီးမှ ဖြစ်သည်။

“ဘိုးဘိုးက ဆရာကို ရထားတစ်စင်းပေါ်မှာ တွေ့လာတာ၊ ဆရာ
ရဲ့ပြောဟန်ဆိုဟန်၊ မျက်လုံးကြည့်ဟန်တွေကို တွေ့ကတည်းက ဘိုးဘိုးက
အရမ်းသဘောကျတာ. . . ဆရာလက်ထဲမှာလည်း ခုနက မမတို့ကြည့်ခဲ့
တဲ့ ပန်းချီကားကြီးပါလာတယ်။ ဘိုးဘိုးက ဆရာကို တလေးတစားနဲ့ကို
ဖိတ်ခေါ်လာပြီး ဒီနေရာမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားထားတယ်။
အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပါတယ်. . .”

ပွင့်လှက ဖြတ်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

သော်မော်က မီးတောက်ကို တုတ်နှင့်ထိုးဆွနေ၏။ ချက်ချင်း ပြန်
မဖြေသေး၊ ထို့နောက်မှ

၁၉၈ *တာရာမင်းဝေ

“ဒီလိုမေ၊ ဘိုးဘိုးက Inner Space ကို လေ့လာနေတယ်။ လူတွေ
ရဲ့စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကိုပေါ့. . . ဘိုးဘိုးက အဓိက
လေ့လာခဲ့တာက ‘အန္တာဂါရိက ဂေါဗိန္ဒ’ဆိုတဲ့ ဂျာမန်လားမားကြီးတစ်ပါး
ရဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေ၊ အဲဒီလားမားကြီးဟာ မြန်မာပြည်ကိုလည်း ရောက်ဖူး
တယ်။ ကျမ်းတွေလည်း အများကြီးပြုစုဖူးတယ်။ ဘိုးဘိုး အဓိကသုတေ
သနလုပ်တာက သူ့ရဲ့ “Creative meditation and multidimensional
consciousness” ဆိုတဲ့ ကျမ်းပဲ. . . ”

“အဲဒါက ဖိုးကြယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သွားတာလဲ. . . ”

“ပတ်သက်တယ်မေရဲ့. . . အဲဒီလားမားကြီးက ပန်းချီလည်းဆွဲ
တယ်။ သူ့ရဲ့ Meditation ကလည်း Dimension သဘောတွေပါတယ်။
ဆရာနဲ့အသွင်တူနေတယ်။ ဆရာကလည်း ပန်းချီဆွဲတယ်။ ဆရာရဲ့
Meditation မှာလည်း Dimension သဘောတွေပါတယ်။ ဆရာကို လေ့
လာရတာ ဘိုးဘိုးအတွက် အများကြီး အကျိုးရှိတယ်။ အဲဒီ ဂျာမန်ကြီး
ရဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေရယ်၊ အခု ဆရာရဲ့တွေ့ရှိချက်တွေရယ် နှစ်ခုကို နှိုင်း
ယှဉ်လေ့လာလိုက်ရင် Inner Space နဲ့ပတ်သက်ပြီး အချက်အလက်
အသစ်တွေ အများကြီးရမယ်လို့ ဘိုးဘိုးက ယုံကြည်တယ်. . . ”

“သော်မော်တို့အဘိုးက ဘာသာရေးကော လိုက်စားသလား. . .
သိပ္ပံရှုထောင့်ကပဲ လေ့လာတာလား. . . ”

ပွင့်လှာ၏အမေးကို သော်မော်က ရယ်ကာမောကာပြန်ဖြေ၏။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၁၉၉

“ဘိုးဘိုးက ဘာသာရေးအရမ်းကိုင်းရှိုင်းတယ် မမရဲ့. . . သဘောလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ခု ဆရာကို လေ့လာတာကတော့ သိပ္ပံရှုထောင့်ကပါ. . . ”

“ဪ. . . အင်း. . . ဟုတ်ပါပြီ. . . ဖိုးကြယ် ဒီမှာအဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . သူ့. . . အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ ရတာပေါ့. . . ”

“တို့သုံးယောက်ကို ခေါ်တာက. . . ”

ထိုအမေးစကားအတွက် သော်မော်အဖြေကျပ်နေပုံပေါ်သေး၏။ ချက်ချင်းမှာ မည်သည့်စကားမှ တုံ့ပြန်ထွက်မလာ။ သူမတို့ကလည်း အလိုက်တသိနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်စားနေလိုက်ကြသည်။

လေတစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်၏။ သစ်ကိုင်းပုတ်ခတ်မှုများနှင့်အတူ လဝန်းမီးပုံးကလေးများ တယိမ်းယိမ်း ရွေ့လျားသွားကြသည်။

“အဲဒါက ဒီလို မမရဲ့. . . ”

သော်မော်၏ စကားအစမှာ မီးပုံက တရုန်းရုန်းအသံပြုကာ လူ့ထလာ၏။ ဝါရွှေသောအလင်းသည် သူမတို့ကို ဖိတ်စင်စွန်းတင်းနေသည်။

“လောက အနှောင်အဖွဲ့တွေကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားသူတိုင်းဟာ Outsider တွေဖြစ်သွားကြတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးရဲ့ ‘အပြင်လူ’တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ခုဆိုရင် ဆရာဟာလည်း လူ့အဖွဲ့

၂၀၀ *တာရာမင်းဝေ

အစည်းကြီးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်တဲ့ အပြင်လူတစ်ယောက်ပေါ့။
ဒါပေမယ့် ဆရာက အဲဒီလိုမျိုးအနေအထားနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ လူ့အဖွဲ့
အစည်းနဲ့ ကင်းအောင်နေလို့ လွတ်မြောက်တာမျိုး သိပ်မကျေနပ်ဘူး။
လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာပဲနေပြီး လူသားတစ်ယောက်လို ရှင်သန်ဆက်ဆံနေ
ထိုင်ပြီး လွတ်မြောက်နေရတဲ့ ဘဝကို ပိုလိုချင်တယ်။ ဘိုးဘိုးကလည်း
အဲဒီအချက်ကို ထောက်ခံတယ်။ လူ့လောကထဲမှာ လူတွေနဲ့အတူ နေထိုင်
ရင်း လွတ်မြောက်နေတဲ့ Liberated being အနေအထားမျိုးကို တည်
ဆောက်ရတာ ပိုခက်တယ်တဲ့။ မမတို့ နားရွှပ်ကုန်ပြီလား မသိဘူး. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . မရွှပ်ဘူး၊ ဆက်ပြော. . . ”

ပွင့်လှ၏စကားကြောင့် သော်မော်က ဆက်ပြော၏။ သူမ၏မျက်
နှာမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်သော အချိန်အငွေ့တို့ ယှက်ဖြာနေသည်။

“လိုရင်းကို ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆရာက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို
ပြန်တိုးဝင်တော့မယ်၊ မိသားစုဘဝကို သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ထူထောင်နေ
ထိုင်တော့မယ်. . . ”

ဒါဒါက မျက်လုံးပြူလေးဖြင့် ဝင်ပြော၏။

“မိန်းမ ယူမယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ပေါ့. . . ”

သော်မော်က ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဒါဒါမျက်လုံးက ပိုပြုံးသွား၏။

“ဟင်. . . ဒါကြောင့်. . . တို့သုံးယောက်ကို ခေါ်တာပေါ့. . . တို့
သုံးယောက်ကို သူက ယူမလို့လား. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၀၀

“အာ. . .”

သော်မော်က တခစ်ခစ်ရယ်၏။ ရွယ်နုနှင့် ပွင့်လှတို့လည်း ရယ်ရမလို ငိုရမလို ဖြစ်သွားသည်။ ရင်လည်းခုန်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

သော်မော်က သူမ၏စကားကို ဆက်၏။

“ဆရာနောက်ကြောင်းကို သော်မော်တို့စုံစမ်းလို့ သိသမျှမှာ မမတို့သုံးယောက်က အရမ်းအရေးပါနေတယ်လေ။ ဆရာမှာက ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မှီတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘဝမှာ မမတို့သုံးယောက်ပဲ မှီတာကိုး။ သူထွက်လာတော့လည်း မမတို့သုံးယောက်ဆီက ထွက်လာတာ။ ခုပြန်ဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ မမတို့သုံးယောက်ကို ခေါ်တိုင်ပင်တဲ့ သဘောပါ. . .”

ဒါဒါက သူမ၏ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်နှင့်ဖိ၏။

“တော်သေးတာပေါ့. . .”

သော်မော်က မချိုမချင် အပြုံးဖြင့်. . .

“ဆရာက ယူချင်းယူလည်း သုံးယောက်လုံးတော့ မယူပါဘူး။ တစ်ယောက်ပဲ ယူမှာပါ. . . ခစ်ခစ်. . .”

“ဟယ်. . . တို့ချင်း သဘောကွဲကြရတော့မှာပဲဟယ်. . .”

ပွင့်လှစကားကြောင့် ရယ်ကြရသေးသည်။

“ဟိုတုန်းကရော၊ ဆရာက မမတို့ထဲက ဘယ်သူကို ကြိုက်သတဲ့လဲ. . .”

“အစကတော့ ဒီလိုပဲ တို့တွေ ခင်ခင်မင်မင် တွဲနေကြတာပဲ။ မိုး

၂၀၂ *တာရာမင်းဝေ

ဇိုးသားသားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောက်မေ့မိနေကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့
ဇေးသွားပြီးမှ ဘယ်သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ပြန်သိလာရတယ်။ အာ တော်ပါပြီ။ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး၊
ရှက်စရာကြီး၊ သူ့ကို ရွယ်နု ယူလိမ့်မယ်... ”

“အောင်မာ... နင်ကရော... ”

ဒါဒါအသံကလည်း ထွက်လာသည်။

“ငါ့ကို ဘာလို့ချန်ထားကြတာလဲ... ”

ဝါးခနဲထရယ်မိလိုက်ကြ၏။ သူမတို့အားလုံး စိတ်ဓါတ်တွေ ကြည်
လင်ပေါ့ပါးလာသည်။ ချမ်းမြေ့သာယာသော လရောင်ဖြူအောက်မှာ ဤ
သည်ပျော်စရာကလေးဖြစ်နေတော့သည်။

သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းတွေ

လရောင်အောက်မှာ ဖြူတလက်လက်ဝေနေ၏။ လရောင်ကို
အလင်းပြန်သည့် တိမ်တိုက်များ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာသည့်
တောပန်းရနံ့. . .

ရင်ခုန်ဖွယ်ရာသည် အေးသန့်နေသည်။

“ရော့. . . ဒီမှာ မမတို့အတွက် သော်မော်လက်ဆောင်. . .”

သော့တပ်ထားသည့် ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေး သုံးအုပ်ကို အထပ်
လိုက်ချပေး၏။

“ပွတာပဲ. . .”

၂၀၄ *တာရာမင်းဝေ

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်တစ်အုပ်ဆွဲယူလိုက်ကြသည်။ ကိုယ့်
စာအုပ်ကိုယ် လက်ထဲမှာလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း သဘောကျနေမိကြသည်။

ထိုအခိုက် ရွယ်နုက

“ဟေ့. . . နှင်းဆီပန်းခြောက်ပါတဲ့သူဟေ့. . . ”

“အေး. . . ”

“အိုကေ. . . ”

သို့သော်လည်း သူမတို့စာအုပ်ကို ဖွင့်မကြည့်ကြသေးချေ။ သော့
လေးတွေကို စာအုပ်ပေါ်တင်ပြီး ဘေးမှာ ချထားကြသည်။ သူမတို့ကို
သော်မော်က ဝေးကြည့်နေ၏။

ရှင်းမပြမိသော်လည်း သူမတို့သုံးယောက်ကြားမှာ ယူလိုက်သည့်
နားလည်မှုကို သော်မော်သဘောပေါက်မည်ထင်ပါသည်။ နှင်းဆီပန်း
ခြောက်ပါသည့်စာအုပ်ကို ရသူသည်. . .

လပြည့်ဝန်းက. . . ကောင်းကင်၏ ဗဟိုယွန်းယွန်းမှာ ပွင့်နေပြီ။

မည်သူကမှ. . . စကားမစကြတော့. . . ၊ ဝန်းကျင်သည်. . .

လေတိုက်ခတ်သံ၊ မီးပုံ၏ တရွှန်းရွှန်းလောင်ကျွမ်းအော်ဟစ်သံတို့မှအပ
မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရ။ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ. . . လှပတိတ်ဆိတ်နေ
သည်။

လမင်းကို တိမ်တစ်အုပ်က ဖြတ်တိုက်ရွေ့လျားသည်။ လရောင်
များ အင်အားပျော့ကျသွား၏။ ရွယ်နုက သူမ၏စာအုပ်ကလေးကို သော့

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၀၅
ဖွင့်ကြည့်သည်။ သွက်သွက်လှန်ပြီး ပြန်ပိတ်သည်။

အားလုံးက သူမကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူမက ဘာမှမပြော။
မည်သည့်အချိန်အယောင်မှလည်း မျက်မှာပေါ်မှာ မတွေ့ရ။

တိမ်အုပ်ထဲမှ ကျွတ်လွတ်ခါစ လမင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းဆိုသလိုပင် ဒါဒါနှင့်ပွင့်လှက သူမတို့၏ စာအုပ်
များကို ချောက်ခနဲ ချောက်ခနဲ သော့ဖွင့်လိုက်ကြ၏။ ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ်
လှန်လှောကြည့်ကြသည်။ ပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး အသီးသီးကိုင်ထားကြ
၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိတ်ဆိတ်ပုံက လှပသည်နှင့်အမျှ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်နေသည်။ သော်မော်က သူမတို့လှုပ်ရှား
သမျှကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာမှမပြော။ ဘယ်သူကမှလည်း ဘာမှမ
ပြော. . . ။ တိတ်ဆိတ်သည်ထက် တိတ်ဆိတ်နေတော့၏။

ခဏကြာမှ. . .

ပွင့်လှက ထိုင်ရာမှထ၏။ မိုးပေါ်မှလမင်းကို ဝေးခေါင်မြင့်မား
လွန်းစွာ မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။ တီးတိုးစကားတစ်ခွန်း
ကိုလည်း ဆို၏။

“အင်းလေ. . . မျှော်လင့်ပြီးသားပါ. . . ”

မျက်လုံးများက သူမ၏မျက်နှာပေါ်သို့ စိုက်ကျလာသည်။ သူမ၏
အပြုံးသည် ဝိုးတဝါးနိုင်သော အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ယူလာသည်။

၂၀၆ *တာရာမင်းဝေ

“ကဲ...ငါ့ကို ပြန်ခွင့်ပြုကြဦး...”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့...”

ပွင့်လှက ရယ်၏။ သို့သော် သူ့ရယ်သံက အသက်မပါချေ။

“လပြည့်ဝန်းကို ဒီပွဲတော်ပြီးတဲ့ဆုံးတဲ့အထိ ငါ့မှာကြည့်ခွင့်မရှိဘူး
ဟ...အဟဲ...သက်ဆိုင်သူနေရစ်ခဲ့ပါ...ငါ ပြန်တော့မယ်...”

အားလုံး ကြောင်အမ်းနေချိန်မှာ သော်မော်က လှမ်းတား၏။

“မမပြန်လို့မလွယ်ဘူး၊ မော်တော်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး...”

ပွင့်လှက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ခေါင်းခါပြ၏။

“မမ...မော်တော်တစ်စင်းလုံး ငှားလာတယ်...အဖော်တွေ
လည်းခေါ်လာတယ်...သူတို့နဲ့ပြန်ရုံပါပဲ...”

ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်၏။

“ကဲ...နောက် အေးအေးဆေးဆေးမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊
တွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်... Goodnight ”

သူမလှည့်အထွက်မှာ ဒါဒါက...

“ပွင့်လှ...နေဦး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာထူးလဲ...ငါလည်း နင်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်...”

“ဪ... ”

ဒါဒါက ပြုံးတမဲ့မဲ့ဖြင့် ရွယ်နုနှင့် သော်မော်ကို လှည့်နှုတ်ဆက်
သည်။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၀၇

“ကဲ... ကိုယ့်ကိုလည်း ပြန်ခွင့်ပြုကြပါဦး... အထူးအထွေ ပြော
မနေတော့ပါဘူး... ခုနက ပွင့်လှ ပြောပြီးသွားပြီ... သူပြောတဲ့အတိုင်း
ပါပဲ... အိုကေ... ကောင်းသောညပါ...”

သူမတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲပြီး ထွက်ခွာသွားကြ၏။ နောက်
သို့ တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။ ရွယ်နုနှင့် သော်မော်သာ
ကျောက်ရုပ်တွေပမာ ငြိမ်သက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဆိတ်ငြိမ်လျက်...။

ထို့အပြင်

ထို့ထက်ပို၍ ဆိတ်ငြိမ်လျက်...။

ညက လှသည်။ လှပရုံတင်မဟုတ်၊ အိပ်မက်ဆန်သည်။ မာယာ
ဆန်သည်။ ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာ ဆိုးဆွတ်ပါဝင်နေသည့်အလား...။

ညက ရိုးစင်းဆန်းပြားနေသည်။

လေငြိမ်နေသည်။

လရောင်ဖြူဖြူကပင်လျှင် ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

ထိုသို့ဖြင့်...

အချိန်တို့ ကြာမြင့်ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ရွယ်နုသည်လည်းကောင်း၊
သော်မော်သည်လည်းကောင်း ဘာကိုမှ ဆက်မပြောကြ၊ သူတို့အကြောင်း
နှင့် သူတို့ရှိကြလိမ့်မည်ထင်သည်။

ထို့နောက်မှ...

၂၀၈ *တာရာမင်းဝေ

သော်မော်က မြေပြင်ညိုညိုပေါ်မှ သစ်ရွက်ကြွေများကို ခြေနှင့်
တို့ခတ်လိုက်ရင်း

“နောက်ဆုံးကျတော့ မမတစ်ယောက်ပဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်နော်. . .”

ရွယ်နုက ဘာမှပြန်မပြော. . . ။

“အရင်ဆုံးရောက်ပြီး နောက်ဆုံးမှပြန်ရတာပဲ။ မမကို သော်မော်
တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ. . .”

ရွယ်နုက ဘာမေးမှာလဲဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“မမ. . . ဆရာ့ရဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မယ်
နော်. . .”

ရွယ်နု မျက်နှာ ထူးခြားဟန် ဘာမှမပေါ်. . . ။

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြ၏။

“ဒါဆို ဒီနေ့ည ဆရာနဲ့မမတို့အတွက် လရောင်သန်းတဲ့ညပဲပေါ့
နော်. . . သော်မော် ဆုတောင်းပေးပါမယ်. . . ဆရာနဲ့မမတို့ တစ်သက်
လုံး ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ. . .”

စကားကို ခဏရပ်၏။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“မနက်ကျရင် မမ ဆရာနဲ့တွေ့ရမှာပါ။ အချိန်တောင် သိပ်မလို
တော့ဘူး။ မိုးလင်းတော့မယ်. . .”

ရွယ်နုက အခုမှ စကားပြန်ဆို၏။

“နေဦးသော်မော်. . . တစ်ခုရှိတယ်. . .”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၀၉
“ဘာလဲဟင်. . .”

ရွယ်နုက သူ၏ခိုင်သာရီစာအုပ်ကလေးကို ဆွဲမပြီး စာရွက်တွေ
ကို လျှောခနဲလှန်ပြလိုက်၏။

“မေရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ နှင်းဆီပန်းခြောက်မပါဘူး. . .”

သော်မော်က အပြုံးမြဲဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး. . . မေက ဆရာရဲ့ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် ရပ်တည်
နိုင်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ. . . နှင်းဆီပန်းခြောက်က ထွက်သွားတဲ့ နှစ်
ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ဆီမှာ ပါသွားတယ်. . .”

အထေးဆီ မျှော်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“သော်မော် ထည့်ခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပန်းခြောက်ပဲ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ
ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီပါသွားတယ်ဆိုတာ သော်မော်သိပါတယ်. . .”

အနောက်မြောက်ကောင်းကင်ဆီမှ ဖြစ်၏။ ရှုခနဲလင်းခနဲ ကြယ်
တစ်စင်း ကြွေလိမ့်ဆင်းတာကို မြင်ရသည်။

မိုးလင်းလူပြီ။

မော်တော်တစ်စင်း တဘုတ်ဘုတ်ခုတ်မောင်းနေ၏။ ကွမ်းပင်များ၊
အုန်းပင်များ၊ ခနီပင်များ၊ ခရာတောများ၊ နှမ်းလုံးကြိုင်တောများကို ဖြတ်
သန်းလာခဲ့သည်။ လေညှိနဲ့ကိုလည်း ရသည်။

မော်တော်ပေါ်မှာ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် . . . စကားတီးတိုးပြောဆို
နေကြ၏။ သူမတို့၏ ဆံနွယ်မျှင်များက လေစီးမှာ တသွင်သွင်လွင့်နေ
သည်။

တစ်ယောက်သော သူမက ဆို၏။

“ငါသူ့ကိုချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို မေ့ပစ်ရမယ်. . .”

သက်ပြင်းချသံက တစ်ပွင့်တည်းနှင့် ညံသွားသလို. . . ။

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၁၁

“ဟိုနောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြတဲ့နေ့က သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့. . . သူက ရှင်သန်နေတဲ့လူ. . . ငါက သေဆုံးနေတဲ့အရာတစ်ခု. . . သူ့ဘဝကို ငါ့ဆီမှာ ယဇ်ပူဇော်ရသလို ဖြစ်မှာကို ငါမလိုလားဘူး. . . ”

မော်တော်က အကွေ့အချိုးတစ်ခုကို ဖြတ်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကုန်းမြေမှာ သင်္ချိုင်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ မှတ်တိုင်ငယ်များက ခရီးသည်တွေဆီ ကိုးမိုးကားရား လက်လှမ်းပြနေသလို. . .

အကျည်းတန်စွာ တည်ရှိနေသည်။

မိန်းမပျိုက စကားကိုဆက်၏။

“သူကငြိမ်းချမ်းစင်ကြယ်နေတဲ့လူ. . . သောကနယ်ပယ်ကို လွန်မြောက်နေတဲ့သူ၊ ငါကတော့ သူလိုမဟုတ်ဘူး။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတဲ့လူ၊ အလိုမကျတာတွေ့တိုင်း တဝုန်းဝုန်း ထပေါက်ကွဲနေရတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချိန်ကိုက်ငဲ့တွေနဲ့လူ. . . မအပ်စပ်ပါဘူး. . . ငါက. . . တကယ်ချစ်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ရတဲ့လူပါ. . . ”

လမင်းကို တိမ်တစ်အုပ်က ပိတ်ဖုံးစီးမျောသွားသည်။ လရောင်အလင်းက ခေတ္တဇေးမှိန်သွား၏။ ညသည် အမှောင်ကျကျ။ မိုးလင်းလုပြီ. . . ။

“ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက နှင်းဆီပန်းခြောက်လေးဟာ တကယ်တော့ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်လက်မှတ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး. . . အဲဒီ နှင်းဆီပန်းခြောက်လေးကို သိမ်းထားရင်၊ သူ့ကို ပိုင်

၂၂ *တာရာမင်းဝေ

ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အသိကလေးကို တဖြည့်ဖြည့်ခံစားရင်း ငါနေ သွားရတော့မှာပဲ. . . ”

နားထောင်နေသည့် မိန်းမပျိုက မိုးပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။
ကွယ်လူကွယ်ခင် လမင်းသည် တစ်ခြမ်းပဲ့နေသည်။

“တကယ်တော့ ငါတို့နဲ့ သူဟာ တစ်စက္ကန့်တည်းဝေးကွာခဲ့ကြတာ ပါ. . . ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သူငယ်ချင်းရယ်. . . ဟိုးမှာ ကြည့် စမ်း. . . ”

ပြတ်သားသော စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ဆို၏။

“ငါတို့အတွက် လခြမ်းလေးတော့ ကျန်ပါသေးတယ်. . . ”

ထိုသို့ဖြင့်. . .

မိုးလင်းပြီ။

ကောင်းကင်၌ အမှောင်အခိုးတို့ စင်ပြီ။

ဝါပြေသော လမ်းကလေးအတိုင်း ရွယ်နုနှင့် သော်မော်တို့
လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဝန်းခြံအတွင်းမှာဖြစ်သော်လည်း ပတ်သွယ်ရစ်ချိုင့်
သည့် သစ်ပင်ကြမ်းကြမ်းကြီးများက လမ်းကိုပိုက်ထား၏။

နံနက်ခင်းသည် ကြည်နူးဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ဟိုအဝေးဆီမှ သာယာ
သောချိုးကူသံကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ကြားနေရ၏။

“မေ . . .”

“ဟင် . . .”

“သော်မော် ယုံတာတစ်ခုရှိတယ်။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကလည်း ဆရာကိုတော့ တွယ်တွယ်တာတာချစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ သူတို့ဟာ ဆရာနဲ့မပေါင်းဖက်ရဲကြဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့လေ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ပေမယ့် ဆရာကို မပေါင်းရဲတဲ့သူရှိခဲ့ပြီ။ မမက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအတွက် အရှံ့အကြောက်မရှိတာလဲ... မမက သတ္တိရှိတယ်နော်...”

ရွယ်နု နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိ၏။ သော်မော်စကားကို တုံ့ပြန်ရန် စကားလုံး ရှာနေမိသည်။ အတန်ကြာမှ...။

“တမင်ရည်ရွယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး... အစက ဒီလိုသတ္တိရှိမရှိ မသေချာဘူး... ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး နှင်းဆီပန်းခြောက်ကလေး ပါမလာတာကို တွေ့တော့မှ အဲဒီသတ္တိကို မမရသွားတာ...”

သော်မော်က နားမလည်ချေ။ သူမနားမလည်သည်ကလည်း သဘာဝကျ၏။ ရွယ်နုက သူမကိုမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လမ်းလျှောက်နေရင်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒိုင်ယာရီထဲမှာ နှင်းဆီပန်းခြောက်ကလေးကိုလည်း မတွေ့ရော မမရင်ထဲမှာ ‘ဟာ’ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဗလာကျင်းထွက်သွားတယ်။ ‘ဪ... ငါ သူ့ကို စွန့်လွှတ်ပြီးပဲ ချစ်သွားရတော့မှာပဲ’ဆိုတဲ့ အသိဝင်လာတယ်။ အဲဒီအသိက မမကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ...”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၁၅

သော်မော်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပါသည်။ သို့သော် သူမ
နားမလည်သေး။ ခေါင်းကို ကုတ်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ထပ်မေး၏။

“သဘောမပေါက်သေးဘူး မေ. . .”

ရွယ်နု မျက်နှာမော့ပြီး ရယ်လိုက်၏။

“အင်း. . . မမရဲ့စကားကလည်း ဆုံးမှမဆုံးသေးဘဲ. . . ဒီလို
လေ. . . စွန့်လွှတ်ပြီးချစ်ရတော့မှာပဲဆိုတဲ့ သောကအဖြူကလေးက မမ
ကို Platonic Love အထိ ထွန်းညှိပေးလိုက်တယ်. . .”

သော်မော်က သံယောင်လိုက်ပြော၏။

“Platonic Love . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပလေးတိုးနစ်အချစ်ပေါ့. . . ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်
ရမှ၊ ပေါင်းဆုံရမှ ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ချစ်နိုင်တာ. . . တဏှာရာဂတွေ
မပါဘဲ ချစ်သူကို ချစ်သူလို့ပဲ သဘောထားပြီး ဖြူဖြူစင်စင် မြတ်မြတ်နိုး
နိုး ချစ်နိုင်တာ. . . လိုအပ်ရင်. . . သူ့ဘဝတွက် ကိုယ့်ဘဝကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးပြီး ပူပြင်းတောက်လောင်မှုတွေ ဘာမှမရှိဘဲ ချစ်နိုင်တာ. . . အဲလို
အချစ်မျိုးကို ပလေးတိုးနစ်အချစ်လို့ ခေါ်တယ်. . .”

သော်မော်က မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ငြိမ်
သက်နားထောင်နေသည်။ ရွယ်နုက တိုးသွဲ့သောလေသံဖြင့် ဆက်ပြော
လိုက်၏။

“အရင်ကတော့ မမလည်း အဲလိုအချစ်မျိုးကို မထားနိုင်ပါဘူး၊

၂၁၆ *တာရာမင်းဝေ

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ ဗလာဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ. . . အဲဒီ အသိက လင်းခနဲပွင့်ကျလာတာ. . . ”

သော်မော်က ရွယ်နုကို အံ့သြလေးစားသလို ကြည့်၏။

“အင်း. . . အဲလို အချိန်ကလေးထဲမှာ မေပြောင်းလဲသွားလို့ အခု လို ဆရာနဲ့ဆုံဆည်းရတာပေါ့. . . ”

“အင်း. . . ဟုတ်မှာပေါ့. . . ”

သော်မော်က ရွယ်နု၏အဖြေကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရယ် သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးစုတူတူလုပ်ပြီး ရွယ်နုကို တစ်ခွန်းထပ်မေး၏။

“မေ. . . ”

“ဟင်. . . ”

“မေအဲလိုပြောင်းလဲသွားချိန်ဟာ ဘယ်လောက်ကြာလဲ. . . ”

ရွယ်နု၏မျက်ခုံးလေးများ အတွန့်ချိုးသွား၏။ ဘာမှမဟုတ်သလို အေးအေးဆေးဆေးပြန်ဖြေသည်။

“ဘာကြာမှာလဲ သော်မော်ရယ်. . . တစ်စက္ကန့်ပေါ့. . . အဲဒီ လောက်ပါပဲ. . . ”

ထို့နောက်. . . နှစ်ယောက်သား တဲအိမ်ငယ်တစ်လုံးရှေ့မှာ ရပ် လိုက်ကြရလေသည်။ သော်မော်က ရွယ်နု၏မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်၏။ တိုးတိုးကလေးပြော၏။

“မေ. . . ဆရာ ဒီထဲမှာ. . . ”

သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်* ၂၁၇

“ဒါ... ဖိုးကြယ်ရဲ့ တဲလား...”

“ဟုတ်...”

တဲ၏နံဘေးတွင် စိမ်းမြသော ရေတွင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မသုံးသည့်ရေတွင်းဟု မြင်ရုံနှင့် သိသာပါ၏။ ထို့အပြင် ရေတွင်းကလေး၏ အေးချမ်းမှုကလည်း မြင်ရုံနှင့်သိသာပါ၏။

ရွယ်နုက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မိန်းမကိုင်ခါးကလေးတစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ရေတွင်းထဲပစ်ချလိုက်၏။ စိမ့်အေးကြည်လင်သော ရေတွင်းကလေး၏အောက်ခြေမှာ ထက်ရှုဖြူဝင်းသော ခါးကလေးက ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းသွားပြီဖြစ်၏။

“ထိုသို့ပင် ငြိမ်းချမ်းရပါလိမ့်။”

တိုးတိုးကလေး ဆုတောင်းမိသည်။ တောင်းသောဆုနှင့်လည်း ပြည့်လို့ပါတော့၏။

တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်တန့်နေရင်း တဲကလေးကို ကြည့်မိ၏။

တဲလေးက မည်သို့မှ ထည်ဝါခြင်းမရှိသော တဲကလေးဖြစ်၏။ အင်ဖက်ဖြင့် အမိုးအကာပြုထားသည်။ နိမ့်နိမ့်ဝပ်ဝပ်ကလေး ဖြစ်သလို မိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးလည်း ဖြစ်သည်။

‘ချစ်သူ’ရှိသော အိမ်ကလေးဟူသည့်အသိက ရွယ်နုရင်ကို ငြိမ်းအေးချမ်းမြစေသည်။ တဲကလေးအဝမှာ စာတမ်းလေးတစ်ခုရှိ၏။

‘သင်နှင့် နံနက်ခင်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုမည်...’

၂၁၈ *တာရာမင်းဝေ

ရွယ်နု ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူမ၏ အပြုံးမှာ ရှက်ရိပ်ရှက်ရောင်ကလေး စိုးငြိပါဝင်နေသည်။ နံဘေးကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ သော်မော်မရှိတော့။ ချစ်သူနှင့် နံနက်ခင်းသာ ရှိတော့သည်။

တဲကလေးကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားသည်။ အိုး... ဘယ်လိုလက်တွေနဲ့ တွန်းဖွင့်ဝင်သွားရမှာလဲကွယ်။ ရွယ်နု ရှက် နေမိလေသည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ... ဝင်ခဲ့လေ...”

နူးညံ့သော်လည်း ဆွဲငင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ဖိတ်ခေါ်သံကို ကြားရ၏။ ချစ်သူ၏အသံဖြစ်မှန်း သူမမှတ်မိသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ နွေးနွေးကလေး ခုန်လာ၏။

တဲတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ရောက်သွားရန် မည်သည့်အခက်အခဲမှ မရှိသော်လည်း သူမ မဝင်ဖြစ်သေး။ မျက်ဝန်းများကပင် အရှက်ဖြင့် နီ ထွေးနေကြသလို...

သူမခံစားနေရလေသည်။ ။

တာရာမင်းဝေ

25th Sept' 97